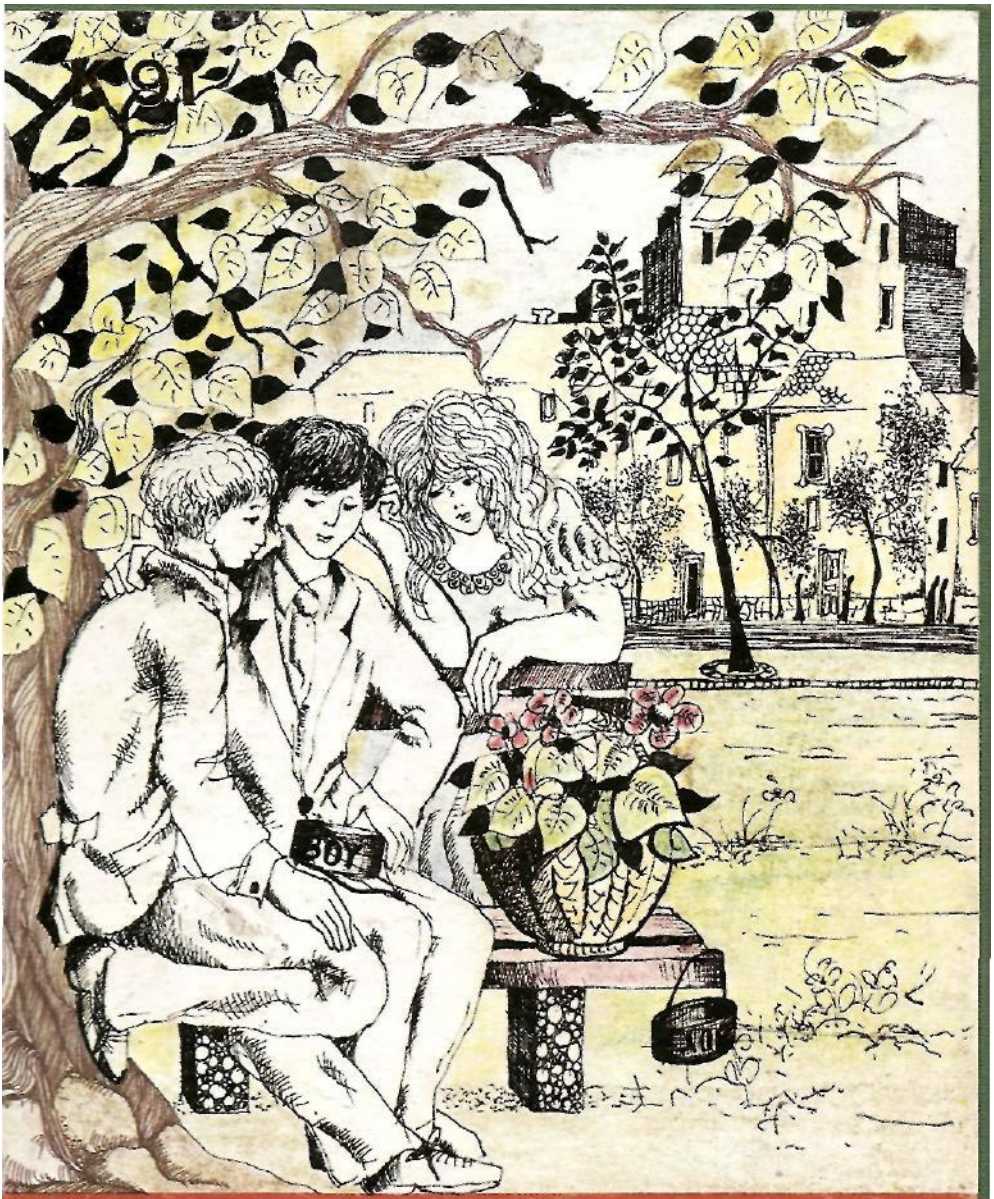

KŐVÁRY GYÖRGY

KAPD EL A TOLVAJT, ÉS TARTSD A SZÁD!

KŐVÁRY GYÖRGY

KAPD EL A TOLVAJT,
ÉS TARTSD A SZÁD.!

DELFIN KÖNYVEK

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

KŐVÁRY GYÖRGY

KAPD EL A TOLVAJT, ÉS TARTSD A SZÁD!

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

Georg Kövary: Haltet den Dieb und haltet den Mund!
© 1982 by Verlag Kremayr and Scheriau, Wien

FORDÍTOTTA RÓNASZEGI ÉVA

VELEKEI JÓZSEF RAJZAIVAL

© Rónaszegi Éva, 1988
Hungarian translation

Miért és hogyan lett Gerhard Bergből boyfiú egy szállodában?

Gerhard Berg mindig is rajongott a nagy szállodákért.- talán azért, mert édesapja is ilyen helyen dolgozott, főpincér volt a Zöld Sárkányhoz címzett szálloda éttermében. Boy-fiú karrierjét azonban egy elromlott virágautomatának köszönhette.

Szőke, bozontos üstökű, vékony, sőt szinte áramvonalas gyerek volt ez a Gerhard. Ha nem embernek születik, bizonyára versenyautó lesz belőle.

Persze nem mondhatni, hogy keveset evett. Mindenesetre rendszerint az utolsó falattal a szájában fölugrott az asztaltól, merthogy mindig akadt valami fontosabb dolga az evésnél. Apu, anyu és nagymami ilyenkor azt mondták, „túlbuzogsz, fiam", és megcsóválták a fejüket. De ebben azért volt valami elismerés is. Gerhard láthatólag nyugtalan természete folytonos szidás tárgya volt a családban, ő azonban ezt dicséretnek tekintette. Szüntelenül gondolkodott, szervezett, rendezkedett. Egyszóval, Gerhard amolyan örökmozgó volt.

Anyu születésnapja például idén éppen szombatra esett, olyan napra, amelyet ő „a legszebb napnak" hívott, minthogy másnap, vasárnap nem kellett iskolába mennie. Ám csak akkor vette észre, hogy elfelejtett virágot venni anyjának, miután bezártak az üzletek. Ezt a problémát feltétlenül meg kellett oldania.

Egy nagyvárosban, ha szombaton már minden üzlet bezárt, és a pályaudvar is mérföldekre van, csak egyetlen lehetőség marad a virágvásárlásra:a szálloda!

Gerhard választása a város leghíresebb, tizenhét emeletes luxusszállójára esett. A Hotel Sztárra. Egy nagy park szélén magasodott. Hatalmas kék feliratát, amely a nem létező 18. emelet helyén díszelgett, s amelyet este jól kivilágítottak, már kilométerekről látni lehetett.

A nagy forgóajtó előtt portás állt, olyan egyenruhában, amely egy tábornoknak is díszére válna. A portás-generális éppen taxit füttyentett oda az egyik szállóvendégnek. Ezt használta ki Gerhard: két kört megtett a forgóajtóban, és belendült a hotel halljába. Majdnem olyan jó volt, mint a körhintában.

A hallban olyan forgalom volt, akár egy pályaudvaron, Gerhard elsuhant a hosszú pult előtt, amelyet tudomása szerint fogadónak hívnak, de csak recepciónak mondják, mert az idegen szavak mindig elegánsabban csengenek. Nemsokára rátalált a keresztfolyosóra, a szállodai üzletsorral. Többek között volt itt egy virágüzlet is. Csakhogy zárva.

Gerhard a kirakatüvegen keresztül gyönyörű virágokat látott odabent. De hát az üzlet zárva volt. Szerencsére előtte állt egy virágautomata. Ízlésesen összekötözött virágcsokrok és dísznövények pompáztak a sok-sok kis rekeszben. A pénzbedobás és gombnyomás után az automata ringlispíllé változott: a rekeszek forogni kezdtek, mindaddig, míg a megfelelő rekesz ki nem adta az árut.

Gerhard egy szegfűcsokrot választott. Szeplős virágok, így nevezte anyu ezt a cirmos fajtát. Gerhard leszámolta a pénzérmeket, bedobta a nyílásba, és várta a kattanást, amely az áru kiadását jelzi. .

Nem volt kattanás. A pénz bent ragadt az automatában, Gerhard rázogatni kezdte a gépet, aztán rávágott egyet.

- Hé! - kiáltott egy kisfiú a háta mögött. - Nincs jobb dolgod? - Sokkal kisebb volt Gerhardnál, és barna egyenruhát viselt aranygombokkal. Miután ő is körbejárta az automatát, kipróbálta, megnyomta az összes fogantyút

és gombot, kijelentette:.- Egye kutya, üsse kő, nem vagyok én szerelő!

A kis költő tetszett Gerhardnak, Az hirtelen eltűnt, és egy kislánnyal tért vissza. A lánynak szőke fürtös boglyas feje volt és égszínkék lencsibabaszeme. Gerhard azon se csodálkozott volna, ha hirtelen mereven előrenyújtja a kezét, és mint valami síróbaba elvisítja magát: „Mam-ma"! A lány azonban nem visított, hanem egy kulccsal öntudatosan kinyitotta az automatát, kihalászta belőle Gerhard bennragadt pénzét, és kikeresett számára három szép virágot.

A fiútól megtudta, hogy jótevőjét Petra Schäfernek hívják, és a virágüzlet tulajdonosnőjének a lánya. Amikor Petra viszonzásul el akarta árulni a kis aranygombokkal ékeskedő vakarcs nevét Gerhardnak, az megelőzte, és gyorsan rárímelte:

- Pillantásom árgus, az én nevem Márkus!

Ezen mindhárman jót nevettek, aztán elbúcsúztak egymástól.

Hazafelé menet Gerhard azon gondolkodott, hogy egyeseknek micsoda szerencséjük is van: szállodában dolgozhatnak!

De hát miért ne lenne neki is egyszer ilyen szerencséje?

Anya születésnapján Gerhard előhozakodott a kéréssel, hogy szállodai boy szeretne lenni. És ha lehet, a Hotel Sztárban. Szülei hamarabb beleegyeztek, mint gondolta volna. Egyedül nagymami nem volt a dologtól elragadtatva. Apu elégedetten pöfékelt a szivarjával, és megígérte, hogy beszél a Sztár főszakácsával, aki a barátja. A főszakácsnak az volt a véleménye, hogy a boyoknak el kell végezniük a vendéglátóipari szakiskolát. Ennek a hírnek nem nagyon örült Gerhard. Az ő szeme előtt ugyanis egy szállodában eltöltött nyár lebegett. Egy, ha úgy tetszik, munkának álcázott szünidei szórakozás. Gerhard tisztelte és becsülte a tudást; éppen csak a tanulással szemben volt

némi ellenérzése. Hanem azért attól mégsem ódzkodott nagyon, hogy megint tanuló legyen. Na de ipari tanuló? Hát ezt még meg kellett gondolnia.

Az iskolaév befejezése előtt két héttel apja közölte vele, hogy a vendéglátóipari szakiskola ügye kútba esett.

Nincs több szabad hely,

A főszakácsnak mindenesetre az volt a véleménye, hogy a gyerek szünidei munkára elszegődhetne kisegítő boynak. „Hát akkor sima ügy!" - ujjongott Gerhard.

Üggyel-bajjal, végre befejeződött az iskolaév is. Gerhard sötétkék, karikás szemmel került ki belőle; egy hármas matematikából, egy irodalomból.

Apja a szabadnapján elment vele a Sztár hotelba. Rademacher úrnál, a szálló személyzeti főnökénél voltak bejelentve.

Rademacher úr idősebb, kopasz, pocakos ember volt. Ennek jobban állna a szivar, mint apunak - gondolta Gerhard. De hát az ilyesmire nincsenek merev szabályok. Rademacher úr nem dohányzott, ahogy ezt a dohányosoknak szóló, udvariasan, bár határozottan megfogalmazott tilalmi tábla hirdette az ajtaján.

Gerhard nyelvtudásáról kérdezősködött, és nagyon elégedetten mosolygott, amikor kiderült, hogy a fiú jó angolos az iskolában.

- A többit majd meglátjuk - szólt, s ezzel be is fejezte a rövid, semmitmondó, - vagy ha úgy tetszik, nagyon is sokatmondó - beszélgetést.. Apának alá kellett írnia a szerződést.

Így hát Gerhard két hónapra a szálloda alkalmazottja lett. Július 1-én reggel nyolc órakor kellett először jelentkeznie szolgálatra.

A virágüzlet előtt lelassította lépteit. Hiába nyújtogatta

Schäfer
VIRÁGBOLT
VIRÁG
BOY

azonban a nyakát, a kirakatüvegen keresztül csak virágokat látott.

Boglyas leányfejet nem.

- Keresel valamit? - kérdezte apja.

- Nem, csak úgy nézek - felelte Gerhard bizonytalanul. Közben elpirult, mint mindig, ha nem mondott igazat.

Amikor hétfőn, július elsején megkezdte a szolgálatot mint szállodai boy, az első kolléga, akivel a hallban találkozott, éppen a kis Márkus volt.

- Halló, kicsi! - köszöntötte jókedvűen.

Erre a megszólításra azonban Márkus egészen közel jött, körbepillantott, nem hallja-e valaki őket, és belesziszegte a fülébe:

- Csak még egyszer merészelj így nevezni, majd meglátod, mi lesz!

- Tulajdonképpen mi a vezetékneved? - tudakolta Gerhard békülékenyen.

- Ha éppen tudni akarod, hát Kleinnek* hívnak, Klein Márkusnak. De elképzelheted, hogy nem örülök, ha a vezetéknevemen szólítanak. Én csak Márkus vagyok. Értem?

- Értem.

Az újoncnak ezen a napon még sok mindent meg kellett értenie. A boyjelöltek, szám szerint kilencen, összegyűltek a dohányozni tilos táblával ellátott Rademacher-szentélyben. Márkus rangidősnek számított, minthogy ő már egy hónapja dolgozott a házban.

A személyzeti főnök beszédet tartott, amely üdvözlésből,. eligazításból és intelmekből állt,

- Uraim - mondta többek között -, az első hét a beiskolázás ideje. A második héten többé-kevésbé önállóan fognak dolgozni. A legfontosabb, amit állandóan szem előtt

* Klein (németül) = kicsi

kell tartaniuk: a vendégnek mindig igaza van! A vendég a király!

Az üdvözlőbeszéd után a személyzeti főnök személyesen méltóztatott levezetni a társaságot a hátsó lépcsőn a földszintre, a portás- és recepciópultok mögötti titkos birodalomba. Itt egy kis öltözőhelyiségben kiosztották nekik a szállodai öltözéket és a sapkákat. Volt miben válogatni. Néhány csereüzlet megkötése után aztán mindenki talált magának valami megfelelőt. Végül még névtáblákat is kaptak, amit ki lehetett tűzni. Gerhardon és Márkuson kívül, aki ugyancsak most kapta meg a névtábláját, a boy-jelölteket Michaelnek, Andreasnak, Christiannak, Augustnak, Robertnak és kettőt Martinnak hívtak. Hogy elkerüljék a zavart, náluk a családnevük kezdőbetűit hívták segítségül a megkülönböztetéshez, úgyhogy az egyik táblán Martin A., mint Alexander állt, a másikon pedig Martin Th., mint Theodor díszelgett. Itt aztán mindenre gondoltok!

Végül elérkeztek a személyzeti bejárathoz. Itt megtanulták, hogyan kell használni a bélyegzőórát. Mindenki kapott egy személyzeti belépőkártyát. Gerhardnak a 6003-as számú jutott. A kártyát, mindennap megérkezéskor és távozáskor be kellett dugni az óra nyílásába. Ilyenkor az óra azt mondta, hogy „kling", és rápecsételte a kártyára a pontos időt. Ez a fizetés szempontjából volt fontos. Így a könyvelés, a tényleges munkaidőt ismerve, ki tudta számítani a havi bért.

Rademacher úr végül keresztülvezette őket az egész házon, hogy megismerjék a szállodát, annak beosztását és nem utolsósorban legfontosabb feljebbvalóilkat.

A főszakács megkérdezte Rademacher úrtól, hogy melyik boyjelölt az ifjú Gerhard Berg. A személyzeti főnök erre megengedte Gerhardnak, hogy kicsit elbeszélgessen a főszakáccsal, miközben a többiek folytatták körsétájukat.

- Add át üdvözletem édesapádnak! - kérte a szakács.

Majd halkan hozzátette:- Mielőtt ma hazamégy, nézz be még egyszer hozzám. Szeretnék apádnak küldeni valamit....

Amikor a csapat végigsétált az üzletsoron, a virágüzletben éppen egy szőke asszony szolgált ki valakit. Ő volt Petra anyukája.

- Petra elutazott a szünidőre - súgta Márkus kéretlenül Gerhard fülébe.

A szállodai körséta a Popp vezérigazgató szobájában tett; rövid látogatással ért véget.

Az elegáns őszes halántékú hosszúkás fejformájú úr („tojásfejű", ahogy azt Amerikában mondták, ahol az ilyen hosszúkás fejűeket nagyon íntelligensnek tartották - Gerhard ezt apjától tudta) fontoskodva íróasztala elé lépett, még jobban lehúzogatta a zakója ujja alatt már amúgy is messziről világító fehér mandzsettáit, és ugyancsak üdvözlőbeszédet tartott. Most már világos lett Gerhard előtt, honnan vette a mintát Rademacher úr.... avagy a vezérigazgató...

A recepciónál a sajnálatra méltó, túlterhelt portásoknál vagyis fogadóalkalmazottaknál, ahogy ők szerették hívni magukat, vendégek tömörültek, akik hallhatólag a világ minden tájáról érkeztek, és igen különleges kivánságokkal hozakodtak elő. .

A boycsapat messziről szemlélte *a* forgatagot. Márkus aki többnyire Gerhard. közelében tartózkodott bemutatta neki a pult mögötti fontosabb személyiségeket. Gerhard megjegyezte magának Alfréd urat akinek a vezetéknevét feltehetőleg senkí sem ismerte. Igencsak előkelőnek ható, idős úr volt hófehér, sőt ezüstfehér hajjal és hasonlóképpen ápolt bajusszal. Aztán Vogelbauer urat, egy fiatalabb embert akinek koromfekete haja volt, horgas orra és déliesen sötét bőre. Fő ismertetőjele: hunyorgó szemek.

Alfréd úr volt a. főportás, és már elérte a nyugdijas kort. Minthogy nélkülözhetetlen volt a szálloda számára, vala-

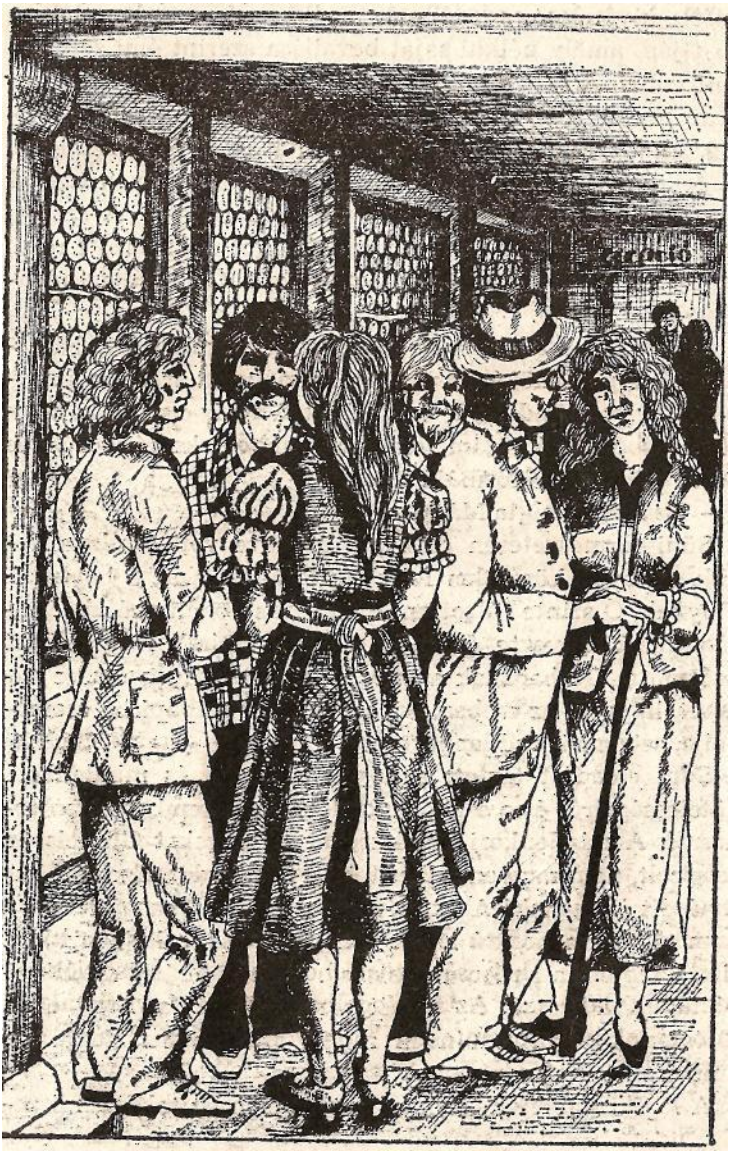

miféle kivételes engedéllyel továbbra is meghagyták A posztján, amely nélkül saját bevallása szerint élni sem tudott volna. A fáradhatatlanság benyomását keltette, állandóan mosolygott, és maga volt a megtestesült, segítőkészség, Mindezt pedig hihetően csinálta, nem csak színlelte, Vogelbauer úr annyira eltűnt mellette, hogy éppen ezáltal tűnt föl. Ettől az arctól idegen volt a mosoly. A szeme, amelyet folyton összehúzott, szúrósságot kölcsönzött neki, amely majdhogynem visszataszító volt. Gerhard mindenesetre így találta.

Rademacher úr intésére befejezték szemléjüket, hátramentek a pult mögé, és végül a személyzeti szobába jutottak. Itt egy „sündisznó" várta őket. Vagyis egy, a harmincas éveiben járó vidám tekintetű ember, kefefrizurás és kerek arcú, golyó formájú orral.

- Ez Süni - súgta Márkus.

Süni természetesen csak a gúnyneve volt Gutkeís úrnak, a boyok közvetlen feljebbvalójának, azaz a boykapitánynak. Ö szinte túlzottan is udvarias volt hozzájuk, „barátaimnak" nevezte őket; és a „kedveseim" megszólítást használta. Gerhardnak azonban az a homályos érzése támadt, hogy ez az ember, aki szavait selyempapírba csomagolja, szigorú is tud lenni.

Süni előadást tartott a boyok alapvető és mindenkori kötelességeiről és a szállodavendégekkel szembeni viselkedésről. A mindenkori kötelességek, amelyeket Gutkeis úr felsorolt, nem nagyon lelkesítették Gerhardot. Ezek itt katonásdit játszanak! Azaz: kívánatos az ápolt megjelenés, a nem túlzottan hosszú haj, a csillogóra fényesített. cipő, a tiszta köröm, a kellemes testszag. És a kapitány, csodálkozó hallgatóságának figyelmét arra is felhívta, hogy ezen előírások betartását minden reggel személyesen fogja ellenőrizni.

A legfurcsábbnak Gerhard azt az előírást találta, misze-

rint a boyoknak fésűt és egy tiszta zsebkendőt kell maguknál hordaniuk és mindennap egy bizonyos összegű aprópénzt kell felvételezniük. Hogy mindig legyen váltópénzük a szállóvendégek részére.

A körséta befejeztével a kantinban ebédeltek. Utána, minthogy ez volt az első munkanapjuk, egy óra szabadidőt kaptak. Amikor Gutkeis úr eltávozott, a fiúk összeismerkedtek egymással. Gerhard, akit csak érdekelt, mindenkinek elmesélte, hogy milyen otthon érzi magát a szállodaiparban, hiszen apja pincér egy szálloda éttermében.

És hogy ő tulajdonképpen a vendéglátóipari szakiskolában akar tanulni, csak nem vették fel.

- Kicsit talán fiatalok vagyunk hozzá, nem? - vetette közbe Márkus.

- Ugyan! - legyintett Gerhard. - Csak túl későn jelentkeztem. Én már tizennégy éves vagyok.

- Hahaha! - győzedelmeskedett Márkus. - Én öregebb vagyok nálad, tizenöt éves!

Ez a közlés tiszteletteljes hallgatást eredményezett.

- Azt hiszem, én vagyok mindőtök közül a legöregebb - állapította meg Márkus elégedetten.

- Én tizenhat éves vagyok - jelentkezett most szerényen az égimeszelő boy, akit Augustnak hívtak.

Márkus bosszúsan mérte végig.

- És ez az első munkahelyed? A te korodban? Miért nem jársz a vendéglátóipariba? - záporozott rögtön egy köteg kérdést August fejére.

Ö azonban nem zavartatta magát. Csupán a vállát vonta meg, és azt dörmögte:

- Nem tudom ... Azt hiszem, hogy igenis ez az első helyem. Nagyon jól főzök. A mamámtól tanultam.

- Ezen a problémán kár elidőzni, hiszen a boyoknak úgysem kell főzni! - rímelt rá Márkus talpraesetten.

- De egy kuktának már igen. Én mindenfélét fogok csinálni a házban. Most először is boy leszek.

- Lehet hogy az igazi neve Buta August*.,. - jegyezte meg Márkus félhangosan Gerhardnak.

Christian viszont annál okosabbnak látszott. Igazi könyvmoly volt.

Ha úgy érezte, éppen senki sem figyel rá, először is előhúzta zsebéből a szemüvegét, majd egy könyvet, füzetet, prospektust vagy újságot vett a kezébe, és elmerült benne. Ilyenkor hozzá se lehetett szólni.

Akárcsak Michael, a magányos lélek. Ha kérdeztek tőle valamit, kurtán válaszolt, no nem barátságtalanul, csak egy kissé tartózkodóan. Andreas ezzel szemben fecsegő volt, és így néhány kollégájának bizony az idegeire ment.

Robert nemigen ügyelt a rendre és a fegyelemre. Süni nála találta a legtöbb kifogásolnivalót a reggeli ellenőrzéseknél. És ő is volt az első, aki megrovást kapott. Szolgálat közben dohányzáson érték.

Martin A. és Martin Th., akit Martininak neveztek el, csakhamar úgy viselkedtek, akár az ikrek. Mindent együtt csináltak. Azonos nevük egy csapásra elválaszthatatlan pajtásokká kovácsolta őket.

Gerhard és Márkus is hamarosan nagyon jóba lettek: Kapcsolatuk csupa felhőtlen gyönyörűség lett volna, ha Gerhard nem jön rá, hogy Márkus el akarja hallgatni előle Petra jelenlétét. Amikor Gerhard újból és újból azt tudakolta tőle, mikor jön vissza Petra, Márkus egyik rímes feletét vágta rá:

„Várhatsz, amíg jön a nő, hosszú még a szünidő!"

És amikor Gerhard néhány nappal később az üzletsoron: váratlanul találkozott Petrával, az éppúgy elképedt, akárcsak ő.

- Mit csinálsz te itt? - kérdezte a kislány csodálkozva. ¯ És mióta vagy boy minálunk?

Kézenfekvő volt, hogy Márkus, ha nem akarta is meg-

* Buta August = ismert bohócfigura

akadályozni, de egyre hátráltatta az ő találkozásukat. Ami azokat a küldetéseket illeti, amelyek a boyok házon kívüli kötelességeihez tartoztak, nos, ebben egyszerűen Márkus volt a legfürgébb. A többiek még csak ellógták az időt egy-egy lopva vett napfürdővel valamely eldugott padon a parkban - Márkus azonban valószínűtlenül rövid időn belül mindig visszatért. Gerhard soha nem látott volna keresztül barátja mesterkedésein, ha nem gondolkodik el erősen a dolgon. Emögött valami turpisságnak kell lennie! Márkus gyalog nem bír ennyit szaladgálni. Varázsolni sem tud. És vajon egész keresetét taxira költi? Ez sem valószínű.

Amikor Márkust egyszer elküldték a postára, Gerhard pedig éppen szabad volt, utánaeredt barátjának. Márkus a szállodai üzletsor felé igyekezett éppen.

- Micsoda? - csodálkozott Gerhard. - A postára kellene rohannia, és ehelyett megint csak Petrával foglalkozik? — Ez részben meg is felelt a valóságnak: barátja belépett a virágüzletbe. Gerhard a kirakaton keresztül látta, amint kérdez valamit a kislánytól. Petra odafordult anyjához. Láthatólag továbbította a kérdést. Schäfer asszony bólintott. Márkus hanyagul megbökte ujjával a tökfődőjét. Ez bizonyára a köszönetet jelentette.

Gerhardnak bizony sürgősen vissza kellett vonulnia, nehogy kémkedésen kapják, mivel Márkus sietős léptekkel éppen elhagyta a virágüzletet. Azonban nem vesztette barátját szem elől, hanem messziről követte a szolgálati bejáratig, amelyet most Márkus kijáratnak használt.

Gerhard az ablakon keresztül aztán felfedezte a rejtély kulcsát. Márkus felkapott egy triciklire, amelynek karosszériája doboz alakúra volt kiképezve, és a következő tarka felirat ékesítette: „Minden időben - Schäfer-virágok!"

Ez volt tehát Márkus taxija vagy repülőgépe vagy Rolls-Royce-a, amellyel maga mögött hagyta a legnagyobb távolságokat is! Lám csak, fontos szernélyekkel jóban kell

lenni, vonta le a dologból a tanulságot Gerhard, Például egy virágüzlet tulajdonosával.

Hoppá! - villant át rajta a felismerés. - Hiszen én is jóbarát vagyok!

Belépett tehát a virágüzletbe, és udvariasan engedélyt kért Petra édesanyjától, hogy ő is használhassa a háromkerekűt. Minthogy a kislány úgy mutatta be, hogy ő Márkus mellett a legjobb barátja, Schäfer asszony rögtön bele is. egyezett a dologba.

Ettől fogva a Gerhard és Márkus között dúló titkos vetélkedésnek volt egy izgalmas plusz tétje: a háromkerekűért való küzdelem.

Gerhardnak természetesen be kellett látnia, hogy Márkus már bizonyos előjogokat szerzett magának. Ö csak akkor hozakodhatott elő a kéréssel, ha régebben szolgáló kollégájának nem volt szüksége a járműre. Márkus azonban folyton gyanakodott.

- Hogy egyszer és mindenkorra leszögezzük - tette fel megint kedvenc többesszámú-lemezét -, ne avatkozzunk a dolgaimba! Mostantól fogva próbáljunk saját erőből ügyeskedni és nem az én megrövidítésemmel, ha szabad kérnem; Igen?

- Tehát egymás ellen és nem egymás mellett? - kérdezte Gerhard, aki nem akarta rögtön feladni.

- Azt nem mondtam. De például... - És Márkus máris rímbe szedte a további mondandóját. - Három kerék, legyen elég!

Aztán újra elkomolyodott.

- Arra viszont ne számíts, hogy segítek autogramot gyűjteni.

Hát ez már szemtelenség volt! Márkus régebben egyáltalán nem is gyűjtött autogramot. Ezt a hobbit először Gerhardtól leste el, aki jegyzetfüzetével megpróbálta megkörnyékezni a hírneves szállodai vendégeket. Például azon mesterkedett, hogy kedvenc filmszínésznőjének, a holly-

woodi sztár Lucy Smartnak. a közelébe férkőzzön, aki a hercegi lakosztályban szállt meg. Ez persze nem volt vala mi könnyű, mert a sztárt titkára, Peter Curtis, akit Gerhard rikítóan tarka öltözéke miatt csak „Mister Szivárvány"-nak csúfolt, erős felügyelet alatt tartotta, Amikor viszont a sajtótájékoztatójukra virágkosarakat kellett cipelni, Márkusnak sikerült Gerhard elől elorozni a munkát, és így ő kapta az első autogramot a sztártól.

Ám Jack Mac Johntól, a színes bőrű ausztrál bokszvilágbajnoktól meg Gerhardnak sikerült kicsikarnia egy aláírást. A bajnok, akivel az ember kényelmesen elbeszélgethetett németül, hiszen anyja német volt, és így ő gyerekkorától. kezdve folyékonyan beszélte a. nyelvet, - igénybe is vette Gerhard szolgálatait:. a boynak stopperórával a kezében kellett mérni az edzéseit. A bokszoló ugyanis rendszeresen tréningezett a szobájában, egy úgynevezett punchingball segítségével, a szomszédok nem kis bánatára.

Olaf Eisbjörn, a sarkkutató is bizonyára valami híresség lehetett, bár Gerhard még sohasem hallotta a nevét. Azt, hogy valami köze volt az Északi- vagy a Déli-sarkhoz, elárulta a külseje: az orra alatt néhány ritkás bajuszszál, csüngött, amely némi fókaszerűséget kölcsönzött neki. Egy idősebb, úgy az ötvenes éveit taposó úr, kis pocakkal, nagy szemüveggel és szájában az elmaradhatatlan szivarcsonkkal, ő volt Kasimir professzor, az ókori történelem kutatója. A szórakozott professzor, ahogy az a nagykönyvben meg van írva.

Gerhard még nem döntötte el egészen, vajon ettől a két úrtól is kérjen-e autogramot. Lehet, hogy nem is olyan hí resek! A harmadik furcsa vendéget pedig addig egyáltalán nem lehetett autogramkérésekkel, ostromolni, amíg nem tudta, hogy tulajdonképpen.kicsoda.

Ügy tűnt,.mintha ő lenne „a királyi vendég'" a. „vendég-királyok" között. A szálloda új lakója volt, aki a hercegi lakosztályhoz közeli szobába költözködött be az első eme-

letre. Mister Blacknek hívták; amerikai volt, és inkognitóban utazott. Ez azt jelentette, hogy igazi nevét nem akarta elárulni, és kerülte a nyilvánosságot. Már az a tény is, hogy az igazgatóságon néhány beavatott mindezt respektálta, arra engedett következtetni, hogy eme bizonyos Mr. Black esetében kivételes személyiséggel van dolguk.

Az arcát sohasem lehetett látni, mert a kabátjának, dzsekijének vagy ami éppen rajta volt, a gallérját mindig fölhajtotta, és behúzta a nyakát. Azonkívül állandóan egy széles karimájú kalapot hordott még a legmelegebb nyári napokon is, és ráadásul még. sötét szemüveget is tett az orrára. .

Márkus ezt költötte rá inkább csúfolódva, mint jogosan: „Kalap, gallér, szemüveg, uraságod mért remeg?"

Botrány a Sztár hotelben

Boyjelöltségének második hetében, egy napon Gerhard elkésett a délutáni szolgálatról.

Éppen át akart öltözni, amikor a boyszobában Márkusba ütközött, aki teljes lelki nyugalommal ült egy könyv fölött.

- Na nézd csak! —csodálkozott Gerhard, .amikor belépett a szobába, - Neked.van időd olvasni meg művelődni? Hát a hallszolgálattal mi lesz?

Márkus, anélkül hogy felpillantott volna a könyvből, a következő, talán legbolondosabb választ adta:

Nézze meg az ember, ne zavarj, gazember! Tágítom szellemem könyvekkel szüntelen. Tágulj hát te is, fel is út, le is. Hurrá, kiálts egy jókorát, és alomars, gyerünk tovább!

- Nincs neked egy kerékkel több a kelleténél? -, kérdezte erre Gerhard. - Mármint az agyadban ...

Márkus, ahogy Gerhard később megállapította, éppen egy verstankönyvet tanulmányozott. Benne a rímelés tudományával. És most meg volt győződve arról, hogy barátját kellőképpen elkápráztatta művészetével. Becsapta hát a könyv fedelét, és végre felvilágosítást adott a kényszerűen beiktatott pihenőről. Kiderült, hogy ezt maga a sze-

mélyzeti főnök rendelte el. És a hotel több alkalmazottjára is érvényes.

Gerhardnak csak most tűnt föl, hogy mindkét Martin és a Buta August is jelen vannak. A druszák egy parányi zsebtáblán sakkoztak, August pedig mellettük ült, és fejét a karjára támasztva aludt.

Gerhard habozott. Vajon ő is itt maradjon, vagy kezdje meg a szolgálatot? Hiszen neki nem szólt senki semmit. Kivéve Márkust. Ö pedig ugye mégsem hivatalos személy, legfeljebb csak önjelölt főnök.

Végül inkább csak kíváncsiságból, mint kötelességtudatból belebújt a boyegyenruhába, kitűzte a névtábláját, és kiment a hallba. Ott élénk nyüzsgés fogadta. Valami meghatározhatatlan izgalom töltötte meg a levegőt. A vendégek kisebb csoportokba tömörülve tárgyaltak valamit. Minden csoportban fölfedezte a szálloda egyik vezető alkalmazottját is, ők a vendégekhez beszéltek. A forgóajtónál még nagyobb volt a tumultus, mint máskor. Mégsem ment ki rajta senki. Mindenki csak állt ott, és hangosan vitatkozott. Igen, Gerhardnak az volt a benyomása, mintha a vendégeket megakadályoznák abban, hogy elhagyják a szállodát. Nem erőszakkal, inkább csak a meggyőzés és a rábeszélés eszközével.

Hirtelen Vogelbauer portás intett feléje. Amikor odaért, kezébe nyomott egy megcímzett borítékot, és azt mondta:

- Dobd be gyorsan ezt a levelet a legközelebbi postaládába!
- Jó, de nem tudom biztosan, hogy...-vonakodott Gerhard.
- Ti boyok sohasem fogtok leszokni arról, hogy minden felszólításra morogjatok?
- Jól van, megyek már;

Nem jutott messzire. A forgóajtó előtt Süni hangját hallotta meg a háta mögött?

- Hova, hova, édesem?

A kedveskedő szavak szigorúan csengtek, amelyre, egyedül Gutkeis volt képes. Úgy hangzott, mintha beosztottját valami tilos cselekedeten kapta volna.

- Be kell dobnom ezt a levelet!-, felelte Gerhard.

Süni ráparancsolt:

- Menj a szobátokba, és utasítsd a kollégáidat is; egyelőre senki nem hagyhatja el a helyiséget! A levelet meg majd később elintézed, szívecském! Meg vagyok értve, bogaram?

Egyáltalán nem - válaszolta volna legszívesebben Gerhard. De hát mi más marad a parancsot kapó személynek ilyen helyzetben, mint hogy automatikusan rávágja:

- Meg! .

A levelet bedugta hát egyenruhájának belső zsebébe, és bement a boyszobába. Itt az előbbi jelenet már kissé átalakult: Buta August már nem támasztotta a karjára a fejét, hanem az asztalon aludt; Martin és Martini pedig egy könyvet olvastak. Egy és ugyanazt a könyvet, amit egyikük a kezében tartott, a másik pedig lapozott benne. Márkus a minisakktábla fölött töprengett. Önmaga ellen játszott.

- Te nyersz? - tudakolta Gerhard.

- Sajnos nem - felelte Márkus -, ugyanis folyton csalok.

Gerhard beszámolt nekik a hotel halljában uralkodó helyzetről. Ha Süni megakadályoz egy parancsvégrehajtást, akkor itt valami rendkívülinek kellett történnie. De minek? .

Gerhard hangosan gondolkodott:

- Lehet, hogy a szállodában valami betegség ütötte föl a fejét.. Valami életveszélyes, egzotikus betegség...

- Azt mondod ... lepra? Vagy pestis?

- Ki tudja? Lehet, hogy ez az Eisbjörn kutató behurcolt valami ragályt az Északi-sarkról... És talán hetekig haza sem mehetünk emiatt a szüleinkhez.

- Úgy gondolod? - támadt fel Márkusban is a gondolat. - Na, akkor majd nem fogom tudni, kihez menjek haza negyven nap múlva - az apámhoz vagy az anyámhoz.

- Hát nem együtt laktak?

- Nem, a szüleim elváltak, *és* engem felosztanak maguk között.

- Ezt még nem is mondtad.

- Nem is fontos - mormogta Márkus.

- És mi van, ha ég a hotel?

- Minket meg összeterelnek, hogy együtt égjünk el; mi? Ez aztán a vaslogika! - mondta Márkus.

- Ez igaz, nem valószínű.

A két Martin már régen abbahagyta a könyv olvasását, és a beszélgetést hallgatták. Néhány gondolatot ők is közbevetettek.

- Lehet, hogy valami nagykutya költözött be a szállodába. És most inkognitóban tartózkodik nálunk, mint Mister Black, szóval titkolódzik meg minden, és nekünk nem szabad meglátnunk! - fantáziált Martin.

- Talán egy igazi király! - kontrázott rá Martini.

- A vendég király! - idézte August félálomban, mire az egyik Martin oldalba bökte. A kukta fölijedt, feje lekoppant az asztallapra, hosszú karjával pedig a levegőben kalimpált.

- Most másodszor is fejre esett! - súgta oda az egyik Martin a másiknak.

Közben egyre több kolléga érkezett; idősebb boyok, akiket noha ismertek, mégsem barátkoztak velük úgy igazán.

Végül belépett Alfréd úr, a főportás. Ö volt felelős a rendért a „boyszobában".

Tud-e valami közelebbit a rendelkezés okáról, ostromolták néhányan. Az öreg azonban kitért a kérdések elől.

- Magam is szeretnem tudni - mondta. - De fogalmam sincs semmiről. Azt viszont nem lehet eltitkolni, hogy valami kellemetlen történt. Az a nyüzsgés, ami hozzátartozik

a szállodához, egyszerre lemerevedett. Utoljára azon a napon éltem át ilyesmit, amikor kitört a második világháború. Szóval ma valami háborús esemény történhetett a hotelben. Azt hiszem, valami botrányféle!

A hallgatóság pisszenés nélkül.. fülelt. Az egész olyan izgalmas volt. Ekkor kopogtak.

- Tessék! - mondta Alfréd úr, minthogy senki sem felelt, és mert ő volt a legidősebb.

Egyszerre csak Petra állt a nyitott ajtóban.

- Ö, a mi kis virágtündérünk! - üdvözölte Alfréd úr. — Engem keresel?

- Nem, Alfréd úr - felelte a kislány, és belülről becsukta az ajtót. - Tulajdonképpen a fiúkat keresem. Csak szerettem volna megtudni tőlük, hogy tudják-e, mi folyik itt.

- Mi sem tudunk semmit - versengtek Gerhard és Márkus a válaszadásban. Elvégre a semmitmondás is felvilágosításnak számít. - Azt gondoltuk, te talán többet tudsz, mint mi. Hiszen te szabadon jársz-kelsz, míg mi itt senyvedünk.

- Nekem sem lenne szabad szaladgálnom - vallotta be Petra nyíltan -, de a kíváncsiságtól rnár egyszerűen nem bírtam nyugodni. Az igazgatóság megkérte mamsit, szóval anyámat meg a többi üzlettulajdonost a szállodában, hogy zárják be az üzleteiket, és várjanak. Egyszerűen csak így., Én aztán kiszöktem. Többet nem tudok.

Bizonyos híreket azonban mégis ki lehetett szedni a bodros szőkeségből. Vagy legalábbis pletykákat. A szállóban ezt suttogták, hogy valami bűntény történt a házban, hogy halottak avagy csupán sebesültek vannak-e, nem lehetett megtudni. Leginkább úgy festett a dolog, mintha emberrablás történt volna,; túszokkal, váltságdíjjal meg mindennel, ami ilyenkor szokás.

A fiúk egyre izgatottabbak lettek. Mindenki mindenkivel megbeszélte az újságokat, és mindenki meg is fűszerezte valamivel a történetet. Addig-addig fűszerezték a dolgo-

kat, mígnem a levegő már csak úgy forrt, mint a leves a fazékban.

Egyedül Alfréd úr őrizte meg a nyugalmát.

- Ez csak a szokásos! - csitította őket. - Ezek az információk a Papperlapapp és Lárifári cégektől származnak ....

- Milyen cégtől? - tudakolta August, aki még mindig álmossággal küszködött.

Egyszerre csak energikusan felrántották az ajtót, és Rademacher úr jelent meg a teremben, levegő után kapkodva.

Az első, akit észrevett, Petra volt. -

- Na nézd csak, ki van itt?! - tette föl a szónoki kérdést. Ezek azok a kérdések, amelyekre az ember nem vár választ. - Schäfer kisasszony! - És a hangja most fenyegetőbbé vált. - Biztos vagy abban, hogy most itt a helyed, a boyszobában?

Lehet, a második kérdésre Rademacher úr mégis várt volna választ, erre viszont nem kapott. Petra olyan gyorsan tűnt el, mint a rövidzárlatkor kicsapó villám. Senki nem hallotta vagy látta őt elmenni, egyszerre csak nem volt ott. Az ajtó becsapódott, mintha szellemkéz mozgatta volna.

Rademacher úr megköszörülte a torkát, és kihirdette a következőket: .

- Uraim! Bizonyára mindannyian sejtitek, hogy szállodánkban nem mindennapi esemény történt. Különben nem adta volna ki azt az utasítást a vezérigazgató úr, hogy mindenki hagyja el a, munkahelyét. Ö fölhatalmazott engem arra, hogy megmagyarázzam a tényeket. Nos, be kell vallanom, hogy házunkban sajnálatos eset, történt... - Itt kis szünet következett. Fokozza a feszültséget, akár egy tanár magyarázat közben, gondolta Gerhard. Lehet, hogy annak előtte tanár volt?

- Uraim - folytatta a személyzeti főnök -, mindenekelőtt a legszigorúbb titoktartást kérem! - (Köhécselés.) -

Uraim! - (Krákogás.) - Nekem ez valóban kínos ... - (Torokköszörülés.) - De ne kerülgessük tovább a forró kását ... - (Mély lélegzetvétel.) - Vendégünket, Lucy Smart művésznőt kirabolták. Ismeretlen tettesek elrabolták harmincezer dollárt érő ékszerét!

A fiúk megdöbbenve pillantottak egymásra.

- Kitalálhattam volna valami mást is, de nektek mint a ház alkalmazottainak tudnotok kell a teljes igazságot! Késő délutánig kerestük az eltűnt ékszereket. Eredménytelenül. Ekkor nyilvánvalóvá vált, hogy lopással van dolgunk. A vezérigazgató úr megtette a megfelelő óvintézkedéseket. A személyzetet az öltözőkbe küldték, a vendégeknek pedig azt tanácsolták, hogy ne hagyják el az épületet. Néhány perccel ezelőtt Gänseklein úr, házidetektívünk átvette a nyomozás irányítását. Első rendelkezése, amit ezennel kihirdetek, így hangzik: az eseményt a lehető legkevesebb feltűnéssel kell kezelni. Mindenki újra felveszi a munkát. A vendégek még ma írásbeli bocsánatkérést kapnak tőlünk. Nem gyanúsítunk senkit, mindazonáltal közölnöm kell veletek, hogy Gänseklein úr a holnapi nap folyamán mindenkit egyenként ki fog hallgatni!

Egyszer minden véget ér. Rademacher úr beszéde is. Most tehát kérdésekkel árasztották el. Ö azonban visszautasította a kíváncsiskodókat.

A boyok kiözönlöttek a folyosóra, Gerhard és Márkus még hátramaradt Alfréd úrral a szobában. Tőle több felvilágosítást reméltek a fiúk. Hosszú szállodai szolgálata alatt bizonyára megélt már hasonló eseteket.

- Mindannyiunkat átvizsgálnak? - kérdezte Márkus.

- Hiszen hallottátok - bólintott az öreg -, holnap kezdődnek a kihallgatások.

- De úgy gondolom, hogy a zsebeinket is kikutatják. - Azt hiszed - vetette közbe Gerhard ingerülten -, hogy valamelyikünknek még ott lapulhat a zsebében az ékszer?

- Úgy látszik, nem lesz motozás - mondta a portás, és

közben végigsimított ujjával ezüstfehér bajuszán-, mert annak már rögtön, rajtaütésszerűen meg kellett volna történnie. Attól félek, hogy ez az első hiba a nyomozásban.

- Ugye Alfréd úr nem sokra tartja ezt a Gänseklein detektívet?
- Hát nem valami nagy fej - mondta az idős portás elgondolkozva -, inkább csak olyan tökfej ...

Egy riporter azonban ügyesebb volt az igazgatóságnál és az ő Gänseklein-detektívjüknél. Az egyik esti lap már minden lehetséges és lehetetlen részletében tárgyalta az eseményt.. A lap a Napi Hírek volt. Délután nyomtatták, ami nem jelentett mást, mint hogy a cikknek - már délelőtt készen kellett lennie!

Apja újsággal a kezében várta odahaza Gerhardot.

- Te, mi történt ma nálatok?

És átnyújtotta fiának a Napi Híreket. Gerhard szeme falta a sorokat. Néhány másodperc után máris világossá vált előtte, hogy a cikket alaposan kiszínezték. Körülbelül csak minden második szavát lehetett elhinni. Szerencsére neveket nem említett. Vastag betűs címsorokkal tudósított a szenzációról:

„Felháborító ékszerrablás a luxushotelban!
Ismeretlen tettesek kiraboltak egy amerikai filmsztárt!
A kár 50 000 dollár!"

- Alatta pedig ez állt:

„Tudósítónk jelentése szerint városunk egyik legelegánsabb szállodájának vendégeit a mai naptól izgalmas ékszerrablás tartja feszültségben. A ház legkiválóbb vendégénél, egy amerikai filmszínésznőnél, aki magánlátogatáson tartózkodik nálunk; a kora reggeli órákban megjelent

egy álarcos férfi, és pisztolyt fogott a művésznőre. Az ékszereit követelte. Ahogy megtudtuk, tettestársa eközben leütötte az ajtó előtt őrt álló titkosrendőrt. Az amerikai hölgy szorongatott helyzetében átadta támadójának az összes ékszert, amit csak viselt. Az azonban nem elégedett meg ezzel. Magával vitte a sztár ékszeresdobozát is, amely a legértékesebb darabokat tartalmazta. Az elrabolt ékszer értéke majdnem 50 000 dollár.

A szállodában hírzárlatot rendeltek el. A kínos eseménynek szigorúan titokban kell maradnia. A vezérigazgató kivételesen »szellemdús« rendelkezéseivel megbénította a hotel egész üzemmenetét. Sikerült leállítania a szálloda lüktető életét. Senkinek nem volt szabad elhagynia az épületet. A személyzetet visszahívták a nekik fenntartott helyiségekbe.

Információink vannak arról is, hogy a nyomozást átvette a szálloda detektívje. Csupán remélhetjük, hogy a szálak jó kezekben futnak össze. Talán megtiltja minden ideutazó vendégnek, hogy a szállodába költözzön!

A gyanúsitottak listáján egyelőre ott szerepel az összes vendég és a ház teljes személyzete. Valószínű ugyanis, hogy a tettes szoros kapcsolatban áll a szállodával.

Aligha tudjuk megérteni: hogyan történhetett meg ilyesmi fényes nappal egy grandhotelben? Vajon milyen lehet annak belső biztonsága?

Jó lenne, ha e sajnálatos esemény nyomán városunk más szállodái is felülvizsgálnák saját biztonsági intézkedéseiket!"

Lebilincselő volt, hogy mi mindenről értesült már a cikkiró.

Gerhard elalvás előtt azon gondolkodott, hogy valahogyan neki is segiteni kéne kiköszörülni a csorbát, ahogy azt mondani szokták, Vagyis abban kéne segíteni, hogy kivédjék ezt a vereséget. Ébren arról álmodott, hogy bekap-

csolódik a nyomozásba, sőt az egész vezetését magához ragadja játszi könnyedséggel, úgyszólván fél kézzel megoldja az esetet. Ö, Gerhard Berg, személyesen leplezi le a tettest! A gondolatmenet olyan merész volt, hogy elnevette magát. De hirtelen abbahagyta. Ugyan miért lenne olyan valószínűtlen az egész?

Még egyszer végig akart gondolni mindent, józanul, világosan, tárgyilagosan. Fontolgatásainak csak egyvalami akasztotta útját: izgalmas, fárasztó nap volt ez a mai, így hát Gerhard elaludt saját érdekes gondolatai fölött.

A rendőrkopó akcióba lép

Hubert Gänseklein, tiszte szerint detektív, éppen „kicsi a bors, de erős"-t játszott. A vezérigazgató irodájában, ahol összegyűlt a hotel vezetősége, az urak fejét mosta. Azok pedig, akik különben a parancsosztáshoz és nem a parancsvégrehajtáshoz voltak szokva, szinte némán tűrték a fejükre zúduló prédikációt. Mint az olyan diákok, akik rossz fát tettek a tűzre. Az igazgatók, a részlegvezetők és *még* ki tudja, milyen magas rangban levők közül csupán nagy néha tett valaki itt-ott egy-egy bátortalan kísérletet arra, hogy szerényen védekezzék a vádak ellen.

- Abban a pillanatban, amikor megbénították az üzemmenetet - szögezte le Gänseklein -, nyilvánvalóvá vált a dolog, s persze hogy az újságok is kapva kaptak rajta!

- A sajtó előbb vagy utóbb mindenen kapva kap! - jegyezte meg Rademacher.

- Sovány vigasz - felelt vissza Gänseklein. - Szerencsénknek tudhatjuk be, hogy neveket nem említettek!

- Csak nem gondolja komolyan, hogy olyan nehéz lenne az olvasónak kitalálnia, melyik filmsztárról és melyik hotelről van szó? - Ezt a kérdést Zörrer üzletvezető tette fel. Szerény ember volt és jó szervező. Tegnap szabadnapos volt. Feltehetőleg ő sem helyeselte azokat a rendelkezéseket, amelyek a távollétében történtek.

Minden tekintet feléje fordult. A levegőnek civakodás-hangulata támadt. Ám Popp vezérigazgató erről most nem akart hallani.

Így hát a beszélgetést újra csak az újságírókra terelte:

- Csak ne hordanának olyasmit össze ezek a firkászok, ami nem is igaz.

- Lehet rajta segíteni - állította Gänseklein.

- Hogyan?

- Nem szabad elzárkózni az újságírók elől. A súgás-bugás, titkolózás mágikus erővel vonzza a sajtó embereit. A világos, áttekinthető dolgok ellenben kevésbé izgatják a fantáziájukat. Egy rejtélyes gyilkosságnak sok-sok hasábot szentelnek. Ezzel szemben egy közlekedési baleset; még ha kiagyalt volt is, néhány sorral elcsúszik a napi hírek között.

Gänseklein detektív büszkén kidüllesztette a mellét, mintha éppen valami világrengető felfedezést tett volna, noha csupán egy közhelyet hirdetett ki. Két kezével megmarkolta mellényének kivágását, ahogy azt az amerikai gengszterfilmekben látta. Éppen csak a lábát nem tette föl az asztalra. Azért azt mégsem találta volna egészen helyénvalónak.

Popp vezérigazgató úr megszólalt:

- Ebben van valami. Ha ingereljük a sajtót, az meg fogja nehezíteni a vizsgálatot.

A „vezér" álláspontja Rademacher személyzeti főnők számára régen várt alkalmat adott arra, hogy átvegye a visszhang szerepét.

- A vezérigazgató úrnak tökéletesen igaza van abban; hogy Gänseklein úrnak igaza van. Magyarázatot kell adnunk az eseményekre, és föl kell tárnunk a homályos pontokat !

Gänseklein tekintetét hosszasan és kitartóan Rademacher úrra szögezte, aki előtte állt, és eme beható pillantásra fokozatosan elpirult. A detektív élvezte tekintete hatását. Szokásává vált, hogy így fixírozzon embereket. Átható tekintete mindenkinek kellemetlen volt. Egyrészt; mert valamiféle fölényt fejezett ki, mintha Gänsekleinnek elegendő lenne már egy pillantás is ahhoz, hogy tisztában

legyen a vele szemben állóval, másrészt, mert a merev, kitartó nézés már-már eleve bűnösnek bélyegzett mindenkit, akire csak ráirányult. Sok rossz krimit olvashatott ez a Gänseklein úr. Azokban csak úgy nyüzsögtek a „Gänseklein-röntgenszemű" detektívek. Kellő szünet után a vezérigazgató újra magához ragadta a szót. - Meggondoltam a dolgot, és arra az elhatározásra jutottam, hogy követjük a tanácsait!

- Helyes! - bólintott Gänseklein önelégülten. - Akkor most elmegyek Lucy Smarthoz, és megpróbálok kiszedni belőle egy nyilatkozatot a sajtó számára.

- Én is jövök! — kiáltott Rademacher szolgálatkészen, és utána eredt.

A vezérigazgató Zörrer üzletvezetőhöz fordult és felszólította, hogy kövesse őket.

Az fölállt a székéről, és miközben az ajtó felé lendült, még megkérdezte:

- Úgy gondolja, Rademacher nem elég?

- Meglehet - mondta Popp, és elegánsan igazított egyet a mandzsettám -,. hogy ő egyedül nem bírja majd össze-szedni az összes csavart. - Zörrer visszahőkölt.

- Miféle csavarokat?

- Ugyanis azt hiszem - felelte a tojásfejű vezér ezzel kinyilvánítva véleményét Gänsekleinről -, hogy ennek a detektívnek a fejében több csavar meglazult...

A titkárság előtt, amely most a házidetektív rendelkezésére állt a nyomozás idejére, ott várakozott a szálloda személyzete. Természetesen csak azok, akik éppen szabadak voltak.

Márkus éppen kilépett az ajtón. Gerhard már izgatottan várta, és kérdésekkel árasztotta el barátját.

- Na, milyen volt? Ki van még benn Gänsekleinen kívül? Mit akart megtudni? És te miket mondtál neki?

- Hagyd abba a kérdezősködést - förmedt rá Márkus ingerülten -, mert forog velem a világ, akár a ringlispíl! És csak akkor kezdett el mesélni, miután egy kicsit lenyugodott: Gänsekleinen és egy titkárnőn kívül, aki minden elhangzott szót hangosan kopogva gépel egy írógépen, s már ettől is meg kell őrülni, van még bent egy fiatalember, szalmaszőke, úgy huszonöt körüli, aki neki ismerősnek tűnt. Kis gondolkodás után eszébe jutott, hogy a hotel üzletsorán lévő ékszerüzletből ismeri.

- Tudom, ott mindjárt a virágüzlet mellett! - szakította félbe Gerhard.

A neve Gasparek vagy Gasparik vagy valami hasonló. Annak az ékszerésznek az unokaöccse, aki ez idő szerint beteg, vagy szabadságon van vagy valami ilyesmi. És most Gasparik, vagy valami ilyesmi vezeti az ékszerüzletet. Először ő, Márkus, azt hitte, hogy kihallgatják majd ezt az üzletembert is. De aztán kiderült, hogy Gänseklein állította be a lopási ügybe mint szakértőt. Ö látta ugyanis utoljára Lucy Smart ékszereit. A művésznő el akarta adni neki, vagy fel akarta becsültetni őket, ebben a kérdésben Márkus nem ismerte ki magát olyan pontosan.

- Aztán kihallgatott engem, és közben úgy bánt velem, mint egy egész Európában körözött bűnözővel. Ha még egyszer a szemem elé kerül ez a fickó ... - zárta le Márkus felindulva a beszámolóját. Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Gänseklein lépett ki a folyosóra. Szerencsére nem került bele a feldühödött boy látószögébe, hanem átható merev tekintetét Gerhardra szegezte, aki a közvetlen közelében állt.

- Te boy! - szólította meg Gerhardot nyersen. - Beszélsz angolul?

- Yes, Sir - felelte Gerhard jelentőségteljesen:

- Helyes! - idézte Gänseklein kedvenc szavajárását; még ha az nem illett is most igazán ide. - Akkor velem jössz.

És Gerharddal elkísértette magát Lucy Smart aparternent-jához.

Hősünk itt megtudhatta, hogy neki most a tolmács szerepét kell játszania.

A beszélgetés simán folyt le, még akkor is, ha kis időbe került, amíg Gerhard mindent lefordított. Először is nem volt gyakorlott, hivatásos tolmács, másrészt Gänseklein úr sem nem gondolkodott, sem nem fogott föl semmit túl gyorsan.

A detektív hosszadalmasan előadta, hogy ő már délelőtt kereste a művésznőt, de legnagyobb sajnálatára nem érte el. Ezután felkérte a szállodaigazgatóság nevében Miss Smartot, hogy fogadja a sajtó képviselőjét, és tisztázza a Napi Hírekben megjelent homályos, sőt igaztalan dolgokat.

A filmsztár készségesnek mutatkozott. Szerencsére testőre, Mr. Szivárvány nem volt jelen. Ö ugyanis a sztár minden mondatát előbb mérlegre tette volna. Végül Gänseklein és Gerhard visszamentek a titkárságra.

A detektív itt asztalhoz ült, megkapaszkodott mindkét kezével a mellényében, és azt kérdezte:

- Hogy hívnak?

Gerhard egészen közel lépett hozzá, és a sapkáján levő névtáblára bökött.

- Itt van a nevem!
- Nem azt kérdeztem, hogy hol van a neved, hanem hogy hogy hívnak! Pontos válaszokat kérek!
- Gerhard Berg!
- Hány éves vagy? - folytatta tovább a kérdezést a kínzómester.
- Tizennégy,
- Helyes - hagyta helyben Gänseklein a felvilágosítást, mintha már régen tudta volna Gerhard korát.
- Mióta tartozol a hotel személyzetéhez?
- Július l-jétől! - hangzott a fiú felelete, mint a puska-ropogás.

Közben magában azt kívánta; bárcsak vízipisztolyból jönne a válasz, s most a fickó arcába fröccsenne.

- Helyes! - bőszült fel ezen Gänseklein, noha mindezt még nem tudhatta. Az ilyen megtévesztő manővert blöff-nek nevezik.

- Hol dolgoztál annak előtte?

- Sehol - felelte Gerhard kurtán.

- Iskolába jársz?

- Igen, gimnáziumba.

- Miért dolgozol itt?

- Szünidei munka.

- Hol voltál tegnap reggel nyolc óra huszonötkor? Kit kedvelsz a legjobban a szállóvendégek közül? Semmi gyanús nem tűnt föl neked a házban? Munka után fáradt szoktál lenni? Igen vagy nem? És miért?

Gerhard azon igyekezett, hogy feleletet találjon a sok kérdésre. Szerencsére nem nagyon kellett megerőltetnie magát, mert Gänseklein máris fölényesen leintette.

- Egy szót se többet, mindent tudok! Tegnap reggel a megadott időben áthaladtál az előcsarnokon. Ne tagadd, az nálam nem használ!

Pedig Gerhard jobban tudta, hogy ő mit csinált: abban a hitben volt, hogy neki ezen a héten délutános szolgálatot kell teljesítenie, ennek következtében tehát a reggeli órákban nem lehetett a szállodában. Na de kérem! Hogy valamit helyreigazítsunk, hát ez igazán nem lett volna hasznos ennél a detektívzseninél. Gerhard tehát nem szólt semmit. Arra a tényre való tekintettel, hogy áldozata beadta a derekát - és így is tűnt -, Gänseklein bólintott, és szokás szerint azt mondta:

- Helyes! Elmehetsz! Mindent tudok.

Gerhard ezzel szemben csak egyvalamit tudott biztosan ez után a kihallgatás után: azt, hogy ez a fura szerzet egyáltalán semmit nem tud ...

Este Gerhard és Márkus összejöttek a boyszobában, és

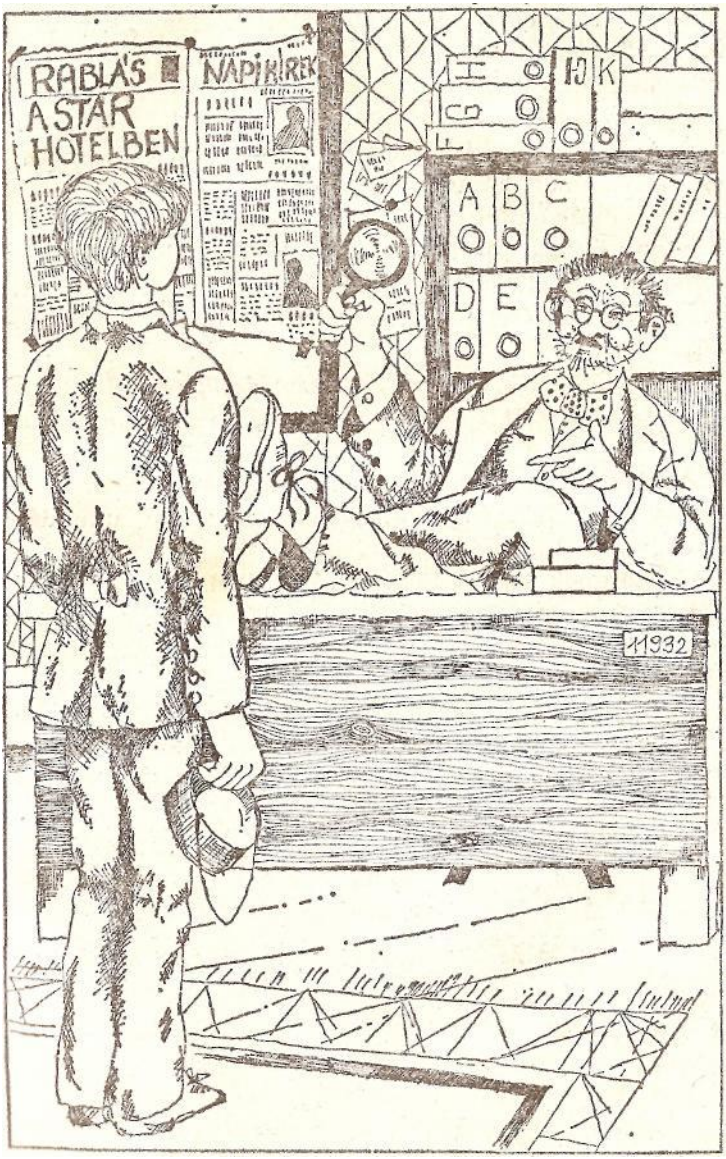
RABLÁS
A STÁR
HOTELBEN
NAPI KIREK
A B C
D E
11932

gúnyolódásuk céltáblájául választották Gänseklein úr kihallgatási módszerét.

- Meg kell mondanom - nevetett Márkus -, hogy ennek aztán van szimata

- Akár egy beteg kopónak - kontrázott rá Cerhard -, olyannak, amelyik náthás, és be van dugulva az orra.

Ettől a pillanattól fogva a fiúk Gänseklein urat már csak kopónak hívták. Márkus le is ült, és ott helyben egy költeményt költött azzal a címmel, hogy *A kopó akcióba lép,* amelyet aztán Gerhard másnap föl is olvasott. Ebben ez állt:

Kopó kúszik, kopó mászik, szaglászik a hotelben,
de nem talál, s bután csak áll, égre vonít egy helyben:

A kopó valóban megérdemelte gúnynevét. Nem hagyta békén a két fiút, folyton-folyvást szaglászott utánuk, és együgyű kérdésekkel zaklatta őket.

Gerhardnak kellett fölvinnie egy újságot az egyik szobába, avagy Márkus ment el a triciklivel, hogy egy megbízásnak tegyen eleget: Gänseklein mindent pontosan akart tudni.

Ha éppen a liftet kezelték, vagy ajtóőrnek állították őket a hallszolgálat közben, a kopó máris ott termett, és azt tudakolta, vajon miért állnak éppen ott, talán nincs jobb dolguk.

A két fiú számára világos volt, hogy a kopó figyeli minden lépésüket. Minden szóba jöhető személy közül Gerhardot és Márkust követte a legjobban, akár az árnyék!

Vajon marad-e emellett egyáltalán ideje arra, hogy másokat is megfigyeljen, vagy hogy bebizonyítsa, ki a tettes ?

Az a feltételezés, hogy Gänseklein, a szálloda detektívje nem éppen a legokosabb a maga szakmájában, helyénvalónak bizonyult.

A nyomozás már huszonnégy órája folyt, ám a kopó *még* mindig nem tudta, melyik irányban induljon el, és hogy mit is kell igazában kinyomoznia. Egyre csak fontoskodott, és mindenkinek terhére volt az ostoba kérdéseivel.

Eddigi egyetlen sikere az volt, hogy rávette Lucy Smartot egy nyilatkozatra, amely aztán este már meg is jelent a Napi Hírekben. A cikk így szólt:

„Szenzációs fordulat a szállodai ékszerrablásban!

Különinterjú a hírneves áldozattal!

Ahogy arról már tegnapi kiadásunkban beszámoltunk, városunk egyik előkelő szállodája vakmerő ékszerrablás színtere volt.

Az eset ma váratlan fordulatot vett. A károsult amerikai filmszínésznő fogadta munkatársunkat, akinek először is a szavát vette, hogy a nevét nem említi. A sztár ezek után megcáfolta tegnapi beszámolónk néhány pontját. Többek között ezt nyilatkozta: »Különinterjút adok az Önök lapjának, minthogy a Napi Hírek volt az első újság, amely beszámolt a sajnálatos eseményről. Cikkükben azonban több minden nem felel meg a valóságnak, Az például nem igaz, hogy álarcos ember hatolt volna be a lakosztályomba. Senki nem kényszerített revolverrel arra, hogy átadjam az ékszereket!

Sokkal inkább igaz az, hogy tegnap délután 30 000 dollárt érő ékszereimet letétbe akartam helyezni a hotel széfjében. Még mielőtt azonban odaadhattam volna az üzletvezetőnek az ékszeres dobozt, letettem egy kis asztalkára. Később pedig már nem találtam ott. Minthogy pontosan nem emlékeztem arra, hol is hagytam a dobozt, kerestetni kezdtem. Órákig tartó eredménytelen keresés után végül be kellett látnom, hogy az ékszereket ellopták. . .«"

Az ügyben azonban ez a nyilatkozat *sem* jelentett előrelépést. A fiúk abban megegyeztek, hogy itt valamit tenni kellene. Mindketten feltételezték, hogy a tettes még valahol a szállodában lapul. De ugyan mit érnek vele! Hiszen ők csak boyok, semmi több. A detektív ezzel szemben, akinek a feladata, hogy csináljon valamit, minden embernek lyukat beszél a hasába, mindenkit átható pillantásokkal méreget, folyton belekapaszkodik a saját mellényébe, és állandóan azt ismételgeti: „Helyes! Itt valami történt!"

Két *és* fél mesterdetektív

Gerhard és Márkus a főbejáratnál álltak. Együtt, egész *d*élután. Ajtónállóknak osztották be mindkettőjüket.

Az ajtós szolgálat volt az egyik legkönnyebb feladat. Az ajtók fürge kinyitása és óvatos becsukása közben az ember jól kipihenhette magát, és kényelmesen beszélgethetett, ahogy most is, két nappal az ékszerrablás után. A vendégek diszkrét köszöntése és búcsúztatása emellett egészen automatikusan folyt. Az is elegendő volt, ha az ember csak szalutált.

- Te, Márkus - hozta szóba Gerhard azt a témát, ami már éjjel-nappal foglalkoztatta -, én azt hiszem, nem kellene tovább tétlenkednünk ...

- Ugyan ki tétlenkedik? - dobta vissza Márkus a kérdést. - Ahogy látod, nehéz munkát végzek éppen.

- Nem gondoltál még arra, hogy mi ketten a saját szakállunkra...?

- Még hogy én nem gondoltam rá! Kezünkbe kell vennünk az ügyet!

- Éppen erre gondolok én is. Velem tartasz?

- Én nem tartok veled, legfeljebb te tarthatsz velem -vagyis mellettem!

- Ide figyelj, komám, ha te most nem veszed komolyan ...

- Én olyan komoly vagyok, akár egy vakbélgyulladás. Az ügybe pedig belevágunk. Igazi házidetektívekké nevezzük ki magunkat a Hotel Sztárban. Rendben?

- Rendben!

Márkus tovább morfondírozott:

- Kár, hogy már tegnapelőtt nem kezdtünk el magunktól nyomozni.

- Miért?

- Mert tegnapelőtt sokkal gyorsabban juthattunk volna eredményre - vélte Márkus.

- Hogyhogy?

- Talán emlékszel, hogy tegnapelőtt az igazgatóság kivételesen a ház minden lakójának küldött egy bocsánatkérő levelet a zaklatás miatt.

- Emlékszem - erősítette meg Gerhard, majd hirtelen felkiáltott: - Micsoda balfogás! Ezáltal értékes időt veszítettünk. Arról nem is beszélve, hogy nevethetett a markába a tettes, amikor kikézbesítették neki a levelet! - tette hozzá.

- Ön fején találta a szöget, parancsnok! Aki nevetett a levélen, az volt a tettes! - egészítette ki Márkus a gondolatot.

Gerhard elhúzta a száját, de nem nevetésre.

- Látom, neked csak hülyeségen jár az eszed! Más partnert kell keresnem. Például Maigret-t, csak nem tudom, ráér-e.

Ezen aztán mindketten elnevették magukat. És volt még valaki, aki velük nevetett. Petra egész idő alatt ott állt az ablaknál, és minden szót hallott.

- Vegyetek be a csapatba! - szólt bele a beszélgetésbe,

- Téged??? - kiáltottak föl a fiúk megdöbbenve. Maguk se tudták, mi döbbentette meg őket jobban: az, hogy ilyen hirtelen fölbukkant a lány, vagy hogy ilyen férfimunkára merészelt ajánlkozni.

- Gondoljátok meg! Jól tudnátok hasznosítani egy megbízható munkaerőt. Olyat, aki soha nem követné el azt a hibát, hogy a szálloda főbejáratánál tartson titkos konferenciát!

Ez telitalálat volt. Gerhard és Márkus egymásra néztek,

majd körbepillantottak. Az emberek ki-be jártak, csoportokban álldogáltak, beszélgettek, vagy elrohantak egymás mellett. Senki sem törődött velük. De ha jól meggondoljuk, bármelyikük kihallgathatta őket, ahogy Petra tette. - Gondoljátok meg - mondta a lány még egyszer, és odament az ajtóhoz.

A két fiú odaugrott, és az ajtó mindkét szárnyát kitárta előtte. Végül is ez volt a feladatuk, mint szállodai boyok-nak, Ezért voltak itt.

- Köszönöm, boyok! - szólt Petra, mint valami nagy dáma, és kimenetkor kegyesen bólintott. De szívesen utána lendítették volna az ajtót mind a ketten! A fürge Petra azonban bizonyára félreugrik az utolsó pillanatban, nehogy rácsapódjon. Na de ilyet!

Noha a fiúk nem szívesen vették, hogy egy kislány így megleckéztesse őket, rájöttek, hogy itt a hallban nincs meg a kellő biztonság, így a megbeszélést elnapolták estére.

Az átöltözésnél szándékosan húzták az időt. Miután kollégáik hazafelé vették az útjukat, a nagyok pedig átvették az esti szolgálatot, ők egyedül maradtak a boyszobában, és először is „menetrendet" vázoltak föl titkos vállalkozásukhoz.

A.kiindulópontot a kopótól kölcsönözték, akitől megtanulták, hogy először is mindenkit gyanúsítani kell.

Elhatározták, hogy mindenkit, aki csak a szállodában lakik, vagy azzal valamilyen kapcsolatban van, megfigyelnek. Magától értetődően óvatosabban és alaposabban, mint ahogy azt a kopó teszi. És egymásnak mindenről beszámolnak. Márkus ötlete volt, hogy vezessenek jegyzőkönyvet;

Igazán gondos terv volt, amit kidolgoztak. Így aztán aligha csúszhatott ki egyetlen gyanúsított is a hálón. Önmagukon kívül csak Petra Schäfert húzták ki a gyanúsítottak listájáról. Ez a három kivétel természetesen nem igényelt

különösebb indoklást. Az, hogy ok nem lehetnek gyanúsítottak, a napnál is világosabb.

A többi szállodai alkalmazott esetében azonban gyerekjáték volt gyanús momentumokat találni. Végül is csodálkozva szögezték le, hogy Vogelbauer portáson semmi kifogásolnivalót sem találnak. De hát amikor olyan kifejezetten ellenszenves volt nekik!

- Ugyan mi kifogásolnivalónk lehet a fickón? - gondolkozott Gerhard, és a golyóstolla végét rágogatta. - A szúrós szemek és a koromfekete haj nem gyanús mozzanat.

- A kampós orr és a beesett szemek sem? - kontrázott Márkus.

- Az sem. De tudok valamit, amin érdemes elgondolkoznunk.

- Na ki vele! - követelte Márkus izgatottan.

- Amikor tegnapelőtt a személyzetet felküldtek a szolgálati helyiségbe, Vogelbauer egyedül maradt odalent!

Márkus füttyentett egyet, majd azt mondta:

- Bravó, megtaláltuk az elsőt, aki tényleg gyanús! Ezek után megállapodtak abban, hogy Petrát mégis fölveszik a titkos szövetségbe. Végül is éppolyan jól ismerte a szállodát, akárcsak ők. Vagyis hogy még sokkal jobban, De hát ezt azért mégsem lehetett elismerni! Azonkívül ő akkor is itt volt a házban, amikor a fiúk elmentek. Ha számíthattak rá, akkor a 24 órás kutató tevékenységnek semmi nem állt az útjában. A nyomozást úgyszólván éjjel-nappal lehetett folytatni Az éjszakát kivéve persze. De *hát* a tettesnek is esak aludnia kell valamikor. Így hát joggal remélhették, hogy mint detektívek, semmit nem fognak elmulasztani.

Amikor Gerhard végre találkozott Petrával a virágüzletben, az így szólt hozzá:

- Ha ti megengedhetitek magatoknak azt, hogy ne vegyétek igénybe felajánlott szolgálataimat, akkor önállósítom magam.

- Ezt meg hogy gondolod? - kérdezte Gerhard.

- Már el is kezdtem. -

Mit?

- Hát... hát a detektiválást.

- A detektiválást? Ilyen szó nincs is.

- Hallod, hogy van, ha én használom, nem? Éppen most találtam ki. Én detektiválok, ez azt jelenti, hogy detektíves nyomozásokat végzek - veletek vagy nélkületek.

- És hogy csinálod, ha szabad kérdeznem?

- Beszélgettem Gasparik úrral.

- Gasparik úrral?

- Igen, az ékszerésszel, aki nemrégen vette át a nagybátyja üzletét.

- És miről beszélgettetek?

- Kikérdeztem az ékszerekről meg ilyesmi. Leírattam vele, milyenek voltak, amelyeket Lucy Smarttól elloptak. - Minek?

- Hát csak föl kell ismernünk az ékszereket, ha elénk kerülnek.

- Igen, ha ..- felelte Gerhard hitetlenkedve.

- Persze ez kevésbé valószínű. Az ékszertolvajok többnyire átdolgoztatják az ékszereket, hogy a tulajdonos ne tudja őket identifálni - világosította föl Petra a fiút.

- Talán identifikálni?

- Igen, identifikálni. Ne kérdezz olyan sokat. Úgyis tudod, mit akarok mondani. Közöltem Gasparik úrral, hogy én ebben az ügyben mint detektív dolgozom.

- Te beavattad őt???

- Hát nem éppen. Csak ... célzásokat tettem arra, hogy én szívesen indenti ... identifá ... szóval azonosítanám őket meg ilyesmi.

- És ő mit mondott? -

Kinevetett.

- Na látod, mindig csak ezt kapja az ember. Még szerencse, hogy nem vett komolyan.

- Dehogyisnem! Azt mondta, hogy ez nem kislányoknak való dolog, és hogy ti is jobban tennétek, ha nem ártanátok bele magatokat.

- Hogyhogy mi? Ki az a mi???

- Te és Márkus. Én ugyanis nem vagyok olyan tisztességtelen, hogy idegen tollakkal ékeskedjem. Erre nincs is szükségem. Megmondtam neki az igazságot, hogy a ti ötletetek volt, hogy detektívet játsszunk.

- Hát ide hallgass! Ez aztán a meggondolatlan könnyelműség, hogy idegeneket avatsz be a terveinkbe!

- Gasparik úr nem idegen! - utasította vissza Petra a vádat.

- De éppoly gyanús, mint mindenki a házban.

- Ö nem. Épp a múlt héten kergetett meg egy rablót,

- Tényleg?

— Igen, egyik este. Én már nem voltam akkor itt, de mindenki tud róla. És ha nem volna megbízható, akkor a nagybácsikája nem hagyta volna rá az üzletet. Ö makulátlanul tiszta. Teljesen oké!

- Na, reméljük, igazad van - engedett végre Gerhard. — De annyit azért hadd mondjak neked: ha velünk dolgozol, akkor tartanod kell a szád az utolsó leheletedig, és senkinek egy szót sem. Megígéred?

- Hát persze hogy megígérem, hát persze! - tört ki Petra boldogan.

- Én elhiszem. De a dolog azon múlik, vajon be is tudod-e tartani az ígéretedet?

- Holtbiztos! - lelkesedett Petra két ujját önkéntelenül esküre emelve.

Éppen ekkor lépett be Márkus, aki megint a háromkerekűt akarta kikölcsönözni, és messziről csak Petra fölemelt két ujját látta,

- Cserkésztalálkozó van itt, vagy esküsztök valamire?

- Esküszünk, és ezzel hallgatásra kötelezzük magunkat.

TÁRSÓ

Éppen fölvettem Petrát a detektívesdinkbe. Mától mi vagyunk a három mesterdetektív. .

Márkus oldalról megszemlélte Petrát, és nem állta meg gúnyolódás nélkül

- Inkább azt mondanám, két és fél mesterdetektív. ..

Petra sokatmondóan végigmérte Márkust, felülről többször bólintott, hogy szőke fürtjei csak úgy himbálóztak. - Jó, szóval két és fél mesterdetektív.

Gerhard pedig magában nevetett, hogy meg ne bántsa barátait. Hisz olyan mulatságos volt, ahogy egymásnak tologatták azt a fél részt!

Egy fenyegető levél

Amikor a fiúk kiléptek a virágüzletből, és éppen keresztülvágtak a szálloda hallján, egyszerre csak Sünibe ütköztek. Ö pedig rögtön fölszólította Márkust, kísérje a mellette álló fiatalembert Lucy Smart lakosztályába. Márkusnak kapóra jött ez a megbízatás. A liftre várva megtudta, hogy az idegen segédriporter, Meglehetősen gyámoltalannak látszott. Ez pedig a lámpaláztól volt. A főnök ugyanis megbízta, hogy készítsen interjút a világsztárral. Az első interjút életében! És volt itt még egy bökkenő: egyetlen idegen nyelvet sem beszélt! Szerencsére a művésznő titkára, ez a Mr. Curtis, állítólag jól beszél németül, és bizonyára vállalja majd a tolmács szerepét.

Na akkor én már jobb tolmács lehetnék! - gondolta Márkus. - És milyen fontos volna, hogy ott legyek ennél az interjúnál! Szerencsés esetben még újabb részleteket is megtudhatnék, amelyek a nyomozás szempontjából rettentően fontosak lehetnek! Ez a gondolat nem hagyta békén. Egyszerűen muszáj volt ott lennie a beszélgetésnél! Méghozzá a titkár helyett Mr. Szivárványt valahogy el kellett tüntetni!

Ekkor megjött a lift, és cselekedni kellett. Márkus sohasem habozott, ha valami kedvező alkalom kínálkozott. Egy pillantást vetve a teljesen gyámoltalanul álldogáló újságíróra, így szólt kedvesen:

- Foglaljon csak helyet a hallban, amíg bejelentem Miss Smartnál. — Muszáj ? - vonakodott a gyámoltalan.

- Uram, híggyen nekem - kétszínűsködött Márkus jó akaratúan -, jobb lesz így önnek. Az ilyen sztárok rettentően szeszélyesek, azonkívül minden előíráshoz ragaszkodnak. Ne féljen, fogadja majd magát. Talán régebben mindenkit visszautasított volna, de imanapság már interjúkat is adunk...

A riporternek be kellett látnia, hogy szakértővel van dolga.

Márkus tehát egyedül ment fel az első emeletre, fejében a kész tervvel. Ha éppen nem költött is verseket, azért a fantáziája folyton működésben volt.

Merészen bekopogott a hercegi lakosztály ajtaján, aminek ugyan nem volt sok értelme, minthogy ezt csak az előszobában lehetett hallani, ott pedig általában senki nem tartózkodott. Így tehát magamagának válaszolt:

- Tessék! - és belépett. A titkár eléjött a szobából, és az iránt tudakozódott, hogy mi *(„what")* újság *(„news")* van. Odabentről pedig Lucy Smart hangját hallotta, minthogy az éppen telefonált. Márkus gyorsan cselekedett.

- Telefonhívás Mr. Curtis számára Londonból - jelentette, és még a szeme sem rezdült belé. Eredetileg azt tervezte, hogy a házi telefon meghibásodásáról regél majd valamit, hogy Mr. Curtist lecsalogassa a hallba, de minthogy Miss Smart éppen a szobai telefont használta, elég volt csak ennyit hozzátenni: - A központ nem akarta megszakítani Miss Smart beszélgetését. Kérem, fáradjon a hallba, a kettes fülkébe.

- Oh, *I am going* mindjárt, *thank you* nagyon! - kevert ki Mr. Szivárvány sebtiben egy nemzetközi mondatot, és kisietett. Az út szabad volt! A színésznő éppen letette a kagylót. Márkus bejelentette a riportert, ezzel eleget téve megbízatásának. Nagy örömére a művésznő azonnal beleegyezett, hogy fogadja a fiatalembert.

Így hát lerohant a lépcsőházba, áthajolt a korláton, és levigyorgott. A fiatalember még mindig ott állt, ahol el-

hagyta, és várakozóan tekingetett fölfelé. Márkus gesztikulálva értésére adta, hogy siessen.

Abban a pillanatban a segédriporter lámpalázát mintha elfújták volna. Kettesével-hármasával szedte a lépcsőfokokat, és már ott is állt harcra készen a hercegi lakosztály előtt.

- Siessen, kérem - súgta neki Márkus -, a művésznő gyűlöli a hosszú interjúkat!

Hiszen nem tudhatta az ember, hogy Szivárvány úr mennyi idő múlva tér vissza, hogy aztán óriási botrányt csapjon.

Márkus tehát a legudvariasabb módon azonnal felajánlkozott tolmácsnak, ami angoltudásánál fogva nem is esett nehezére. A szöveg, amit ezek ott beszéltek, nevetségesen egyszerű volt.

Mikor hozzák már szóba, a lopást? - kérdezte nyugtalanul magában. - Érteni kéne valamit a gondolatátvitelhez, hogy ezt a dilettánst azokra a kérdésekre bírjam rá, amelyek igazán fontosak. Jaj, de reménytelen! Így aztán nem jutunk semmire. A titkár meg minden pillanatban itt lehet! Nekem kell a kezembe vennem az ügyet! - döntötte el Márkus.

A következő kérdés helyett tehát, amely filmtémákról és szerepekről szólt, Márkus a saját belátása szerint a következő, számára fontos kérdést tolmácsolta.

- Szeretnénk tudni, vajon történt-e valami rendkívüli az ékszerlopást megelőzően? - Miss Smart néhány másod percig elgondolkozóan meredt maga elé. Márkus már-már azt hitte, hogy nem értette a kérdést, és még egyszer el akarta ismételni. Ekkor azonban Lucy hirtelen izgatottan megszólalt:

~ De, de, igen! Egészen el is felejtettem. Most jut csak eszembe! Néhány nappal az ékszereim eltűnése előtt fenyegető levelet kaptam. Ezt feltétlenül meg kell írnia! Hova a csudába tettem azt a levelet... ?

A fiatal újságíró természetesen nem írhatott erről a titkos levélről a riportban. Márkus tehát egyetlen szót sem fordított le a szövegből. Hiszen éppen ez volt az, amire várt: egy részlet, amelyről senki sem tud. És ez maradjon is csak így; ne is tudjanak róla.

Persze a nyugodtan várakozó fiatalembernek azért mondania kellett valamit. Minthogy Lucy Smart fölállt, *és* a szekrényben kezdett kotorászni, feltehetően a célból, hogy előkerítse a levelet, amit remélhetőleg meg is talál majd, Márkus villámgyorsan a következő magyarázatot találta ki:

- Miss Smart meg akarja mutatni önnek legújabb szerződését, amelyet az egyik legnagyobb amerikai filmvállalattal kötött.

Meg szerencse, hogy a fantáziája ilyen jól működött,mert a sztár máris visszatért, kezében a levéllel. A fiatalember udvarias pillantást vetett rá, és bólintott, mintha szóról szóra értené az angol szöveget.

Csak nehogy észrevegye, hogy nem szerződés van előtte ! - reszketett Márkus gondolatban.

De hála Istennek, a riporternek nem tűnt fel semmi. Megkérte Márkust, hogy fordítsa le.

Márkus szeme átfutotta a szöveget. Szóról szóra lefordítva ez állt benne: „Legyen szíves este 22 óra után az ajtó elé tisztítás céljából kitett cipőjébe 10 000 dollárt elhelyezni. Nem ajánlatos sem Önnek, sem más személynek a közelben tartózkodnia, mert testi épségükért nem tudok felelősséget vállalni. Amennyiben nem tesz eleget eme szerény kérésnek, az elkövetkezendő napokban ékszereinek bottal ütheti a nyomát."

A levélen *még* aláírás is volt.

A művésznő azonban oly gyorsan kapta ki Márkus kezéből a papírt, hogy az éppen a titkos aláírást nem tudta már elolvasni rajta. Minden, amit első pillantásra megállapíthatott belőle, ennyi volt: a levelet hibás angolsággal írták.

- Nos? - tekintett bizalommal tolmácsára az újságíró-palánta.

Márkus latba vetve minden fantáziáját, a következőt fordította angolról németre:

- A művésznő két évig nem dolgozhat mással, csak a szerződésben megnevezett filmvállalattal. Szigorú diétát kell tartania, és a napirendjét pontosan meghatározott szabályok szerint kell kialakítania. Itt minden meg van írva, hogy mikor kell felkelnie, mikor kell lefeküdnie és így tovább. Ez minden.

Márkus számára az interjú befejeződött. A levélnél érdekesebbet aligha tudhat már meg a mai napon.

A riporter köszönetet mondott az interjúért, és kilépett a folyosóra. Minthogy a művésznő borravalót akart adni Márkusnak, neki még kicsit várakoznia kellett. Lucy bement a kisszobába, hogy kihozza a pénzt. Ezt a kedvező alkalmat Márkus nem volt képes kihasználatlanul hagyni. Ma már túlságosan is elkapta a gépszíj. Odaugrott hát az asztalhoz, és a levelet, amelyet a sztár előtte figyelmetlenül rádobott, gyorsan zsebre vágta.

Lucy Smart a következő pillanatban visszatért a borravalóval, és Márkus kezébe nyomta. Ö mormogva megköszönte, és boldog volt, hogy kívül lehetett a lakosztály ajtaján.

Gyalog ment le a lépcsőn. Amikor elérte az első emeletet, hallotta, amint Mr. Szivárvány ordít a felfelé tartó liftben:

- Hogyha *I find* a fickót, aki felültetni ezzel a *from London* telefonnal... .

Az első nyom

Gerhardnak valahogy nem tetszett ez az ügy a zsaroló levéllel. Hibának tartotta, hogy Márkus egyszerűen csak úgy magához vette az írást.

- Hogyhogy hiba volt? - duzzogott Márkus. - Öregem, az ilyet huszárvágásnak nevezik! Mint detektívnek csak szabad nekem megkaparintanom egy bizonyítékot! - Bizonyítékot igen, de talán éppen ellenünk! - jósolta Gerhard. - Mindaddig, amíg nem derítjük ki, hogy ki a tettes, az ilyen levél csak terhelő bizonyíték lehet ellenünk. Ki tudja, vajon nem azért akartuk-e eltulajdonítani, mert mi magunk írtuk? ,.. Egyébként ki írta alá a levelet? Erre azonban nem kapott azonnal feleletet. A fiúk a boy-szobában voltak. A délelőtti szolgálat éppen véget ért, és a délutános kollégák már megjelentek a teremben. Állandó volt a jövés-menés. Miután kicsit elcsendesedett a környezet, Márkus egy pillantást vetett a levélre.

- Az aláírás olvashatatlan,

- Meg kell hogy fejtsük - vélekedett Gerhard. - Na; erőltessük meg magunkat!

- A vezetéknév úgy hangzik, mint Goethének egyik nagyon ismert műve - mondta Márkus az aláírás gondos tanulmányozása után.

- Biztosan a *Faust!* — bukkant fel váratlanul Christian. Számolhattak volna azzal hogy az olyan könyvmoly, mint Christian, a Goethe névre biztosan fölfigyel. A levél, amelyet Márkus könnyelmű módon a kezében tartott, mint valami mágnes vonzotta oda kollégájukat. Mielőtt Márkus

felocsúdhatott volna, Christian máris ott állt mögötte, föltette olvasószemüvegét, és a válla fölött a levélbe pillantott. Szakértő módon felmérte a szöveget, és így szólt:

- Az van odaírva, hogy „Az Erős ököl" !*

- Tudod, ez a levél egy rejtvényjáték része. Egy krimiből másoltam ki - füllentette Márkus.

- Én is szeretem a rejtvényeket! - kiáltotta Christian lelkesen. - Várj, hadd adjak tippet. Ez a levél vagy Agatha Christie-től, vagy várj csak, Simenontól való!

Gerhard és Márkus összemosolyogtak. Egymásra kacsintottak, és örültek annak, hogy kollégájukat sikerült tévútra vezetni. Christian azonban nem elégedett meg ezzel. Lehunyta a szemét, mintha a helyes megoldást belső szemhéjairól olvashatná le. Aztán a homlokára ütött.

- Megvan! Egyszer olvastam az újságban egy bandáról, amelyik „Erős ökölnek" nevezi magát!

A somolygás, amely már-már nevetésbe csapott át, most hirtelen ráfagyott a fiúk arcára.

- Micsoda? Mit olvastál te az újságban? - rohanták le kérdéseikkel Christiant.

- Volt egy sorozat az alvilágról. Egy izgalmas, folytatásos beszámoló a rendőrség munkájáról a banditizmus ellen, a kiderített és kiderítetlen bűnügyekről. Az Erős öklöt mind a mai napig nem lehetett legyőzni. - Christian. készségesen elmesélt mindent, amit csak tudott. - Azt írták; kell lennie valami sötét fickóinak, aki a bandavezér. Minden piszkos ügyben benne van az ő keze is. De olyan ravasz, hogy soha nem tudják elkapni. Mindig meghúzódik a háttérben. Ö eszeli ki a bűntényt, aztán a banda tagjaival végezteti el a piszkos munkát. Szemtől szembe még senki sem látta. Valahányszor a rendőrség átfésüli ezeknek a társaságoknak a találkahelyeit, hogy végre kifüstöljék őket a rejtekhelyükről, ahogy ez már többször így volt a város-

* „Die Starke Faust" (németül)

széli Rocki eszpresszóban, a főnök előre megszimatolja a dolgot, és mintha a föld nyelné el, eltűnik onnan.

- Rocki eszpresszó? — kérdezte Gerhard izgatottan;
- Igen, ez valami orgazdaközpont.
- Tulajdonképpen mit jelent az, hogy orgazda? - tudakolta Márkus.
- Olyasvalaki, aki az úgynevezett „enyves árut", azaz az ellopott javakat megveszi vagy átveszi továbbeladás céljára.
- Ne térjünk el a tárgytól! - figyelmeztetett Gerhard. -A főnökről volt szó az előbb. Egyáltalán van már személyleírás a fickóról?
- Több is. És mindegyik különbözik a másiktól. Az egyikben az áll, hogy koromfekete a haja, a másikban meg, hogy világosszőke. Ezek miatt az ellentmondások miatt, most már bizonyos: festeti a haját. Többet tényleg nem tudok. Legfeljebb csak annyit, hogy tízezret kap, aki kézre keríti...

Ha valaki ebben a pillanatban leejtett volna egy gombostűt, valószínűleg kellemetlen lármát okozott volna vele, olyan kukák lettek hirtelen a fiúk. Márkus lázasan gondolkozott azon, hogy foghatnák el a tettest. Gerhard pedig már a zsebében érezte a pénzjutalmat. És az a jóleső bizsergető érzése támadt, hogy már a nyomában vannak a tettesnek!

A fiúk szolgálat után is együtt maradtak. Gerhard bement a szálloda konyhájába a főszakácshoz, aki csakúgy, mint azelőtt, ragaszkodott ahhoz, hogy a fiú apjának néha kóstolót küldjön művészi remekeiből.

Így tudott meg Márkus minden részletet útközben, amelyet Gerhard is csak most értett meg *igazán.*

A lopás napján Gerhard kapott egy levelet Vogelbauer portástól azzal a megbízatással, hogy dobja be egy posta-

ládába. Már éppen úton volt, amikor visszahívta őt a kapitány, és a boyszobába rendelte. Így hát bedugta a levelet a zsebébe. Este, szolgálat után pedig áttette az utcai öltözékének a zsebébe. Aztán megfeledkezett róla. Csak ma délben jutott újra eszébe a levél. Most eszébe jutott az is, hogy szólt a titokzatos levél címzése: Rocki eszpresszó, Külső Vágány utca 23.

Márkus mindezt hallva éleset füttyentett. Néhány szállodavendég úgy fordult utána, mint akiket áramütés ért,

- És ki volt a feladó ? - kérdezte izgatottan.:
- A feladó helyén csak kezdőbetűk voltak, méghozzá

A. E. Ö.

- A..E. ö.? Várj csak . ..
- Ne törd a fejed. Ez csak egyet jelenthet; „Az Erős ököl".
- Micsoda ész! - lelkendezett Márkus. - Még rajtam is túltesz!
- Azért ne túlozzunk. Mindenesetre ez a mi Vogelbauerünk a koromfekete hajával és a haragos pillantásával erősen bandavezérgyanús. Nemhiába neveztük el a „II. Legellenszenvesebb úr"-nak.
- Hogyhogy a másodiknak?
- Mert az első helyen a kopó áll.
- Vagy úgy. Ellenjavallat nélkül elfogadom.

Márkus lendületben volt.

- És most, hogy rábizonyítottuk a dolgot: mi történjen? A kopót minden körülmények között kihagynám az ügyből. Jelentsük a fogást a rendőrségnek?

Gerhard azonban visszarántotta barátját a fellegekből a földre,

- Még nem bizonyítottunk semmit. Nincsenek is bizonyítékaink ellene.

Márkus úgy ütött a homlokára, hogy csak úgy csattant.

- De hát a levél!. . . Remélem, nem adtad fel?
- De, sajnos - vallotta be Gerhard.

POSTA

Mindketten lehorgasztották a fejüket, és meredten nézték a padlót. Tehetetlenek voltak. Itt volt a tettes szinte az orruk előtt, és nem volt bizonyítékuk a bűnösségére. Megesküdtek volna rá, hogy ő volt a tolvaj, de hát nem hinne nekik senki.

Gerhard vallomása így hangzott:

- Amikor a kezemben tartottam a levelet, úgy gondoltam, felbontom. De hát ehhez mégsem volt jogom! Sokáig küzdöttem magammal. Végül arra az elhatározásra jutottam, hogy a sors kezébe adom a döntést, vajon kinyissam-e vagy sem. Azt terveztem, hogy ha a lámpa a következő kereszteződésnél zöldet mutat, akkor felbontom!

- Ez agyrém! - mérgelődött Márkus, akinek pedig mindig több volt a fantáziája a kelleténél. - Ugyan honnan értesülhetett volna a te nagy problémádról a rendőr, vagy a közlekedésrendészeti központ, vagy tudom is én, ki az, aki a közlekedés szabályozásáért felelős?

- A jóisten azonban tudta - felelte Gerhard. - És a jóisten sokszor értésünkre adja az akaratát!

- Szóval mi volt a kereszteződésnél?

- Megmaradt a bizonytalanságom. Nem kaptam egyértelmű jelet.

- Ha most azt mondod nekem, hogy a közlekedési lámpa kékre váltott, akkor kihívom a mentőket!

- A lámpa sárgát mutatott.

- Na látod, a jóisten néha ránk bízza a döntést.

- Egy ideig határozatlanul álldogáltam a sarkon. Aztán a lámpa pirosra váltott. Erre fogtam a levelet, és bedobtam a legközelebbi postaládába.

- Mégis kihívom a mentőket. Reménytelen eset vagy!

- Mondok neked valamit: egyáltalán nem biztos; hogy Vogelbauer a tettes. Úgy gondolom, ha feltételezzük azt, hogy Vogelbauer a bandavezér, akkor ugye azt is tudjuk, hogy ő mindig a háttérből irányít. És akkor valószínű, hogy az egyik embere volt, aki ellopta az ékszereket.

- Egyáltalán nem hangzik hülyén! - vélekedett Márkus. A legjobb, amit tehetünk, hogy mostantól fogva mint az árnyék követjük Vogelbauert a nap minden órájában! És ha mi nem vagyunk jelen, ez Petra fő feladata lesz.

- Épp ezt akartam javasolni - lelkesedett Márkus.

- Rajta keresztül aztán később megtudhatjuk, kik a cinkosai!

- Lehet, hogy... - Márkusnak mintha hirtelen aggályai támadtak volna.

- Lehet, hogy mi... ? — Lehetséges, hogy a cinkostárs már el is utazott.

- Elfogadom az érvelést, felügyelő úr. Magamra vállalom a feladatot, hogy kiderítsem, ki költözött el a szállodából a lopás napja óta - sóhajtott Gerhard.

Ekkor odaértek a konyhához. Gerhard annyira elmélyült gondolataiban, hogy a főszakácstól egyetlen szó köszönet nélkül vette át az ajándékcsomagot. Csak egy perccel később szaladt vissza, hogy megköszönje. Márkus ezzel szemben fellökött egy embert a konyhaajtóban, és anélkül hogy felnézett volna rá, azt mondta: „Bocsánat!"

A kopó volt. Rámorgott Márkusra, s ez Gerhardra is vonatkozott.

- Már régen vége a szolgálatnak. Mit kerestek még itt ilyenkor a szállodában?

- A kijáratot! - adta meg Márkus a precíz felvilágosítást, majd amilyen gyorsan csak tudott, kisurrant Gerharddal együtt az utcára.

A kopó bakot lő

A siker már sok embert megszédített. Vakmerővé tesz és ezáltal könnyelművé is. Ha Gerhard és Márkus detektívesdijük első napján nem értek volna el látszólag pozitív eredményt, feltehetőleg még hetekig elővigyázatosan *és* körültekintően járnak el. Nemcsak Vogelbauerrel szemben lettek volna óvatosabbak, hanem jobban megfigyelnek mindenkit a környezetükben.

Gerhard másnap délutános volt, de már reggel megjelent a szállodában. Délelőtt tehát senkihez sem osztották be, ellentétben Márkussal, akinek ezúttal a vendégek szennyesével kellett törődnie. Ma ő volt a laundry-boy, akinek a feladatköréhez tartozott, hogy a használt fehérneműt begyűjtse, leadja a házi mosodába, felügyeljen a mosásra *és* hogy a makulátlanul tiszta végterméket visszavigye tulajdonosának.

Gerhard első útja a virágüzletbe vezetett, hogy meghallgassa Petra beszámolóját. Remélhetőleg új megfigyeléseket tett Vogelbauerre vonatkozóan. A fiú azonban csalódott. Petrát ugyanis lefülelte a portás, akinek föltűnt, hogy a lány állandóan a közelében sündörög.

Ez volt minden, amit Gerhard megtudhatott tőle. Ráadásul amikor a „virágos mama" fölfedezte, hogy ő ott van, udvariasan, ámde határozottan kidobta az üzletből. Petrának most virágot kell kötöznie, és később is beszélgethetnek. Olyan fontos úgysem lehet, amiről cseverésznek, vélte a mama. A kedves virágosasszony, ha sejtette volna!

Gerhard meghajolt a felnőttek értetlensége előtt, és a

recepció felé vette útját. Vogelbauer portást, aki a pult mögött éppen összehúzott szemmel töltött ki valami űrlapot; egy pillantásra sem méltatta. Habozás nélkül Alfréd úrhoz lépett, és megkérte a kedves öreget, hadd nézzen bele a vendégek névsorába.

- Ugyan minek?. - csodálkozott a főportás.

- Magának elárulom, Alfréd úr - füllentette Gerhard. - Autogramot gyűjtök, és ezért pontosan szeretném tudni, milyen híres emberek laknak nálunk. És hogy ki az, akit már elszalasztottam. Mármint, hogy ki utazott el.

- Na akkor gyorsan - mondta Alfréd úr, és mosolygott ezüst bajusza mögött -, nehogy valaki még elutazzon! -. Saját kezűleg adta át Gerhardnak a vendégek névsorát. A fiú fogta és elvonult vele egy félhomályos sarokba, hogy ne zavarjon senkit.

Hirtelen jól ismert hang förmedt rá:

- Mit csinálsz te itt?

- Tanulmányozom a vendégek névsorát, Gänseklein úr! - felelte Gerhard illedelmesen.

- Kinek a megbízásából? - szimatolt tovább gyanakodva a kopó.

- Magánszorgalomból. Az autogramgyűjteményem számára.

- Helyes. Vagyis mindjárt gondoltam. Tisztában vagy azzal, hogy vétesz a házirend ellen?

Gerhard nem hagyta magát csapdába csalni. Nem szabad kellemetlenséget okoznia a kedves öreg főportásnak. Kijavította hát saját magát:

- Írásbeli engedélyt nem tudok felmutatni, de láthatja, Gänseklein úr, hogy teljesen nyíltan csinálom. Sőt minden ki láthatja, és mégsem akadályoz meg benne senki.

Csak maga - akarta a kopó képébe vágni. De jobb volt most nem kiélezni a helyzetet. Az az ostoba, merev tekintet, amelyet a detektív rászegezett, most még kevesebb jót ígért, mint máskor.

- Majd még beszélünk! - fejezte be Gänseklein a kihallgatást. - Várlak a titkárságon!

- Most, rögtön? - kérdezte Gerhard.

- Nem, délután, mondjuk háromkor. Nem akarlak, mint magánszemélyt igénybe venni ... á, hogy is hívnak?

- Gerhard Bergnek.

- Én a szállodafelügyelő-asszisztensjelölttel - mert ez a hivatalos besorolásod, igaz? -, Gerhard Hogyishívjákkal akarok beszélni és nem egy felelőtlen fiúval, aki itt szaglászik, noha ma nincs is délelőtti szolgálatban. Tehát háromkor a titkárságon!

Gerhardnak minden, a kopóval szemben táplált ellenérzése mellett meg kellett állapítania, hogy Gänseklein úr nem volt egészen tehetségtelen. Nem, nem egészen, csak meglehetősen. Mindenesetre tudta, hogy egy felügyelő-szállodai jelöltasszisztensnek ... nem, egy szállodafelügyelői... na mindegy! Szóval, hogy mit szabad neki és mit nem! Ráadásul a fejében volt a boyok szolgálati ideje! És arra is rájöhetett, hogy két boy belekontárkodott a munkájába! És ezeket most ki akarta kapcsolni. Teljesen világos. Le a kalappal Gänseklein előtt!

Ha Gerhard tudta volna azt, amiről néhány órával később tudomást szerzett, bizony rögtön a fejébe húzta volna a kalapját.

A kopó délelőtt megjelent a mosodában is, és közölte a megrökönyödött Márkussal, hogy három órakor neki is meg kell jelennie a titkárságon. A szorgalmas laundry-boy megpróbálta elhárítani a meghívást.

- Akkor már nem vagyok szolgálatban! - füllentette.

Gänseklein átható, merev tekintetével büntette meg érte, amely persze Márkusra nem volt különösebb hatással, és azt mondta:

- Helyes. Akkor szolgálatban maradsz, vagy pedig visz-

szajössz három órára.. Különben sem veszitek olyan komolyan a szolgálati időt; hiszen egész nap a szállodában lófráltok!-Ugyan mit. jelenthetett ez a célzás? Talán azt akarta kifejezni, hogy Gänseklein keresztüllát a boyok mesterkedésein. Márkust a rosszullét környékezte.

Szívesen beszélt volna most Gerharddal, de nem jutott hozzá, mert mindkét keze szünet nélkül tele volt munkával.

A mosodai felügyelet után gyorsan evett valamit a kantinban, aztán folytatta tovább: leveleket fel- és leadni, virágokról gondoskodni (Petra éppen nem volt az üzletben; messziről látta csak, hogy a hallban éppen Vogelbauert figyeli), embereket telefonhoz hívni a grillétteremből, sőt egy kutyát sétálni vinni.

Márkus azzal vigasztalta magát, hogy Gerharddal amúgy se tudnának semmilyen haditervet kidolgozni. Hiszen azt se tudják, miért ez a háromórai beidézés.

Tíz perccel három előtt már annyira furdalta a kíváncsiság, hogy bement egyenesen az oroszlán barlangjába, jobban mondva a kopóéba.

Egyszóval a titkárságra.

Az ajtó előtt még egy kicsit habozott, majd bekopogott. Bentről nem kapott feleletet. Ekkor automatikusan lenyomta a kilincset, és belépett.

Odabent heves vita folyt. Gänseklein úr vitte a szót. Rademacher föl és alá sétált, és idegesnek látszott. Zörrer üzletvezető csendben és szerényen meghúzódva ült egy sarokban.

A belépő fiút senki sem vette észre közülük, annyira be lemerültek a vitába. Folytatták, mintha Márkus ott se lenne.

- De én ezt egyszerűen nem tudom elhinni! - tiltakozott Rademacher -, teljesen megalapozatlannak tartom a gyanúját. Ennyire azért nem csalódhatok; a két fiú a legjobb boyok közé tartozik!

Márkus föleszmélt. Mit jelentsen ez? Mit *is* mondott a személyzeti főnök?

- Sajnos - tartotta magát keményen Gänseklein -, vannak bizonyítékaim. Nem marad más hátra, hinniük kell nekem. A tettesek...

A neveket felírta magának egy cédulára, s most ezt olvasta föl:

- A tettesek Gerhard Berg és Márkus Klein!

Márkus azt hitte, rosszul hall. Majd az az érzése támadt hogy el fog ájulni. De nem ájult el.

A kopó végre észrevette, hogy jelen van.

- Hol hagytad a cinkostársadat? - kérdezte metsző gúnnyal. .

Na most már aztán, mondta magában Márkus, most már tényleg rosszuk leszek! Lába alatt enyhén inogni kezdett a talaj. Meg kellett kapaszkodnia egy székben. Utólag maga is elcsodálkozott saját bátorságán, amellyel hirtelen hevesen felkiáltott:

- Hogy jut az eszébe ilyen őrültség?!

- Őrültség?! - horkant fel a kopó. - Hát én most téged ... még hogy őrültség! Gondold meg jól, mit mondasz, ha velem beszélsz!

- Bocsásson meg, Gänseklein úr - - mondta Rademacher -, de meg tudom érteni a fiút, hogy nem tud magán uralkodni. Ez az ártatlanságát mutatja! Különben is itt az idő, hogy elénk tárja a bizonyítékait!

- Helyes, igazgató úr. Már csak a másik jómadárra várok!

Végre megjött Gerhard is. Lekapta fejéről a boysapkát, megpróbálta megigazítani a haját, majd feladta ezt a reménytelen vállalkozást, és némán odaállt Márkus mellé.

Gänseklein úr idegei láthatólag szintén pattanásig feszültek: még cigarettára is gyújtott, ami pedig nála ritkán fordult elő. Amikor megkezdte beszámolóját, szavait először csak Márkus tudta követni. Gerhard eleinte értetlenül

hallgatta, és csak fokozatosan kezdett derengeni neki, miről is van itt szó tulajdonképpen.

Hatásos szünet után a detektív a következő megállapítással zárta mondanivalóját:

- A tettes a 15 éves Márkus Klein volt. A 14 éves Gerhard Berg csupán a cinkosa.

Gerhardnak nyelnie kellett és elsápadt. Márkus ellenben, akinek néhány perc előnye már volt, hogy lenyelje a keserű pirulát, gúnyos, majdhogynem kárörvendő grimaszt Vágott.

- A bizonyítékokat! - követelte Rademacher türelmetlenül.

- Helyes! - felelte a detektív. - Nos, ismételten megállapítást nyert, hogy a két fiatalkorú velem szemben ellenségesen viselkedik. Mintha haragudnának rám valamiért. Ha pedig valaki alaptalanul dühös valakire, akkor bizonyára mégiscsak van valami oka rá!

Ez talán bizonyíték?! - gondolta Gerhard és Márkus egyszerre.

- Szünet nélkül figyeltem a két gyanúsítottat. Rejtélyesen viselkedtek, és feltűnően lopózkodtak a hotel folyosóin és a hallban. Szolgálati idejükön kívül is gyakran tartózkodtak a házban. Nemsokára világossá vált előttem, kire is irányul az érdeklődésük: a kárvallottra, a lopás áldozatára, Lucy Smart színésznőre! Ahányszor csak alkalmuk nyílt rá, folyton ott sündörögtek hírneves, vendégünk személye körül!

Hát persze, mindez igaz volt. Na, de nem azért, hogy.... nem abból az okból, hogy ...

- És most, uraim, felteszem bizonyítékaimra a koronát: a főbűnös Márkus Klein egy interjú alkalmával, amelyet Miss Smart egy újságírónak adott, aljas trükkel eltávolította a szobából a művésznő titkárát. Mr. Curtis erről jelentést is tett. Klein mint tolmács férkőzött be a művésznő lakosztályába, és úgy fordította le az interjút, ahogy az ne-

ki a legjobban megfelelt. Mármint az ő érdekeinek. Magunk között szólván: ha az az ifjú firkász jobban megtanul az iskolában angolul, akkor mindez nem történhetett volna meg. Phö, újságíró akar lenni, és még angolul sem tud!

De térjünk vissza a mi ügyünkhöz! Amikor a művésznő eme interjú alkalmával említést tett egy névtelen levélről, amelyet még a lopás előtt kapott, a fiú mellékesen elmulasztotta németre fordítani ezt a közlést. Később pedig magát a levelet is eltulajdonította. Vajon miért tehette? Azért, uraim, mert ő maga írta a levelet, és el akarta tüntetni ezt a terhelő bizonyítékot.

Na tessék, pont az ütött be, amitől Gerhard félt. - Még valami? - kérdezte a személyzeti főnök nyersen. - Igen. Kezdettől fogva valószínűtlennek tűnt előttem, hogy fiatalkorúak egyedül követték el a bűntényt. Abból a feltételezésből indultam ki, hogy kell lennie egy felnőtt cinkosuknak is. Ma már bebizonyíthatom önöknek, hogy ebbeli feltételezésem is helyénvaló.

- És ki az a cinkos? - kérdezte Rademacher.

- A szálloda főszakácsa.

. - A főszakácsunk? Ez aztán hallatlan! A konyha nemzetközileg is elismert mesteréről van szó. Házunk egyik legrégibb *és* legmegbízhatóbb alkalmazottjáról. Mire alapozza a vádat?

— Gerhard Berg majd minden este találkozik az önök konyhai varázslójával. Újabban még azt a szemtelenséget is megengedi magának, hogy nyíltan és Márkus Klein kíséretében jelenjen meg a szálloda konyháján. Az önök konyhaművésze ilyenkor mindig átnyújt neki egy kis csomagot. Hogy ezek a kölykök naponta mennyi lopott holmit hurcolhatnak ki a házból, azt csak akkor tudjuk majd meg, ha várhatóan jelentés érkezik majd a veszteségekről!

- Úgy, szóval ez minden?

- Pillanatnyilag igen. A nyomozást alapjában véve le-

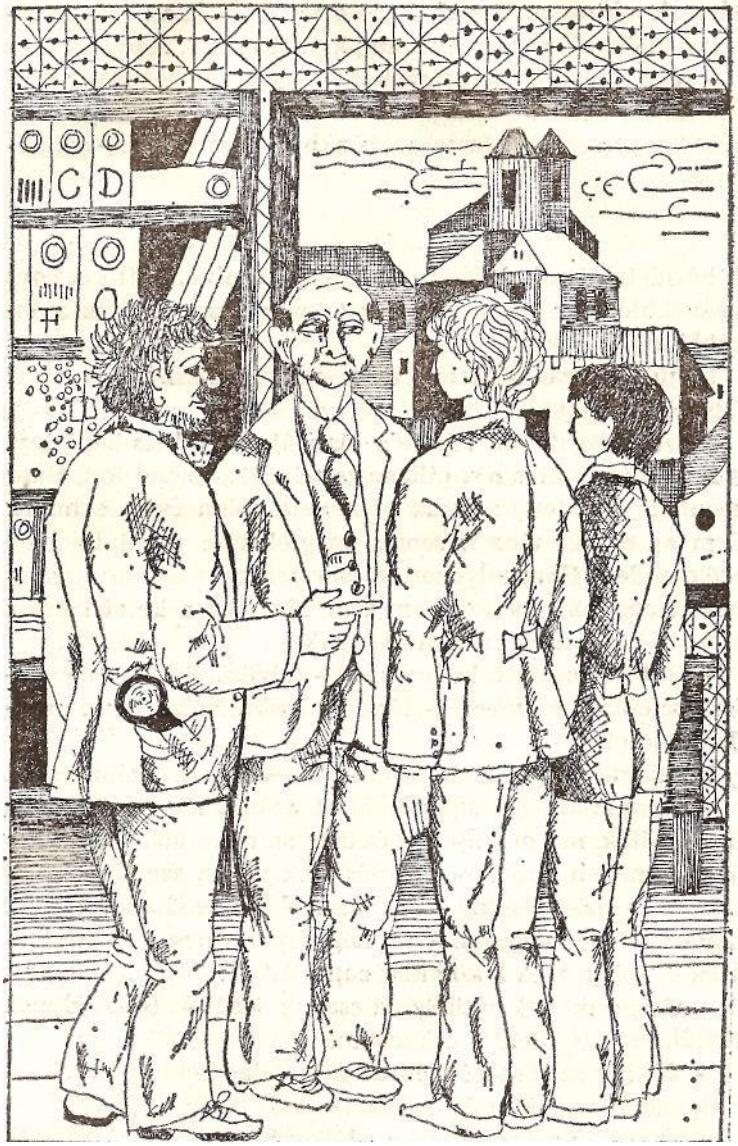
C
D
F

zártnak tekintem. Természetesen továbbra is a rendelkezésükre állok. Ha van még valami kívánságuk ...

- Van - mondta Rademacher erélyesen.

- És mi volna az, igazgató úr?

- Legyen szíves, hagyja abba a dohányzást! Megfulladok!

A házidetektív által fekete báránynak nyilvánított két boyt visszaküldték a boyszobába; ott kellett megvárniuk a további utasításokat.

Idejüket azzal töltötték, hogy egymás szemére vetették ügyetlenségüket.

A szópárbaj kellős közepén tört, rájuk Gutkeis kapitány.

A szobában abban a pillanatban halálos csönd lett, Süni azonban úgy tett, mintha nem vett volna észre semmit. Sem az előbbi vihart, sem a megjelenése utáni hirtelen szélcsendet. Hangsúlyozottan barátságos volt, kedves és békés, ami nála persze nem volt új. Csak a kefefrizurája állt egy kicsit merevebben az égnek.

- Hát itt vagytok, kedveseim! - üdvözölte két alattvaló ját, és leült egy székre. - Nos, barátaim, van valami mondanivalótok?

Mindkettőjüknek lett volna. Hiszen arra számítottak, hogy igazolhatják magukat. Most azonban csak álltak és nem tudták, mit mondjanak és hogyan mondják.

- Remélem, nincsenek gátlásaitok velem szemben, gyerekek? - bátorította őket Süni. - Nyugodtan ki vele! Olyan szörnyű úgysem lehet. Én ugyanis egy szót sem hiszek el abból, amit Gasparik úr kitalált...

- Gasparik? Hogyhogy Gasparik úr? - csodálkoztak a fiúk.

- Na hát az ékszerész adta a mi csodadetektívünknek ezt a tippet! Nem tudtátok, ártatlankáim?

Gerhard és Márkus csodálkozó pillantást váltott.

Az egyik bólintott, a másik megcsóválta a fejét. Ezúttal megint egyetértettek; a dolgok eme fordulata Petra számlájára írandó. Hiszen ő fecsegett az üzletszomszédjának. Az nyilvánvalóan nem találta helyesnek, hogy ők ilyen komoly dologba ütik bele az orrukat, és úgy hiúsította meg a terveiket, hogy feltálalta a kopónak ezt a bűnösségükről szóló mesét. Talán éppen az ő érdekükben, hogy tartsák távol magukat egy ilyen veszélyes ügytől!

- Kapitány! - szedte össze magát végre Gerhard.

- Na, mi az, matrózom? - viccelt Süni, hogy feloldja a feszült hangulatot.

Gerhard elhatározta, hogy olyan nyíltan tárja Süni elé a tényeket, ahogy csak lehetséges. Márkus bátorító pillantásokkal erősítette meg őt eme elhatározásában. Gerhard megköszörülte a torkát. Először dadogva, bizonytalanul kezdte, de aztán mindinkább lendületbe jött. Végül egészen biztos lett a dolgában, és az érvei úgy áradtak, akár a vízfolyás, amelyet még nem ért el a környezetszennyezés.

- Amikor... elnézést kérek ezért a kifejezésért, amikor láttuk Gänseklein úr tehetetlenségét...

Gutkeis felháborodott:

- Csak nem azt akarod mondani, hogy a mi házidetektívünk tehetségtelen?

- Köszönöm, tehetségtelen, ez a helyes kifejezés. Szóval, amikor láttuk a tehetségtelenségét, amellyel hozzálátott az ékszerrablási ügyhöz, elhatároztuk, hogy kézbe vesszük az eset felderítését!

A nevetésbe, amelyet a kapitány egész idő alatt elnyomni igyekezett, most valamiféle csodálat vegyült.

- Na és ?-kérdezte.

Gerhard folytatta a magyarázatot:

- Ezért láthatott minket Gänseklein úr lopózkodva a folyosókon az egész házban. És ezért vette magához Márkus a fenyegető levelet. Nekünk ugyanis volt egy kifejezett gyanúnk, amit én önnek most nem tudok elmondani, mert

időközben kiderült, hogy az illető ártatlan; Azt hittük, ő írta a levelet, és ezért akartuk a birtokunkba venni. Márkus, add ide a levelet!

Márkus szó nélkül átnyújtotta. Gerhard gyorsan ránézett. Az aláírás alá Márkus jegyzeteket firkált:

Bandafőnök: Vogelbauer portás.

Tettes nem ő, hanem egy cinkosa!

Gerhard a levélnek ezt a részét, amely az „Erős ököl" aláírást is tartalmazta, ügyesen letépte. A maradékot odanyújtotta Gutkeis úrnak, és azt mondta:

- A levél alsó szélére Márkus jegyzeteket írt, amelyek immáron tárgytalanok lettek. Ezeket téptem le.

- És hol van az aláírás ? - tudakolta Gutkeis.

- Névtelen leveleket nem szoktak aláírni, vagy igen? A kapitány bedugta a levelet a zsebébe.

- Más mondanivalótok nincs?

Gerhardnak más semmi nem jutott az eszébe. Ekkor Márkus vette át a szót:

- Úgy gondolja, talán volt egy cinkosunk is?

- Éppen ezt gondoltam, okos gyermekem.

- Ha fokozatok vannak az ártatlanságban, akkor a főszakács még ártatlanabb, mint mi. Ő Gerhard apukájának a barátja, és időről időre zabacsomagokat küld neki... akarom mondani kóstolókat a műremekeiből. Azokban a csomagokban, amit Gerhard esténként hazavisz, élelmiszer van. Ez csak nem bűntény ?

- Minthogy ezeket a baráti adományokat a saját zsebéből fizeti, természetesen nem.

- Ö fizeti ? - csodálkozott Gerhard.

- A legutolsó fillérig. A szabályzatnak megfelelően mindent elszámolt a kasszának.

- És ennek utánanézett, kapitány?

- Nem én. Zörrer úr, az üzletvezetőnk.

Ennek aztán van érzéke a detektívesdihez, gondolta Gerhard magában. Ezzel kéne együtt dolgozni, nem a kopóval.

És elhatározta. hogy nem fogad el több ajándékcsomagot a főszakácstól, ha ezzel az fölösleges költségekbe veri magát.

A kapitány krákogott és előkészült arra, hogy erkölcsi prédikációt tartson a fiúknak.

Azért egészen korrektül mégsem viselkedtek. Mégis, ő kezdettől fogva meg volt győződve arról, hogy ártatlanok. De, még ha ezerszer is a boyok oldalán áll, végtére is a főnöke a két rossz hírbe került fiúnak, és mint felnőttet és így tovább és így tovább meg éppenséggel kötelezik arra, hogy legalább látszólag a detektív álláspontjára helyezkedjen. Az a szidalomáradat, amelyet megeresztett, viszont egyáltalán nem a szívéből fakadt, és ezt a fiúk persze észrevehették. Gerhard és Márkus nagy élvezettel hallgatták főnöküket.

Töviről hegyire ismerték már a stílusát.

Márkus meg is kockáztatott egy kérdést:

- Mi most megrovást kaptunk, tessék mondani?

- Nem! - förmedt rá Gutkeis erélyesen. - Ezúttal nem kaptatok megrovást. Ezúttal inkább Gänseklein detektív számolhat megrovással. De ne is törődjetek vele! Inkább azon igyekezzetek, hogy a történtekből levonjátok a megfelelő tanulságot!

A boyok megszívlelték főnökük szavait, és helyesen vonták le a következtetést: a történet erkölcsi tanulsága az, hogy most Petrának kell vállalnia a nyomozás oroszlánrészét. Ö most ugyanis az egyetlen, akit nem gyanúsít ez az ostoba tökfilkó Gänseklein.

Egy kiütés és annak következményei

A fiúk megegyeztek abban, hogy mostantól fogva a legnagyobb elővigyázatosságra van szükség, ha továbbra is figyelemmel akarják kísérni a bűntény fejleményeit, Ök pedig éppen ezt akarták.

A következő lépésnek azt tervezték, hogy Petrát alaposabban beavatják az ügy részleteibe. Végül is. most jobban rá voltak utalva, mint azelőtt. .

Minthogy másnap csak délután kellett szolgálatba lépniük, elhatározták, hogy délelőtt magánlátogatást tesznek a virágüzletben. Méghozzá közösen.

Gerhard is, Márkus is már félórával a megbeszélt idő előtt ott volt a találkahelyen. Csupán Petra hiányzott, aki éppen úton volt a triciklivel, hogy virágokat szállítson a városba.

Az olyan nagy detektíveknek, mint ők, természetesen nem esett nehezükre a virágosasszonyból kiszedni néhány vevő címét.

Így hát együtt indultak barátnőjük keresésére. Ezzel aztán el is ment a fél délelőttjük. Persze ha felosztották volna maguk között a címeket, egyikük biztosan hamarább bukkant volna Petra nyomára. De hát épp ez volt az, amit egyikük se kívánt a másiknak! Földalattira ültek, aztán átszálltak egy autóbuszra, megint gyalogoltak egy darabon, és Petrát csak félórával a szolgálat megkezdése előtt találták meg.

Amilyen gyorsan csak lehetett, elmagyarázták neki a legújabb fejleményeket.

Petra élvezte, hogy fontos személy lett. Fent ült a nyeregben, miközben Gerhard és Márkus a háromkerekű két oldalán futottak.

A szóáradat befejeztével Gerhard azt mondta:

- A te segítségeddel, reméljük, zavartalanul folytathatjuk a munkát. Csak nem szabad, hogy eljárjon a szád! Még Gasparik előtt sem!

Eközben mindhárman megérkeztek a szállodához. Miután megbeszélték, hogy Petra a legnagyobb elővigyázatossággal folytatja V. portás (ez volt Vogelbauer rövidítése) megfigyelését, továbbá szemmel tartja, hogy ki tartja szemmel Gerhardot és Márkust, elbúcsúztak egymástól.

A kopó bizonyára továbbra is megfigyelés alatt fogja tartani őket látszólagos leleplezésük ellenére is. Micsoda méregzsák! A jelszó tehát az volt: nem hagyni támadási felületet! Nem feltűnni! Szép szerényen meghúzódni a tömegben !

Estefelé Gerhardnak abban a szerencsében vagy balszerencsében volt része, hogy pontosan abban a pillanatban jelent meg a szálloda halljában, amikor valami különös dolog történt. Vogelbauer, a portás egyszerre csak összerándult, szemét úgy összehúzta, hogy csak egy vékony vonal látszott belőle, és fölpillantott a szemben lógó faliórára. Hat óra volt. Erre mondott valamit a kollégájának, és elsietett.

Petra egy pálma mögül figyelte. Éppen azon gondolkozott, vajon utánaeredjen-e. Miközben fontolóra vette a helyzetet, körülnézett és felfedezte Gerhardot. A fiú jelt adott, hogy ne hagyja el a helyét, és ő maga eredt a sötét alak nyomába. Az volt az érzése, hogy Vogelbauer szokatlan viselkedése fényt deríthet az esetre, s talán még megoldást is kínál.

Tehát követte a portást a liftig, és megállapította, hogy az egyedül száll be. És ahogy a jelzés mutatta, a tizenkettedik emeleten szállt ki a liftből,

Gerhard a következő lifttel ment utána. Valahogy majd csak kideríti, melyik szobába surrant be ez a gyanús alak.

Kiszállt a tizenkettediken, és nem tudta, hogy merre menjen. Lábujjhegyen hol ehhez, hol ahhoz az ajtóhoz lopózkodott, és már azon volt, hogy egyszerűen sorban bekopogtat mindenhová. Egyelőre azonban nem tudta rászánni magát.

Egyszerre csak az 1203-as ajtó mögül izgatott hangokat hallott. Ez Jack Mac John szobája volt. A néger kiabált, szitkozódott, dühöngött. Gerhard egy szót sem értett belőle. Egyszer-kétszer Vogelbauer hangját is lehetett hallani. Halkan és ijedten szólt, mintha védekezett volna. A hangzavar egyre hangosabbá és kivehetőbbé vált és az ajtó felé közeledett. Mielőtt még Gerhard felocsúdhatott volna, az ajtó felpattant. Elfutni már nem lehetett. Megdöbbenve látta, amint a világbajnok félelmetes öklét felemeli, s a következő pillanatban lesújt a portás állára. Vogelbauer egyetlen nyikkanás nélkül összecsuklott, és elterült a folyosón.

- Mindenki így jár, aki nem tartja be a velem való megállapodást! - ordította a fekete bokszoló, és bevágta maga mögött az ajtót. Szerencse, hogy Gerhardot egyik harcias kakas sem vette észre!

A boy azonnal riasztotta az emeleti szobaasszonyt. Együtt cipelték be a szolgálati helyiségbe a kábult portást, ahonnan aztán Gerhard a legújabb fejleményekről házitelefonon értesítette a kapitányt.

Süni néhány perc múlva megjelent a helyszínen. Vele jött Zörrer üzletvezető is. Egy pillantást vetett az eszméletlen emberre, aki most a szobaasszony ágyán feküdt Azonnal elszaladt orvosért.

- Mesélj, fiatalember! - szólította föl Gutkeis Gerhardot. - Ha már nem tudod abbahagyni a detektívesdit, legalább számolj be mindenről. Hallgatom.

- Csak véletlenül vagyok itt - magyarázta Gerhard. Éppen volt valami dolgom a tizenkettediken ...

- Hát persze, másképp nem is lehetett. A tárgyra, kedvesem!

- Az 1203-as szobából veszekedést hallottam. Aztán kinyílt az ajtó ... és Vogelbauert elintézték.

- Vogelbauer *urat*, édesem. A megszólítást, címet és így tovább egy boynak sohasem szabad elfelejtenie. Erre mindig időt kell szakítani.

- Vogelbauer *urat* elintézték.

- Mit jelentsen az, hogy elintézték? Pontos beszámolót kérek, fiam! Hogyan történt a dolog? - Kicsinálták. Horogütéssel!

- Erre nem vagyok, kíváncsi. Mondott valamit Mr. Mac John?

- Igenis, mondott. Hogy Vogelbauer nem tartotta be a megállapodást.

- Miféle megállapodást?

- Azt nem tudom.

- De hogyan fajult ütésig a dolog?

- Horogütés volt! - makacskodott Gerhard.

- És mit tudsz még ezen kívül, barátocskám?

- Semmit. Vogelbauer úr elterült a földön, mint egy palacsinta, a Bokszoló úr pedig bevágta az ajtót.

- Köszönöm, kedvesem, elmehetsz. És ha még egyszer szimatoláson csíplek, kedves gyermekem, akkor majd megmutatom én neked, hogy én is tudom, mi az a horogütés!

Gerhard és Márkus amilyen gyorsan és észrevétlenül csak tehették, egy pálma mögött találkozva beszélték meg az érdekes eseményt.

- Az is lehet - adta elő Gerhard a feltételezéseit -, hogy Mac John Vogelbauer bandájához tartozik. Talán épp ő volt

a tettes, és minthogy a főnök nem akarta kiadni a ráeső részt a zsákmányból, kijött a sodrából, és kiütötte a banda-főnököt. .

- Ez egy kicsit valószínűtlenül hangzik. Mac John végül is bokszvilágbajnok és nem rabló.

- Ha ugyan ő az igazi világbajnok!

- Azt gondolod, hogy itt a hotelban senki nem az, aminek kiadja magát? - Ki tudja, lehet hogy te vagy a joghurti maharadzsa!

- Te meg... na várj csak, te vagy a... majd holnap megmondom, mi vagy.

- Ügy gondolom, meg kellene próbálnunk igen finoman kihúzni a bokszolóból, miért is ütötte ki -Vogelbauert, és mit akar ezzel a titkos megállapodással...

Márkus egyetértett, így hát elhatározták, hogy a tizen-kettedik emeletet úgymond, bekerítik. Egyikük a tizen-egyediken, a másikuk a tizenharmadik emeleten állt őrt. Így, anélkül hogy együtt látták volna őket, megközelíthet-ték a tett színhelyét.

A gondosan megtervezett akció kivitelezésére azonban nem került sor, mert épp ebben a pillanatban szállt ki a liftből Rademacher, Gutkeis és Gänsekleín.

- Ti lent voltatok egész idő alatt a hallban? - akarta tudni a személyzeti főnök.

~ Igen, végig.

- Láttátok elmenni Mr. Mac Johnt? - folytatta Rademacher a kihallgatást.

- Nem.

- A biztonsági segédszemélyzet gyorsan nézzen utána, Vajon itt van-e a kulcsa!

Gerhard és Márkus elszáguldottak a portáspulthoz. Mindegyik első akart lenni.

A kulcstáblán ott függött az 1203-as számú kulcs. A bokszoló tehát nem volt odahaza, A versenyfutás döntet-

lenre végződött, mert a fiúk egyszerre értek vissza és egyszerre jelentették:

- Mr. Mac John nincs a házban. A kulcsot leadta.

Rademacher jelentőségteljes pillantásokat váltott a két másik úrral,

Tévedni emberi dolog. Márpedig Gerhard és Márkus tévedtek. Sőt *még* Rademacher is.

Na persze a fekete sportoló cselekedete nagy hullámokat vert. Nemcsak hogy gyanúba került általa, hanem még rossz fényben is tűnt fel. Vannak illemszabályok és vannak a sportolókra vonatkozó törvények. Ezek pedig megtiltják, hogy az erősebb felhasználja erejét a gyengébbel szemben a sportversenyeken kívül. Jack Mac Johnra bizony szép kis dolgok vártak. Mindenekelőtt egy fegyelmi eljárás. Talán még a világbajnoki címét is elveszítheti. Eltekintve attól a bűnténytől, amelyben lehetséges, hogy szerepet játszott...

Néhány órával később a nyilvánosság megtudhatta, hogy legalább ebben a súlyos vádpontban teljesen ártatlan. Düh-kitörésének valódi hátteréről a Napi Hírekben olvashatott a közönség.

- Ez mégiscsak sok! Ez a te szállodád mindennap a főcímben szerepel! - zsémbeskedett Gerhard apja, amikor késő este hazatért. - Nem tartom kizártnak, hogy egy riporter lakik nálatok, és állandóan mindent közvetlen közelből figyel.

- Ez nagyon is meglehet, apu. Az ő kilétét is felderíteném szívesen, de sajnos nincs időm rá a sok nyomozástól!

- Mondd csak, Gerhard, érted is néha. amit mondasz? Gerhard azonban nem tudott felelni. Már a *Lapzárta-után* rovatba volt belemerülve:

A világbajnok kiüti a hotelportást - hangzott a főcím. Ezt követte a cikk:

„A bokszvilágbajnok Jack Mac John, mint ismeretes, a következő héten kellett volna hogy összemérje az erejét a kihívó Hannemannal. Jól értesült körökben azt is tudni vélték, hogy a címtartónak beletörhetett volna a foga az ifjú feltörő csillag Hannemannba. Ma délután azonban a színes bőrű bajnok könnyebben legyőzhető ellenfelet választott magának. Mac John abban az előkelő szállodában lakik, amelyben négy nappal ezelőtt egy hollywoodi színésznőtől 30 000 dollár értékű ékszert loptak el. A bokszoló; aki precíz napi beosztás, szerint él, ebéd után visszavonult szobájába, szokás szerinti délutáni pihenőjére. 17 órakor akart fölébredni. Vogelbauer portás azonban, feltehetően hanyagságból, elmulasztotta a telefonos ébresztést, és csupán 18 óra felé kopogott a sportoló ajtaján. Hogy miért nem telefonon szólt föl, és miért ment oda személyesen, ez még kiderítésre váró tény;

Mac Johnnak, aki eddig a nyilvánosság kizárásával edzett, ma este kellett volna megtartania első edzését gyakorlópartnerével, amelyre az itteni ökölvívósport tisztségviselőit is beengedték volna.

Nem sokkal egy világbajnoki mérkőzés és közvetlenül a bemutató edzés előtt egy élsportoló idegeit már minden bizonnyal az egy órával több alvás is negatívan befolyásolja. Csak így érthető, hogy Jack Mac John ennyire megfeledkezhetett magáról, és a portást egy horogütéssel földre terítette.

Franz Vogelbauer elvesztette négy zápfogát, és állkapocsrándulást, illetve meghatározatlan mértékű agyrázkódást szenvedett. Lapzártáig még mindig nem tért teljesen magához."

- Mit szólsz ehhez? - kérdezte Gerhard apja.

- Én megmondtam: horogütés volt! - felelte Gerhard.-

A „professzor" sem az, aki

Szóval a szerencsétlen Vogelbauer portás és a Jack Mac John közötti látszólag titokzatos kapcsolatnak semmi köze Sem volt az ékszerrabláshoz. Ettől nem lett okosabb senki.

Az ilyesmibe sajnos egy detektívnek mindig bele kell törődnie.

Az önjelölt mesterdetektívek egy helyben toporogtak; Persze csak jelképesen) hiszen azért szünet nélkül jöttek-mentek, és állandóan tele volt a két kezük munkával. Mindenesetre egyvalamiben megállapodtak: Vogelbauernek van valami a füle mögött, Petrát tehát főként arról faggatták, mit figyelt meg a portással kapcsolatban. Petra hajszálpontosan beszámolt a megfigyeléseiről, és így zárta mondanivalóját:

- Amikor éppen nem volt semmi dolga, akkor egy könyvet olvasott.

- Miféle könyvet? - kérdezte Gerhard, tulajdonképpen mínden hátsó gondolat nélkül.

- Egy krimit - felelte Petra.

- Aha! - figyelt föl Gerhard. - Persze a címét nem tud juk, mi?!

Átvette. Márkus többes számú stílusát, mert meg akarta játszani Petra előtt a nagy detektívet.:

- Egyszer megnéztem, amikor egy kis időre elment a pulttól. A könyv címe *A Vasököl.*

A fiúkat mintha villám érte volna.

Hát mi ez, ha nem bizonyíték Vogelbauer bűnösségére! A gyanú jóformán bebizonyosodott.

Márkus és Gerhard olyannyira elégedettek voltak önmagukkal, hogy bizonyosan megpihentek volna babérjaikon, hacsak...

Hacsak nem váltak volna gyanússá további személyek is!

Egy órával később az első emeleten Gerhard találkozott Mr. Blackkel, A férfi gondtalanul, ruganyos léptekkel haladt a puha szőnyegen, elmaradhatatlan széles karimájú puhakalapját a kezében tartva, és egy zsebkendővel törölgette izzadó homlokát.

Gerhard először látta Mr. Black haját. Szépen hátra volt fésülve, és olyan fekete volt, mint a legfeketébb éjszaka.

Amikor Mr. Black észrevette a boyt, hirtelen föl akarta tenni a kalapját a fejére, de a zsebkendő valahogyan útban volt neki, így hát a kalap kiesett a kezéből. A kötelességtudó Gerhard udvariasan odaugrott és felemelte. Mr. Black megköszönte a szívességet, eltette a zsebkendőjét, föltette a kalapját, és nyugodtan folytatta sétáját. Nemsokára el is tűnt a folyosó kanyarulatában.

Gerhard pedig ott maradt, és erősen gondolkodni kezdett. Most látta ezt az embert először kalap nélkül. Érdekes. Hiszen ez éjjel-nappal fedett fővel járkál! Lehet, hogy kalapban is alszik. Meg ez a sötét szemüvege. Milyen érdekes. Fekete a haja. Hollófekete. Még érdekesebb. Vogelbauernek is fekete. Különös. Mi van, ha mégsem járunk jó nyomon? Tulajdonképpen miért is lenne Vogelbauer az alvilági főnök? Végül is más embernek is van fekete haja. És másnak is lehet szúrós a tekintete. Ki tudja, mit takar Mr. Black fekete szemüvege?

Másrészt: a bandafőnöknek egyszer fekete, másszor szőke, vagy tudom is én, hupilila a haja. Vagyis festeti.

Gerhard a zsebkendője után nyúlt, mert róla is patakokban kezdett folyni a víz. Forró nyári nap volt, s most felkavaró élményben volt része. Ekkor majdnem fölkiáltott. Az ujja egészen fekete volt. És a zsebkendőjén is fekete foltok éktelenkedtek!

Villámgyorsan kombinált: nem kétséges; hogy az ujját a kalap feketítette be, amit épp az imént emelt föl! És az ujjairól került a fekete folt a zsebkendőjére! Ez csak fekete hajfesték lehet! Mr. Black festeti a haját!

A lépcsőházban Márkusba ütközött. Izgatottan súgta a fülébe:

- Ha nem ez a Black a mi emberünk, akkor megeszem a kalapomat!

Márkus hitetlenkedve hallgatta. Majd jót nevetett barátján, és megcsóválta a fejét.

Ebédszünetben Márkus, a nagy tréfacsináló odalépett Gerhardhoz a kantinban. Nem sajnálta a fáradságot, és kerített egy kalapot, amelyet most ünnepélyes pofával nyújtott át barátjának. A kalapon cédula lógott, amelyen Márkus kézírásával ez állt: Jó étvágyat!

A Sztár hotel külön figyelmessége volt, hogy azoknak a vendégeknek, akik éppen a házban tartózkodtak, a szobájukba vitette a postát. Ebédszünet után Gerhardra hárult a feladat, hogy kikézbesítse a beérkezett leveleket. A tizenkettedik emeleten kezdte a munkát.

Mac John nyitott szemmel feküdt, az ágyán, és egy szót sem szólt, amikor Gerhard belépett. Amióta „legyőzte" a portást, őt is szemmel láthatólag mintha letaglózták vol na, legalábbis lelkileg.

Gerhard innen a harmadikra ment. A 324-es szoba lakója, Kasimir professzor megérkezése óta ma kapott először levelet. Méghozzá Amerikából. *Ö* maga is rettentően elcsodálkozott rajta.

A következő címzett Eisbjörn volt a 321-esben. A fókabajszú kutató, mint mindig, most is jó hangulatban volt, és kedve támadt cseverészni az Északi-sarkról. Gerhardnak azonban mennie kellett. Véletlenül kihagyott egy címzettet a nyolcadik emeletről. Még egyszer felment tehát a lifttel, és átnyújtotta a levelet egy bizonyos Fischer szerkesztőnek.

Végül az első emelet került sorra. Mr. Blacknek is volt postája.

Gerhard bekopogott és belépett. A szobában ott ült a rejtélyes amerikai egy hintaszékben. Gerhardnak az volt az első benyomása, hogy előtte egy jóképű, sőt egyenesen szép férfi ül. És milyen szelíd, milyen kék a szeme!

A másodperc törtrésze alatt Gerhardon átfutott a gondolat, hogy ő ezt az arcot már látta valahol. De hát ez lehetetlen! Vajon hol láthatta ő már Mr. Blacket? Nem emlékezett rá.

Mégis, a férfi ismerősnek tűnt.

- A szép ember elvette tőle a levelet, és igen választékos angolsággal megszólalt:

- Ma először látjuk egymást, ugye? Nem fontos, hogy valakinek is elmondd, láttad az arcomat! Remélem, értjük egymást?

Azzal egy bankjegyet akart Gerhard kezébe nyomni.

A fiúnak az volt az érzése, hogy Mr. Black meg akarja őt vesztegetni. Udvariasan megköszönte tehát, de nem fogadta el a pénzt, és sietve távozott. Ez az ember aztán igazán gyanúsan viselkedik, gondolta. Vajon mi oka lehet rá?

Megbízatása szerint a posta kikézbesítése után még egyszer jelentkeznie kellett a recepción. Épp ekkor érkezett oda egy távirat Kaliforniából, amit rögtön továbbítani kellett. A címzett: Kasimir professzor volt!

- Először az az amerikai levél, aztán meg ez a távirat Amerikából! Gerhardnak mindkét postai küldemény igen gyanúsnak tűnt. Így gondolkozott: Mr. Black titokzatosan viselkedik. Erre bizonyára oka van. Kasimir professzor egy és ugyanazon a napon kap egy levelet és táviraton valami hírt. Egy ókori történelemmel foglalkozó professzor azért nem kap kétszer egymás után ilyen gyorsan postát. Méghozzá Amerikából! Ebből az következik, hogy Kasimir nem feltétlenül az, akinek kiadja magát, tehát nem az, akinek tartják. Erre pedig tulajdonképpen csak egyetlen magya-

rázat lehet: Kasimirnak valamilyen szerepe van az ékszer-rablásban! Gerhard mindebből a következőket vonta le: Kasimirnak ismernie kell Blaeket. Ezek együtt dolgoznak! Most már Kasimir szobájában volt. Miután a professzor átfutotta a rövid hírt, odafordult Gerhardhoz, és azt mondta:

- Szaladjon el, kérem, Mr. Blackért a 110-es szobába, és kérem, közölje vele, hogy várom az írószobában!

Haha - győzedelmeskedett Gerhard -, na mit mondtam, ezek tényleg ismerik egymást!

Már az ajtóban volt, amikor Kasimir utánakiáltott:

- Még valamit! Senkinek semmi köze hozzá, hogy én ismerem Mr. Blacket! Ugye, megbízhatom magában?

És Kasimirnak hirtelen egy pénzdarab került a kezébe s már nyújtotta is Gerhard felé. Amikor észrevette, hogy a boy habozik elfogadni, jelentőségteljesen még hozzátette;

- Nos?

Gerhard kényszerítve érezte magát, hogy elvegye a pénzt. Valami olyasmit mormogott, hogy „köszönöm", és amilyen gyorsan csak lehetett, el akart tűnni. Ám Kasimir, miután jobban megszemlélte Gerhard névtábláját, hirtelen megkérdezte:

- Hogy hívják magát? Gerhardnak? - Mindjárt utána azonban legyintett. - Reménytelen, úgysem jegyzem meg...

A Mr. Black szobája felé vezető úton Gerhard arra az elhatározásra jutott, hogy Márkust egy szóval sem informálja a legújabb eseményekről. Hiszen úgysem veszi soha komolyan. Ahelyett hogy bekapcsolódna a gondolatmenetébe, barátja folyton csak kigúnyolja őt.

De ha most ezt a bandát egészen egyedül adja ki a rendőrségnek, akkor majd Márkus csodálkozhat, és mélyen megbánhatja, amit vele szemben elkövetett!

Gerhard számára világos volt: Mr. Black és Kasimir, ezek mindketten a hírhedt „Erős ököl" banda tagjai.

A 110-es szoba előtt még egyszer átgondolta a dolgot. Elhatározta, hogy nem kopog be. Nem volna tanácsos Mr. Blackkel újra találkozni abban a szobában, ahonnan ostoba módon az imént elmenekült Éppen ezért megállította kollégáját, Augustot, aki éppen szembejött vele.

.- Légy szíves - szólította meg -, menj be a 110-esbe, és mondd meg Mr. Blacknek ...

- Miért én? - szakította félbe Buta August.

- Ne kérdezősködj fölöslegesen - szólt rá Gerhard energikusan-, mész vagy nem mész?

- És mit kell tennem?

- Annyit kell mondanod, hogy Kasimir professzor az írószobában várja Mr. Blacket! Figyelmeztetlek, hogy Mr. Black csak angolul ért!Én nem tudok olyan jól angolul. Csak 800 angol szót ismerek.

- Akkor ebből most hatot fogsz felhasználni: Kasimir professzor az írószobában várja önt. Marad 794 szó.

Még mielőtt August úgy igazán meggondolhatta volna, vajon miért is nem Gerhard teljesíti a megbízatást, máris odalökték Black ajtaja elé. Mi más maradt tehát hátra, mint hogy belépjen rajta!

Gerhard letörölte homlokáról az izzadságot. Annyira izgatott volt, hogy zsebkendőjén a fekete foltot már észre sem vette. Egyre csak várt. Várt a nyomozás érdekében,.: várta a professzor hívásának hatását a titokzatos Mr. Blackre, könnyelműen és meggondolatlanul várt.

„Hirtelen kivágódott az ajtó, és Mr. Black sietett ki a folyosóra. Most sötét napszemüveget viselt, kalapot, kabátot, és felhajtotta a gallérját. Mielőtt Gerhard megmoccanhatott volna, elsüvített a lépcsőház irányába. Éppen őelőtte.

Mögötte August vigyorgó arca tűnt föl. A kezében pénzdarabot tartott.

- Ide nézz! - ujjongott. - Ezt azért kaptam, hogy hallgassak.

- Miről?

- Azt nem tudom! - mondta Buta August olyan arckifejezéssel, amely méltán igazolta nevét, majd csökönyösen megismételte: - Azért kaptam a pénzt, hogy hallgassak!

- Akkor tartsd a szád! - felelte neki Gerhard.

Most mindenáron ki kellett hallgatnia a két titokzatos vendég beszélgetését. Az ajtónál való hallgatózásnak nem volt értelme, mivel az írószobákat duplán párnázott ajtók védték. De ha Gerhard már egyszer benne volt az ötletgyártásban ...

Szépen egymás után bekopogott mindegyik ajtón, és hangosan beszólt, hogy Schmidt urat telefonhoz várják.

A hármas számú írószobában terve végre sikerrel járt; Mr. Black ott állt szemüveg nélkül, kalapját a tarkójára tolva a terem közepén, és a táviratot olvasta. Kasimir szemben vele az íróasztalnál ült, és levelet olvasott. Gerhard gyorsan közölte velük, hogy Schmidt urat telefonhoz várják és távozott. Gondolkodás nélkül átment a negyedik írószobába. Szerencsére ez üres volt.

Néhány másodpercig habozott. Vajon kihallgasson egy olyan beszélgetést, amelyhez semmi köze? Egyáltalán szabad ezt neki? Ám ráparancsolt lelkiismeretére, hogy egészen kis időre próbáljon csendben maradni, azzal leült az íróasztalhoz, és kikészített egy ív írópapírt, illetve egy golyóstollat. Aztán minden további nélkül hallgatózni kezdett a harmadik számú írószoba irányában. A falak elég vékonyak voltak ahhoz, hogy minden szót áteresszenek. Ide végül is írni jártak az emberek, nem fecserészni.

A szomszédos teremben éppen Black vitte a szót. Természetesen angolul, de Gerhard értett minden szót.

- Azt hiszem, ez a boy kiszimatolt valamit. Folyton figyel engem! - mondta Mr. Black.

Gerhard az utóbbi időben már leszokott a csodálkozásról Azt, hogy a két gazfickó őróla beszélt, úgy fogadta, mint valami egészen természetes dolgot. Ami azonban most ju-

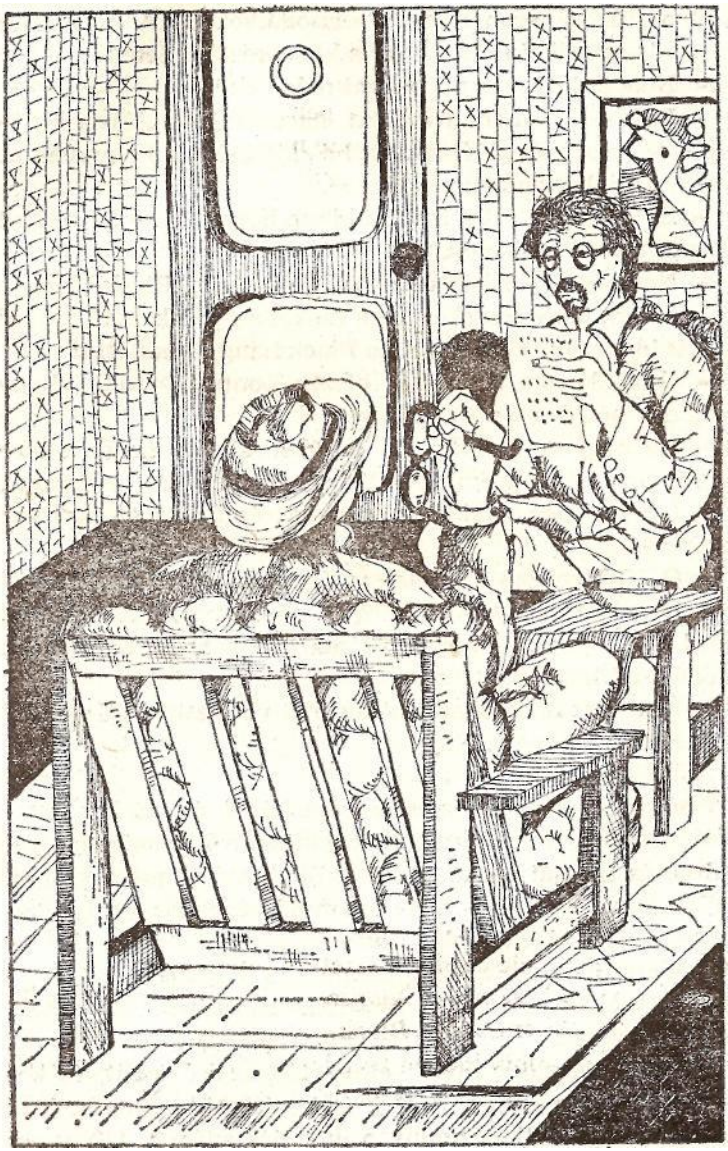

tott a fülébe, azon nagyon elcsodálkozott! A professzor ugyanis amerikai akcentussal a következőket felelte:

- Nem baj. Ugyan mit árthat még nekünk?

- Egyszerűen nem szeretem, ha valaki szaglászik körülöttem. Te sem örülnél annak, ha.rájönnének, hogy nem az vagy, akinek mondod magad.

- És én éppen ezt a boyt küldtem hozzád ... - Ez megint Kasimir professzor volt.

- Nem, az egy másik volt - vélekedett Mr. Black.

- Lehet, hogy összekeverem ezeket a gyerekeket.

Kis idő múlva Gerhard újra Black hangját hallotta:

- Csodálkozom Stone-on, hiszen pontosan tudja, hogy-még egy hétre van szükségünk!

- Ha nagyon sietünk, és minden simán megy, akkor négy nap alatt végzünk vele! - felelte Kasimir professzor.

- Írd ezt meg neki mindenesetre, és küldd el expressz légipostán!

- O. K. Megírom a levelet, aztán majd felolvasom neked!

- Remélem, még ma elmegy! Most... pontosan... na nézd csak, elvesztettem az órámat! - mondta Mr. Black csodálkozó hangon.

- Érdekes! Én a cigarettatárcámat vesztettem el! - felelt erre Kasimir hangja.

Azután csönd lett. .

Gerhard halkan távozott az írószobából, és Márkus keresésére indult. Ha Márkus a két gonosztevőt a saját fülével hallja, és a saját szemével látja őket, akkor majd elhiszi; amit a barátja feltételez. Akkor majd vége lesz a folytonos nevetgélésnek *és* gúnyolódásnak!

Tetemes időbe telt, amíg megtalálta Márkust, és elcipelte a tetthelyre. Már nem törődtek semmivel. Rohantak, mint az őrültek.

Black és Kasimir éppen elhagyták az írószobát, és keresztülvágtak a hallon. A fiúk észrevétlenül követték őket a forgóajtóig. Látták, amint a két jómadár a tábornoki

egyenruhás portással cseveg az épület előtt. Az füttyentett egy éleset, mire egy taxi gördült oda, és Black meg Kasimir együtt beszálltak a járműbe. Minden elővigyázatosságukat feledve, hogy nehogy együtt lássák őket.

- Egy null a javadra, parancsnoki - gratulált Márkus elismerően barátjának. - És most rajta, kezdd a beszámolót!

- Mindent hajszálpontosan el fogok mondani. És ezt értsd szó szerint, mert az egész valakinek a hajával kezdődik.

Gerhard beszámolt a legújabb fejleményekről, a zsebkendőjén talált fekete foltoktól kezdve. Márkus egyre csak csóválta a fejét, és csodálkozott.

Az öltözőben, hazamenetel előtt Robert szólította meg Gerhardot:

- Te, azt hiszem, elcseréltük a zsebkendőinket!

- Azt hiszed? - kérdezte Gerhard.

- Biztosan. Ugyanis ma reggel egymás mellett öltöztünk, és a zsebkendőim kiestek a szekrényből. Lehet, hogy a te asztalodra tettem vissza őket és ...

Gerhard közben már elővette a fekete foltos zsebkendőt, Robert egy pillantást vetett rá és elnevette magát.

- Ember, te épp ezt a rongyot vetted magadhoz? Hogy jutottál át vele a kapitány szűrőjén ?

- Lehet, hogy a reggeli ellenőrzésnél ezt mutattam fel....- fogta föl most már Gerhard az összefüggéseket, miközben előhúzott a másik zsebéből egy tiszta zsebkendőt. Vagyis a sajátját. Robert „szennyesét" ugyanis tévedésből szintén magához vette.

- Csodálkozom, hogy nem vagy bekenve cipőpasztával - bugyborékolta a nevetéstől Robert.

- Hogyhogy cipőpasztával?

- Mert ezzel a zsebkendővel én a cipőmet pucolom, hogy Süni ne szúrjon ki, ha piszkos! - magyarázta Robert, a rendes fiú.

Petra kétszer beteglátogatóba megy

Márkus azt javasolta, hogy mindennap, amikor délelőttösök, fél négy után tartsanak helyzetmegbeszélést. Petra erre a célra egy fagylaltozót ajánlott a hotel közelében.

De micsoda ötletei voltak még raktáron! Első találkozásukkor például mindjárt rendelt magának egy vegyes fagylaltot. Egy adag pirosat, egy adag sárgát és egy világosbarnát. Epret, vaníliát és mogyorófagyit kapott.

- Fehér csipkével? - ment bele a játékba a fagylaltos. Minthogy a kislány bólintott, még egy kis habot is tett a tetejére. Jó fej volt az eladó.

Petra példáját követve Gerhard sötétbarnát kért fehérrel, de az nem illett össze, mert csokoládét és citromot kapott. Tulajdonképpen kávét és fioccót - jégpelyhet - akart, Márkus aztán mályvaszínű kompozíciójával learatta a sikert: hatalmas adag málnafagylaltot tettek eléje. Mialatt mindhárman a fagylaltot nyalták, Petra beszámolt a következőkről:

- Vogelbauert kiengedték otthoni ápolásra.
- Ezt honnan tudod ? - tudakolták a fiúk.
- Alfréd úr, a főportás mesélte. Nem gondoljátok, hogy meg kellene otthon látogatnunk?

Ez a terv megint csak tüzet szított a parázsló veszekedésekhez. Gerhard ellenezte. Márkus mellette volt. Az egyik úgy vélte, hogy túl veszélyes lehet, mert a fickó bizonyosan sejti, hogy gyanúsítják, a másik meg attól félt, hogy a ravasz róka az olyan tapasztalatlan fiatal embereket, mint ők, meg fogja győzni az ártatlanságáról.

- És ha tényleg ártatlan?

Petra most hangosan kimondta azt, ami már mindnyájukat régóta foglalkoztatta. Mert ugyan miféle csalhatatlan bizonyítékokat tudtak felmutatni a szegény ördöggel szemben? Azt, hogy *A Vasököl* című krimit olvasta? Véletlen is lehetett. És a levél, amelyet Gerhardnak adott, hogy dobja be? Biztos, hogy azt ő írta?

Minthogy Gerhard és Márkus nem tudtak megegyezni abban, mit tegyenek, Petra elhatározta, hogy egyedül fogja meglátogatni Vogelbauert. Éppúgy, mint Gerhard, ő is azon volt, hogy a maga útját járja. Az „Erős ököl" ifjú ellenségei bizony elnevezhették volna magukat „Saját szakállnak.

Mielőtt Petra elment volna Vogelbauerhez, tanácsot kért az édesanyjától, aki csak helyeselni tudta a tervet, hogy meglátogassa a beteg hotelportást. Még egy szép kis virágcsokrot is adott a lányának, hogy vigye el a betegnek. Így karikázott el hát Petra a leütött főgyanúsítotthoz háromkerekűjén.

Ügy érezte magát, mint James Bond, amikor csodaautóján útban volt a fő ellenséghez, aki az egész földgolyót akarta a levegőbe röpíteni. Vagy a világűrbe, vagy tudom is én, hova, ahova szokták.

Kissé hajlott hátú Öregasszony nyitott ajtót a szőke kislánynak, az orrán olyan szemüveggel, amely inkább nagyítólencsének tűnt.

- Jó napot! - köszönt udvariasan Petra. - A Hotel Sztár virágüzletéből jövök.

- Jó napot! - felelte az asszony, aki nyilvánvalóan Vogelbauer édesanyja volt, és várakozóan állt az ajtóban. Úgy látszott, mintha csodálkozna Petra látogatásán.

- Itt lakik Franz Vogelbauer úr? - kérdezte Petra.
- Igen, itt lakik... - És mintha azon is csodálkozott

volna, hogy a látogatás tényleg a fiának szól. Magyarázkodva tette hozzá: - Franz a fiam! Betegen fekszik.

- Tudom, hiszen épp ezért jövök. Beteglátogatóba.

Amikor Petra belépett a szobába, a sebesült üggyel-bajjal felült az ágyban. Noha jól összehunyorította a szemét, mégis úgy tűnt, nem ismeri meg mindjárt a vendéget.

- Anya, hozd ide, kérlek, a szemüvegemet! - mondta; Petra illedelmesen megállt néhány lépésnyire az ágytól, és a beteget nem hagyta sokáig kétségben kiléte felől.

- Jó napot, Vogelbauer úr -mondta. — A szállodából ismer engem. Petra Schäfernek hívnak, és én vagyok a virágüzletes lány.

A betegeskedő portás, aki pizsamájában most inkább úgy festett, mint valami szállodai vendég, feltette a szem-üvegét. Megcsodálta a kislányt, aki virágcsokrot tartott a kezében, mintha nem akarna hinni a szemének *még* az élesre csiszolt szemüveglencse mögött sem.

- Na de ilyet... - mormolta és megcsóválta a fejét - na de ilyet... hogy maga eljön engem meglátogatni.?!

A hangja megtörten csengett. Nem lehetett nem észrevenni, hogy Vogelbauer úr nagyon meg van hatva a látogatástól és a virágoktól, amelyeket most Petra a takaróra tett. A kislány nem várta ezt a hatást, és egy kicsit zavartan elismételte:

- Hiszen ismer engem, Vogelbauer úr ,..

- Persze - felelte a portás.:- Kezdetben nem ismertem meg. Tudja, szemüveg nélkül nagyon rosszul látok. És azt képzelem, hogy az ember szemüveggel az orrán ott a szállodában munka közben olyan előnytelenül fest. Ezért nem viselek a Sztárban sohasem szemüveget. De hát miért nem ül le, Schäfer kisasszony?

Anyja eközben már odatolt egy fotelt, így hát Petra abban a szempillantásban eleget tehetett a felszólításnak. Most azonban amúgy is leült volna. Mert ez volt az a pillanat, amikor, ahogy mondják, világosság gyúlt az agyában.

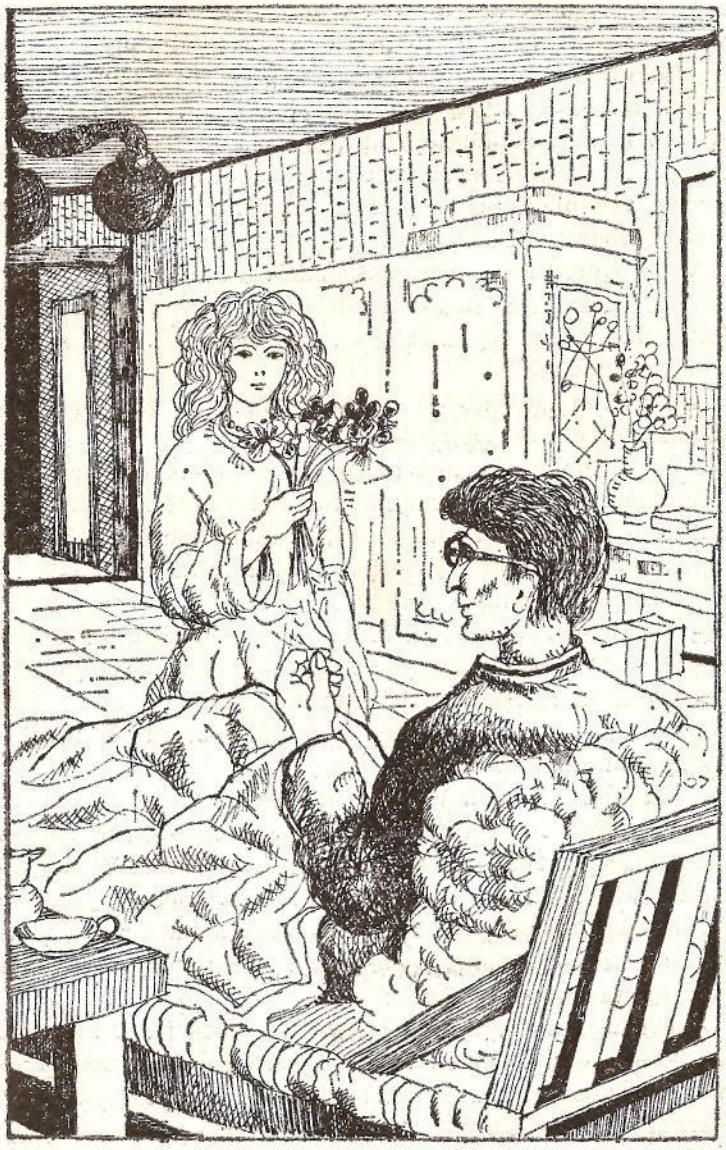

Franz Vogelbauer, a portás, akinek szemüveget kellett volna viselnie, korántsem bizalmatlanságból vagy rosszindulatból nézett folytonosan összehunyorított szemmel a világba. Ezt azért tette, hogy legalább egy kicsivel jobban lásson. Erősen rövidlátó volt ugyanis, de hiúságból vagy rosszul értelmezett szakmai büszkeségből nem akart szemüveget viselni. Petra ráeszmélt, hogy milyen igazságtalan dolog embereket a külsőségekből megítélni.

Vogelbauer mama forró csokoládéval és süteménnyel kínálta a kislányt. És ragaszkodott ahhoz, hogy mindent, ami az asztalon van, fogyasszon el. Petrának ezt nem kellett kétszer mondani.

Kezdetben lényegtelen dolgokról fecserészett. Csak később hozakodott elő a kérdéssel:

- Tulajdonképpen miért nem ébresztette Mr. Mac Johnt telefonon? Ügy értem, még akkor is, ha későn ébresztette. Ezt itt - fejével az ágyra intett, és lencsibabaszemeit még kerekebbre nyitotta - megspórolhatta volna magának, ha nem személyesen megy föl!

- Lelkiismereti okokból tettem - világosította föl Vogelbauer. - Vétkesnek éreztem magamat, mert elfelejtettem felébreszteni. Bocsánatot akartam tőle

Szegény - gondolta Petra, de gondolatban ez a megfogalmazás inkább elismerően hangzott.

- Tudom, milyen bajt okoztam - tette hozzá Vogelbauer. - Azzal, hogy hagyta magát kihozni a sodrából, és engem kiütött, még a világbajnoki címét is elveszítheti. Vigasztalhatatlan leszek, ha ez bekövetkezik.

Micsoda tisztességes ember ez a Vogelbauer úr - gondolta Petra, és búcsúzóul kezet nyújtott a portásnak. Ekkor Mac John áldozata így szólt:

- Ha látja a világbajnokot, mondja meg neki, hogy mi a véleményem. Tudassa vele, hogy sajnálom a dolgot, és nem haragszom rá. Talán ez segít majd neki, hogy megint visszanyerje régi formáját!

Ilyen embert nem szabad gyanúsítanunk, mondta magában Petra, amikor már ismét a háromkerekűn ült. Ez a mama meg a fia túlságosan is tiszták. Franz Vogelbauer nem lehet sem a tettes, sem a cinkostárs! Ő nem.

Noha Petrát szinte feszítette a közlésvágy, ma már nem volt lehetősége arra, hogy beszámoljon erről Gerhardnak és Márkusnak. A két fiú legközelebb csak reggel lépett szolgálatba. Egyvalamit viszont azonnal el kellett intéznie, méghozzá azt, hogy beszéljen Jack Mac Johnnal, ahogy azt Vogelbauer meghagyta.

Fölszáguldott hát a liften a tizenkettedik emeletre, és bekopogott az, 1203-as számú ajtón. Egyáltalán nem is gondolt arra, hogy előbb felhívja telefonon a bajnokot. Hisz aligha volt várható, hogy az izomkolosszus őt is kiüti, vagy mégis?

Csak akkor vette észre, hogy egész testében remeg, amikor bentről egy hang azt mondta, bemehet. A néger fölkelt a díványról, amelyen egy fürdőköpenybe burkolózva feküdt. Ez a ruhadarab a szállodáé volt.

Nicsak - villant át a kislány fején a gondolat -, hogyhogy ez is fekszik? Talán ő is beteg? Bizonyára így van -világosította föl önmagát. Az egyik, ahonnan éppen jön, testileg beteg, ez itt, úgy tűnik, lelkileg van összetörve.

- Petra Schäfernek hívnak - mutatkozott be -, és a virágüzletből jövök. Egy üzenetet kell átadnom önnek... Vogelbauer úrtól, a portástól, akit kibokszolt. Szívélyesen üdvözli, és azt üzeni, hogy nagyon sajnálja, amit tett, és megérti, hogy ön miért tette, amit tett, és..,.

Mac John mogorván félbeszakította:

- És akkor mi az a levél? Hogy értsem azt a piszkos fenyegető levelet?

A kislány hirtelen leesett a fellegekből a földre. Némán hagyta, hadd záporozzanak rá a bokszoló szidalmai. A baj-

nok olyan gyűlölettel és dühvel mondott ki minden szót, mintha azok ökölcsapások volnának, amelyekkel egy láthatatlan ellenséget öklözne:

- A maga barátja, kicsim, ez az átkozott portás, elmulasztotta a kötelességét, és engem aludni hagyott a döntő tréning előtt. Már ezzel is mérhetetlen kárt okozott nekem. Lehet persze, hogy ez túlzásnak hangzik. Az idegeim felmondták a szolgálatot. Kiérdemelt tőlem egy kiütést. Emiatt aztán rossz hírbe keveredtem, s mint sportoló lehet, hogy egy életre el vagyok intézve. Ez az ördög tudja ezt, és most zsarol engem.

- De hát hogyan? - kockáztatott meg Petra egy kérdést.

- Küldött nekem egy levelet. Tudom kívülről. Ez áll benne: „Igen tisztelt exvilágbajnok! Feltehetőleg ismert ön előtt, hogy ütésétől, amelyet mindenfajta ökölvívó-szabályzat megtilt, öt fogamat veszítettem, megrándult az állkapcsom, és súlyos agyrázkódást szenvedtem. Négy óra hosszat voltam eszméletlen, és még tetemes ideig leszek munkaképtelen. Remélem, van egy kis fantáziája, és tudja, hogy ennek milyen következményei lehetnek Önre nézve. Csak úgy teheti semmissé a dolgot, ha én segítek. Ezért és fájdalomdíjul csupán egy csekély összeget kérek öntől: szerény egyezer dollárt. Ha ezt az összeget ma este nem találom meg, méghozzá a cipőjében, amelyet tisztítás céljából tesz ki az ajtó elé, akkor súlyos testi sértésért föl fogom jelenteni. Biztosítom, hogy én nem veszítem el a pert! Ha kénytelen leszek az ügyet bíróság elé vinni, többé nem fogok megelégedni ilyen nevetségesen csekély, ezerdolláros kártérítéssel. Tisztelettel: Az ön áldozata." Hát ezt írta ez a maga tiszta lelkű barátja! - bömbölte a bokszoló. Petra úgy érezte magát, mint akit fejbe kólintottak.

- Hihetetlen ..; - motyogta - hol van ez a levél? Meg szabad néznem?

- Nem! ~ förmedt rá a bokszoló. - Senki nem láthatja! Valami vegyi anyaggal írták úgy, hogy a szöveg közben

teljesen eltűnt. Egyáltalán nincs semmi bizonyítékom a fickó ellen!

- Tegyen úgy, mintha nem kapott volna semmiféle fenyegető levelet! - kiáltotta a kislány. Öt is elragadta a sportoló haragja. Szikrák lobbantak kerek kék lencsibaba-szemében.

- Nem lehet - mondta Mac John, és mintha magamagát akarta volna nyugtatni ezzel. - Bele kell egyeznem a zsarolásba. Nem engedhetek meg magamnak egy bíróság előtti pert. A gengszternek igaza van, toronymagasan győzne a perben, én pedig mint sportoló, örökre el lennék intézve. Tehát fizetek!

Amikor Petra izgatottan kilépett a szobából, örült, hogy Vogelbauert nem védte meg a barátai előtt, ahogy azt még ezelőtt egy félórával tervezte.

Felfoghatatlannak tűnt, de tény volt. Vogelbauer az ék-szerrablásban nagy valószínűség szerint cinkos, ha nem maga a tettes. De minden bizonnyal bűnöző!

Éjszakai műszak, ingyen

Petra számára világos volt, hogy az olyan detektívnőnek, aki ad magára valamit, a dolgok pillanatnyi állásához igazodva kell aktivizálnia magát. Ez pedig konkrétan annyit jelentett, hogy ma éjjel őrt kell állnia a tizenkettedik emeleten, és a zsarolót a tett helyszínén nyakon kell csípnie, még akkor is, ha cigánygyerekek hullanak az égből.

A várható eseményeket egy kézen meg lehetett számolni: Vogelbauer vagy betegebbnek mutatta magát, mint amilyen a valóságban volt, azért, hogy a hotelbeli éjszakai fellépéséhez meglegyen a kiváló alibije, vagy megbízza majd egyik cinkosát, hogy a gyalázatos kereséget kihalássza a bokszoló cipőjéből. Akkor legalább a napnál is világosabb lesz, hogy bűnbandával van dolguk.

A virágüzletben volt a polcok mögött, a vevők számára csaknem láthatatlanul egy fafallal elválasztott raktárhelyiség. Schäfer asszony két tábori ágyat állított itt fel a maga és a leánya számára, hogy bármikor, ha szükséges, ott tudjanak aludni. Petra rettentően kalandosnak találta, hogy végül is előkelő luxushotelban alszik. Tudta, hogy nem nehéz meggyőznie anyját arról, hogy éjszakára ott maradhasson az üzletben.

Arra is gondolt azonban, hogy két barátját bevonja az éjszakai ügyeletbe. De vajon hogyan kivitelezhető, hogy Gerhard és Márkus éjszaka bejöhessenek a szállodába? Ezt megoldani nagyon komplikált dolog volt.

A partnereket mindenesetre értesíteni kellett. Petrának volt egy notesza, ahová beírta Gerhard otthoni telefonszá-

mát. Márkus mindjárt két számot is megadott: az apjáét és az anyjáét. Soha nem lehetett tudni, hogy éppen melyik félszülő tart igényt a nevelésére.

Petra tehát határozott léptekkel a szálloda halljában levő nyilvános telefonfülkéhez tartott. A kettes számú fülkén kívül mindegyik foglalt volt. Amikor Petra belépett a fülkébe, az üvegfalon keresztül látta, amint a hármas fülkében egy láthatólag büszke kecskeszakállas apuka éppen a magasba tartja csemetéjét, és belebeszélteti a kagylóba.

Petra leemelte a kagylót, és várt a jelre, hogy bedobhassa a pénzt. De valami zavar volt a vonalban. Akaratlanul is belehallgatott egy másik beszélgetésbe. Egy gyerekhang kiáltott éppen: - Nagypapa, hallasz engem?

Amire egy dörmögő basszus azt felelte:

- Igen, kedvesem, mindent hallok, amit mondasz. Beszélj valamit nagypapának!

Ezután csuklás következett, szünet, majd egy fiatalabb férfihang bocsánatkérőleg azt mondta:

- Most nincs kedve. Ismered, hogy milyen ...

Petra megpróbált tárcsázni, majd újra visszaakasztotta *és* levette a kagylót, közben pedig akaratlanul is átnézett az üvegfalon. Rájött, hogy ő abba a beszélgetésbe hallgatott bele, amelyik ott folyt mellette. Ez a készülék meg volt bolondulva!

A kicsi eközben nyugtalanul kapálózott a kecskeszakállú karján, és megint csak belekiabálta a kagylóba:

- Nagypapa!

- Igen, angyalom?

-- Ha sötét lesz, akkor neked is le kell feküdnöd aludni?

- Persze, angyalkám. Este minden embernek aludnia kell.

Petra úgy ütögette a készüléket, mint valamikor Gerhard a virágautomatát. Végre vége lett az idegen beszélgetésnek, a készülék azt mondta, hogy „tut-tut", és Petra fel tudta hívni Gerhardot. Barátja vette föl a kagylót. Meg-

hallgatta Petra gondosan összeállított beszámolóját, és azt mondta:

- Ha már így kiéleződött a helyzet, akkor ott a helyem a tetthelyen. Apu meg fogja érteni. Hadd vegyem a kezembe az ügyet, majd én elboldogulok vele. Jövök! Most ebédhez hívnak. Szia!

- Tehát a virágüzletben, ha tudsz jönni. Viszontlátásra!

Most Márkus következett. Petra elhatározta, hogy először az apjánál próbálja felhívni.

Amikor leemelte a kagylót, a vonalban megint összevissza beszéltek. Valami zagyvaléknyelven, amerikai angolsággal keverve a németet.

Petra megkockáztatott egy pillantást oldalra. Goethe „Rémkirálya", azaz az „apa, karján a gyermekkel" már nem volt műsoron, most egy langaléta férfi telefonált világító krémfagylaltszínű öltözékben. Káprázott tőle az ember szeme. Peter Curtis volt az, vagyis Mr. Szivárvány?

A furcsa zavar, amelynek következtében minden beszélgetést le lehetett hallgatni a második fülkében, ami a harmadik fülkében folyt, tartósnak bizonyult. Petrának többször le kellett nyomnia a villát, körbe-körbe tárcsáznia, gombokat nyomogatnia, míg *végre* telefonálhatott.

A vonal másik végén egy úr jelentkezett, kedves, nem nagyon mély hangon. Petra agyán átvillant, hogy Márkus és az apja biztosan hasonlítanak egymásra: amolyan „kicsi a borsok, de erősek".

- Remélem, nem akarja elrabolni a fiamat, ha már végre egyszer itt van nálam? - tréfálkozott a kedves bácsi, aki „Klein úr"-ként mutatkozott be.

- Nem elrabolni, csak kikölcsönözni szeretném! - foglalta össze Petra röviden a kívánságát.

- Csak nem kerget a tatár, fenség? - vette át Márkus a kagylót.

Petra még egyszer elmesélte az egész ügyet még rövidebben, még összeszedettebben.

- Mit is mondtál, hol lakik ez a jómadár? - ez volt Márkus első reakciója.

- Ha Vogelbauerra gondolsz, akkor a Beethoven utca 101-ben.

- Az itt van a közelben. Átveszem a Vogelbauer-fészek megfigyelését. Meg fogom tudni, mikor hagyja el a házat, és a nyomába eredek. Ráakaszkodom, rátapadok, mint a pióca. Nem fog többé szabadulni a karmaim közül.

- Amíg csak fel nem tűnsz neki.

- Megsértesz, kislány. Ülj csak be szépen a virágágyásodba, és várj, amíg Márkus megjön a győzelem hírével. Csaó!

- Csinos? - kérdezte Márkus apja, amikor fia letette a kagylót.

- Kicsoda.

- Hát a kislány, akivel beszélgettél!

- Ja az? Fogalmam sincs, még sohasem néztem meg jól magamnak. Azt meg kell hagyni, hogy szép szeme van. És a szőke haj nagyon jól áll neki. Ja, és jó alakja van. Ha pedig nevet, akkor a szája szögletében egy kis gödröcske jelenik meg, de csak a jobb oldalon ...

- Igen? Hát akkor tényleg kár, hogy nem figyelted meg még soha úgy igazán... - vélekedett Márkus apja a dologról.

Klein úr rendszerint nyolc óra tájban vitte haza fiát az anyjához. Természetesen kocsin. Ilyenkor néha még tettek egy kis kiruccanást, kerülőutakra hajtottak, hogy az együttlét öröme még tovább tartson. Anyja ezeken a látogatónapokon jó kezekben tudta Márkust, és nem aggódott, ha fia egy kicsit késett.

Márkus tehát ma is erre alapozta tervét. Megkérte apját, hogy kivételesen tekintsen el a kocsikázástól, mert szeretne inkább gyalog menni. Apja az előző telefonbeszélgetés-

ből úgy értette, hogy fia a kislánnyal akar találkozni, és nem firtatta tovább a dolgot.

Márkus elment a Beethoven utcáig, *és a* 101-es számú házhoz lopódzott. Elővigyázatból a szemben levő járdát használta, szemét közben le nem véve a kapuról, nehogy közben az onnan kilépő portás esetleg lefülelje. Vagyis felismerje.

Minthogy a nyári napok csodálatosan hosszúak, még meglehetősen világos volt. Márkus fedezéket próbált szerezni magának. Parkoló autók mögött suhant el, fák mögé bújt, végül megkönnyebbülten fedezett fel egy telefonfülkét. Úgyszólván pontosan az ő érdeklődése középpontjában levő házkapuval szemben.

Ebben az időben e csöndes tájékon senki sem érzett kényszert rá, hogy telefonáljon. Márkus tehát elfoglalhatta a telefonfülkét, mint támaszpontot, és onnan figyelhette az utcai eseményeket. Nemigen volt látnivaló. Emberek mentek el előtte, egy pár meg is állt. Pontosan a telefonfülke előtt. Ekkor Márkus nagy körülményesen elkezdett valamit keresgélni a telefonkönyvekben, de bizony nem talált bennük semmit. Nem csoda, ha az ember egyáltalán nem is tudja, hogy mit keres!

Vagy úgy - jött rá hirtelen -, ezek telefonálni akarnak. - Azzal átengedte nekik a fülkét.

Időközben besötétedett. Szerencsére a megfigyelés tárgya, az a bizonyos házkapu meg volt világítva, Márkus viszont sötétben állt. Most már az a férfi sem láthatta őt, aki egész idő alatt kihajolt az első emeleti ablakából, és azt figyelte, hogy ő mit művel. Ez is csak most tűnt fel neki. Mi mindenre kell ügyelnie az embernek, ha detektív akar lenni!

Egy család jött haza, a házmester bezárta utánuk a kaput, majd egy idősebb lány saját kulcsával újra kinyitotta és bement a házba - ez volt minden, ami itt a Beethoven utcában történt e késői órán. Talán már órák is elmúlhat-

tak, amikor Márkus végre úgy láthatta, hogy kitartása nem volt hiábavaló: kulcscsörgést hallott. Gyorsan a telefonfülke mögé ugrott és látta, amint egy fekete hajú ember lép ki a kapun. Ez biztosan Vogelbauer! A férfi körülnézett, égy pillantást vetve a szemben levő járdára is, ám Márkust bizonyosan nem fedezhette föl. Aztán az a sötét alak egy súlyos beteghez semmiképpen sem illő szálfaegyenes tartással elindult jobbra, majd a következő saroknál balra fordult.

Márkus utána vetette magát. A sarokig futott, majd megálljt parancsolt a lépteinek, és óvatosan bekémlelt a mellékutcába. A fekete hajú jóval előtte járt, nem látta és nem hallhatta őt. A távolságot megtartva Márkus nagy kényelmesen követte. A sötét alak ekkor még egyszer lefordult, balra.

Márkus egy, kettő, három, hatalmas ugrásokkal máris ott termett a sarkon, és megismételte az óvatos manővert Először csak a felsőtestével hajolt ki, hogy megállapítsa, mekkora a távolság közte és az üldözött között.

A távolság csak néhány centiméter volt. A férfi ugyanis befordult a sarkon, és rögtön meg is állt. Az orruk hajszál híján egymásnak ütközött! Márkus valami nyögésféle hangot hallatott. Ahhoz túlságosan meg volt ijedve, hogy hangosan kiáltson. Hogy ilyesmi előfordulhat!

- Na, kisfiam - mondta az idegen, aki persze nem Vogelbauer volt -, most megvagy! - És hogy szavai ne üres fenyegetésnek hassanak, úgy erősítette meg őket, hogy Márkust elkapta a gallérjánál fogva, akár egy dakszlit!

- Ha bántani mer, kiáltok! - nyöszörögte Márkus, aki végre visszanyerte a hangját.

- Ha itt valaki kiáltani fog, az én leszek! - javította ki az idegen.

- Engedjen el! - kapálózott Márkus, akár a hal a horgon;

- Hogy elszaladj, mi ?

- Biztosan nem szaladok el.

- Becsületszavadra?
- Becsületszavamra.

A férfi elengedte Márkust, aki azonnal a nyaka közé szedte a lábát, ahogy azt már mondani szokták, ha valaki az életéért fut. Úgy kezdett rohanni, ahogy csak bírt. Tíz egész lépésnyire jutott. Akkor utolérték. A félelmetes idegen igen edzett valaki volt.

- Ennyit ér hát a te becsületszavad? - lihegte a férfi az ismét elcsípett fiú arcába. És most szorosan fogta a karját.

Márkus sokkal jobban lihegett, de dühe bátorságot adott neki ahhoz, hogy képébe vágja az idegennek : - Bűnözőkkel szemben nem számít a becsületszó!

- Te becsavarodtál?- kezdett el nevetni az erős ember. - Végül még azt fogod hinni, hogy ki akarlak rabolni, vagy meg akarlak ölni, vagy mi?

Márkus megvonta a vállát. Közben igyekezett kiszabadulni a vasmarok szorításából.

- Miért, mi mást akarhat tőlem?
- Kideríteni, hogy mit művelsz sötét éjszaka az utcán, te tacskó! Nem hallottál még soha az ifjúságvédelmi törvényről?

Először meglazította a szorítást, majd egészen elengedte Márkus karját. A legutóbbi percek tapasztalata alapján úgyis tudták mind a ketten, hogy elszökni reménytelen vállalkozás. Márkus megtapogatta a szorítás helyét, és megszeppenve mondta:

- Csak nem akar átadni a rendőrségnek?
- Felesleges volna - teregette ki kártyáit az ismeretlen -, én ugyanis magam is nyomozótiszt vagyok!

Közben belenyúlt a belső zsebébe. Márkus a másodperc törtrészéig azt gondolta, hogy előhúz onnan egy pisztolyt és rá fogja szegezni. Ám a férfi csupán egy igazolványt vett elő, amelyen valóban az állt, hogy ő a bűnügyi rendőrség tagja.

Kolléga úr, most éppen én is detektív vagyok - kiáltotta

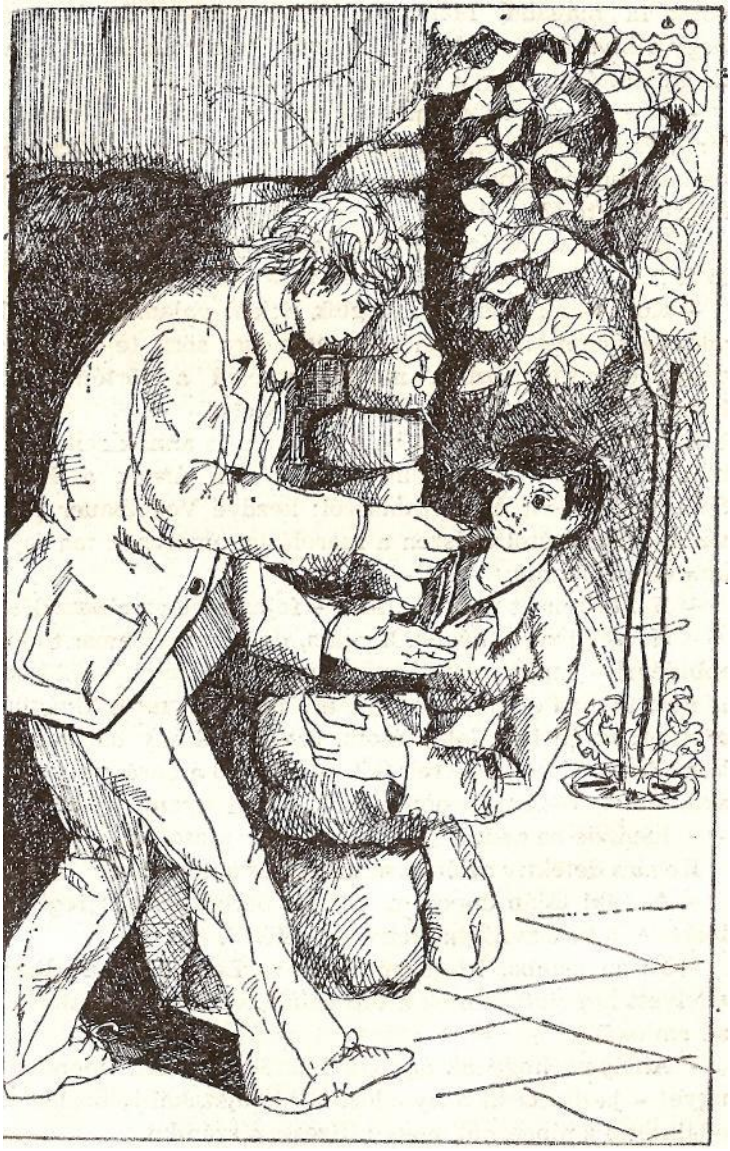

volna ki magából Márkus a legszívesebben, de belátta, hogy a hivatásos rendőr ezáltal csak beigazolni látná előző megállapítását. Vagyis hogy ő becsavarodott.

- És most mesélj el mindent szép sorjában ... - szólt a férfi, és a hangja bizalomgerjesztően csengett, - Megpróbáltam, hogy csapdába csaljalak. Szenzációs sikerrel járt. Miért követtél?

- Ez hosszú történet, rendőrkapitány úr. Vagy felügyelő úr?

- Kovácsnak hívnak. Javaslok neked valamit: beülünk oda, az eszpresszóba. Én megiszom egy sört, te *meg* egy gyümölcslevet. Közben meg elmeséled a történetedet. Rendben ?

- Rendben! - egyezett bele Márkus, és annak rendje és módja szerint mindent elmesélt Kovács úrnak a Hotel Sztárban történt ékszerrablásról; kezdve Vogelbauer portás gyanúsításától egészen a zsarolásig, amelynek ma éjjel kell végbemennie.

- Na, hát most mindent tud! - fejezte be az elbeszélést.

- Ne vedd rossz néven, komám, de nemcsak most tudok mindent! - lepte meg Márkust a vendéglátója. - Először is nem szabad elfelejtened, az, amivel te itt most kivágtad a rezet, az én főfoglalkozásom. Azonkívül egy házban lakom Franz Vogelbauerrel. Sőt mi több, ő a barátom, és elárulhatom, rossz nyomon jártok, ha őt gyanúsítjátok.

- Igen, de ha nem Vogelbauer, akkor kicsoda?

Kovács detektív az órájára nézett, és azt mondta:

- Az, aki talán éppen ezekben a percekben ott foglalatoskodik a bokszvilágbajnok cipője körül.

- És én ostoba, itt lopakodom a Beethoven utcában, ahelyett hogy ott lennék a tett színhelyén! - ütött Márkus a homlokára.

- Ahelyett hogy az ágyban lennél, akartad mondani, ugye! - javította ki a nyomozó a kis éjszakai kóborlót, és odaintette a pincérnőt, hogy kifizesse a számlát.

Bergéknél vacsora után rövid, de nagy fontosságú beszélgetés folyt le apa és fia között. Gerhard azzal állt elő, hogy apja csak most az egyszer, kivételesen engedje őt visszamenni vacsora után a munkahelyére. Néhány perccel később meg is kapta az engedélyt, azzal már ott se volt. Nem is sejtette, hogy apu ezek után még csatát vívott anyuval, minthogy az ellenezte fia éjszakai kalandját. De hát ez már nem Gerhardra tartozott.

A személyzeti bejáraton keresztül ment be a szállodába; Kerülő utakon végül eljutott az üzletsorhoz. A legtöbb üzlet már bezárt és le volt sötétítve. Csak az ékszerésznél égett még a lámpa, és a virágüzletben is élénk élet folyt.

Petra valószínűleg bejelentette Gerhard késői látogatását, mert anyja egyáltalán nem csodálkozott, amikor a fiú belépett az üzletbe. Inkább visszavonult ideiglenes szálláshelyére, és egyedül hagyta a gyerekeket. Petra úgy tett; mintha a virágokkal való foglalatoskodás lenne a fő gondja. Megöntözte, rendezgette, kötözgette, ápolgatta őket, Gerhard pedig segített neki. Mindez azonban csali álca volt, és arra szolgált, hogy pusmogva megbeszéljék az idegeiket pattanásig feszítő eseményt. Cselekedni még nem lehetett. Meg kellett várniuk Vogelbauert vagy legalábbis valami hírt róla Márkustól.

Egy idő múlva megjelent Schäfer asszony, és elrontotta a játékot.

- Petra, neked most aludni kell menned! - rendelkezett visszavonhatatlanul.

Szép asszony volt. És lánya hasonlított rá. Ugyanaz a szőke haj, csak éppen nem hullámos, mint Petra hajkoronája, s ugyanaz a kék szem. ,

Petrának tehát aludnia kellett, Gerhard pedig elsétált a recepcióhoz abban a reményben, hogy nem fedezi fel őt túl sok ismerős. Alfréd főportás volt éjszakai szolgálatban. Szívesen vállalta ezt, mert nem jól aludt.

- Mit csinálsz te itt, ebben az alvásra való éjszakai idő-

ben? - szegezte Gerhardnak a kérdést, ahogy az várható volt.

Gerhard azt felelte, hogy van valami elintéznivalója; és megpróbált beszélgetésbe elegyedni Alfréd úrral. A főportás szavait azonban csak fél füllel hallgatta, mert a gondolatai egészen máshol jártak, és szeme folyton a hallban függő nagy órát kémlelte. Elektromos óra volt, olyan, amelynek a nagymutatója mindig egy egész percig gyűjtötte az erőt ahhoz, hogy elrugaszkodjon és átugorjon a másik percre.

Egyszer, amikor megint ugrott egyet a mutató - éppen tizenegy óra ötvenkilenc perc és éjfél között járt az idő -, Gerhard úgy a homlokára csapott, hogy csak úgy csattant, és ő is ugrott egyet. Elrohant anélkül, hogy Alfréd úrhoz egy szót is szólt volna.

Ugyanis éppen az jutott eszébe, hogy bizonyára rossz lóra tett. Vagy legalábbis rossz istállóban várakozik. Vogelbauer jöhet is meg nem is. És ha jön, akkor is bármikor használhatja a személyzeti bejárót. Ellenben az majdhogynem bizonyos, hogy valaki, legyen az akár Vogelbauer, akár valamely ismeretlen cinkostársa vagy, valaki egészen más, ma éjszaka a bokszoló cipőjében kotorászik a pénz után. Föl tehát a tizenkettedik emeletre!

A nagy szellemek mindig találkoznak, vagyis egy időben gyúl az agyukban világosság. Petrát is hajtotta a kényszer, hogy felnézzen a tizenkettedikre, és leleplezze a zsarolót, Belebújt hát a hálóköntösébe, és kisurrant...

Így hát nem csoda, hogy egyszerre csak ott álltak egymással szemben a sötét szállodai folyosón. Petra az ajkára tette a kezét, és némán Mac John szobája felé mutatott, amelyet innen még nem lehetett látni. A folyosó egyik hajlatán túl volt. Aztán a fülére mutatott, és Gerhard feszülten hallgatózva egyszerre csak zörgést majd csörgést hallott. A zajokat nehezen lehetett kivenni. Valaki bedugott

valahová egy köteg bankjegyet, aztán egy cipőt tett a földre.

Ahogy ott álltak, egyszerre esak Zörrer úr, az üzletvezető jelent meg a folyosón. Túl késő volt ahhoz, hogy eltűnjenek a szeme elől.

- Nicsak! - kiáltott csodálkozva. - Mit csináltok ti itt ilyen időben?

Még felelni sem tudtak, mert a következő pillanatban kinyílt a liftajtó, és Petra mamája viharzott ki rajta. Ugyanannak a hálóköntösnek egy másik példányába öltözve, mint a lánya. Piros kockás, skót mintásba. Csakhogy míg Schäfer asszony hálóköntöse egy számmal kisebb, Petráé egy számmal nagyobb volt. A sötétben elcserélték a köntöseiket.

Minden olyan gyorsan történt, hogy Schäfer asszonynak ideje sem maradt szemrehányásokat tenni a lányának. Már jött is a másik lift, és ebből Márkus és mamája léptek ki. A mama aggódott, hogy fia nem jött haza, és a szállodában keresve a hallban talált rá. Márkus is Jack Mac John szobája felé igyekezett volna.

Így hát most itt találkoztak mindannyian éjfélkor, a Sztár hotel tizenkettedik emeletén.

- Nicsak! - kiáltotta Zörrer úr immáron másodszorra. - Mit jelentsen ez! Családi összejövetel?

Petra és Gerhard időközben kicsit megnyugodtak és kezdtek visszaemlékezni arra, hogy tulajdonképpen miért is vannak itt. Minthogy túl izgatottak voltak ahhoz, hogy beszéljenek, kézen fogták az üzletvezetőt, és Jack Mac John szobája felé húzták. Zörrer úr hagyta, hogy elvezessék a fordulóig.

- Nicsak! - kiáltotta ekkor harmadszorra. - Mit csinál maga itt, Gasparik úr?

Lehallgatott bsszélgetések
— már-már célhoz érünk

Gaspariknak természetesen sikerült kimagyarázkodnia, s megindokolnia jelenlétét eme késői órán épp ez előtt a szobaajtó előtt. Eltévesztette az emeletet, mondta. Aztán sugdolózni kezdett az üzletvezetővel. A gyerekek csak annyit értettek belőle, hogy az egyik szobában látogatott meg valakit, de nem árulhatja el, hogy kit. A diszkréció becsületbeli-ügy. Ám a „becsületbeli ügy" hiteltelenül hangzott Gasparik szájából, sőt mi több, nevetségesen. Bűnössége szinte bizonyítást nyert.

Gasparik a kihallgatás után, amilyen gyorsan csak lehetett, odébállt. Úgy mosolygott mindenkire, ahogy csak bírt, a mosolya azonban erőltetett volt, a többiekkel való találkozás pedig úgy tűnt, több mint kínos a számára. Főként a három kis mesterdetektív felé vágott olyan grimaszt, hogy azoknak hideg futott végig a hátukon. Ha a pillantások ölni tudnának...

- Zörrer urat a gyerekek először látták kijönni a sodrából. Szemrehányásokat tett Klein és Schäfer asszonyoknak, és a maga részéről az ifjúságvédelmi törvényt emlegette: A fiatalkorúak éjszakai fentléte még következményeket vonhat maga után, helyezte kilátásba barátságtalanul.

Gerhard úgy viselkedett, akár egy felnőtt, és megmagyarázta a dolgot.

- Zörrer úr, én egyedül vállalom magamra a felelősséget!

Márkus azonban nem hagyhatta, hogy barátja megjátssza itt a gavallért, és kidüllesztette a mellét.

- Hülyeség, én vagyok a legöregebb, én vagyok mindenért felelős!

Petra is felemelte a szavát:

- Ha tudomást szereznek a tényekről, akkor majd másképp fognak gondolkodni felőlünk. Mi tudjuk, hogy ezt a detektívesdit rá kellett volna hagynunk Gänseklein úrra, de ...

- Gänseklein urat leváltották - intézte el az üzletvezető ezt a kérdést is.

Hát ezért nem került elébük már napok óta a kopó! Csak most, utólag értették meg.

- Holnap mikor vagytok szolgálatban? - fordult Zörrer úr a két fiúhoz.

-7-től 15 óra 30-ig! - adott Márkus készségesen felvilágosítást.

- Holnap cseréltek, és csak délután jöttök - rendelkezett a legfőbb feljebbvaló. - Ki kell aludnotok magatokat!

- Ilyen rendkívüli időkben - ellenkezett Gerhard bátran - nem kell túl sok alvás nekünk.. Hét órakor itt vagyunk!

Amikor elvonultak, az üzletvezető töprengve nézett utánuk. Ezek a fiatalok úgy viselkednek, mintha nem lenne semmi a fülük mögött, vagyis mintha nem lennének annak tudatában, hogy mulasztást követtek el. Gerhard igazat beszélt. Ezen az éjszakán alig hunyta le a szemét. Márkus és Petra is így volt ezzel. Kérdések sora izgatta őket.

Az, hogy Gasparik is bűnöző, kétséget kizáróan igaz volt. Most már csak azt kellett megállapítani, vajon az „Erős ököl" banda tagja-e, vagy talán maga a hírhedt bandafőnök? A legnagyobb gazfickónak állítólag koromfekete a haja, de más színű hajjal is látták, már. Vagy különböző parókákat hord, vagy időről időre festeti a haját.

Így nézve a dolgot, Gasparik úr feltűnő szalmasárga haja más megvilágításba került. Rossz megvilágításba. Hát per-

sze, hisz vakok voltak eddig, hogy nem vették észre: ez a szőkeség egyáltalán nem lehet természetes! Mr. Black esetében Gerhard egyszer már tévesen úgy gondolta, hogy az festi a haját. Hogyhogy nem tűnt föl ez Gasparik úr esetében, noha a dolog kézenfekvő volt?

Na de az a rafinált, vegyi anyaggal írt zsaroló levél? Az bizonyára Vogelbauertől származik, vagy mégse? Tulajdonképpen miért is? Hiszen az is lehetséges, hogy egy semmirekellő tudomást szerzett a Mac John-féle kiütésről - ami különben is gyerekjáték, mert csak a Napi Híreket kellett elolvasnia, hogy a világbajnokot Vogelbauer nevében zsarolni tudja.

Gasparik fejére lehetett volna olvasni a gaztettet, ha ott helyben átkutatják és megtalálják nála a pénzt. De hát ehhez csak a rendőrségnek van joga. Az amatőr detektívek. hatáskörének is megvannak a maga korlátai. Mindezek ellenére nem akarták feladni a nyomozást. Közelebb érezték magukat a célhoz. Végül - is Gasparik éppoly jól tudta, akárcsak ők, hogy most leleplezték. Nem engedheti meg magának, hogy egyszerre csak eltűnjön a látószögükből, mert az felérne egy beismerő vallomással. Ez pedig annyit jelent, hogy mostantól fogva ,,át kell szállni" Vogelbauer-ről erre a kétszínű alakra. Öt kell követniük, neki kell a nyakára jármuk, nem mozdulhatnak mellőle. Holnap folytatják, határozta el a három álmos mesterdetektív az ágyban, mielőtt végre elaludtak.

Gerhard és Márkus majdnem összeütköztek a szállodai bélyegzőóránál, olyan pontosan jelentek meg reggel. Petra is a helyén volt, noha neki semmiképpen sem kellett szolgálati szabályokat betartania.

Az üres étteremben zavartalanul beszélgethettek, mert ebben az időben a máskor oly élénk szállodai élet még csak éppen éledezett. Csupán egy lármázó társaság törte meg a

csendet, amikor elhaladva a recepciós pult előtt, keresztülvágott a hallon. Bizonyára olyan vendégek voltak, akik átmulatták az egész éjszakát, és most bortól, sörtől becsiccsentve tértek haza, Márkus kíváncsian kiszaladt, és utánuk nézett. De már csak Mr. Blacket ismerte föl köztük, aki éppen beszállt a liftbe.

Hét órakor a két boy szolgálatra jelentkezett a kapitánynál. Süni mint szokásosan, most is véleményezte a külső megjelenésüket, és egy szót se szólt az elmúlt éjszakáról, Zörrer tehát még semmit sem mondott neki.

Petra a tegnap este óta kissé mogorva „mamsija" mellett gubbasztott a virágüzletben, ahonnan szemmel tarthatta Gasparikot, ha az föltűnik a láthatáron.

Gerhard és Márkus alig kezdték meg a szolgálatot a hallban, amikor Petra berobogott. Teljesen magánkívül volt! Tincsei úgy lobogtak a füle mögött, mint két angyalszárny,

- Gasparik a hármas fülkében telefonál! Egyikötöknek ki kell hallgatnia! Ki jön velem?

- Lehetetlen. Süni nem enged ki bennünket.

~ Ilyen nincs. És ha ki kell mennetek vécére?

Erre az érvre tulajdonképpen nem lehetett ellenvetés, Úgyhogy Gerhard gyorsan el is tűnt Petrával. A lány útközben elárulta neki a furcsa technikai zavart a kettes fülkében, amely azt eredményezi, hogy az ember kihallgathatja a mellette folyó beszélgetést. Szerencséjük volt, az emlegetett telefonfülke szabad volt, és Gasparik a kettesben éppen hátat fordított nekik. Így hát nem is láthatta; amint Gerhard elhelyezkedik mellette, egyszerűen fölveszi a kagylót és a fülére teszi. Az volt, amit Petra megjósolt: Gasparik hangját tisztán lehetett hallani. Éppen szidott valakit:

- Egy szót se többet! Hiszen te részeg vagy! Azt mondtam, ugorj el oda, és nem azt, hogy lumpolj egész éjjel! Mindig légy elérhető, ha kereslek, te átok! Azonnal menj

a tus alá, mert józanul van szükségem rád! Szóval félóra múlva a harmadik emeleten a 320-as és 330-as szobák között. Vége a közleménynek, te balfácán!

Gasparik nyilvánvalóan azért használt ilyen erős kifejezéseket, hogy ismeretlen beszélgetőpartnerét megfélemlítse. Az ugyanis folyton-folyvást félbe akarta szakítani őt. De igazából sohasem jutott szóhoz. Inkább csak dadogott. Gerhardnak tehát nem sikerült azonosítania.

Gasparik visszaakasztotta a kagylót, Gerhard kattanást hallott. Kicsit meglapult a fülkében. Sapkáját már előtte is mélyen a homlokába húzta. Kár, hogy most nem volt nála sötét szemüveg, mint Mr. Blacknél! Gasparik mindenesetre nem vette őt észre, amikor elhagyta a fülkét.

Csupán Petrát részesítette lesújtó pillantásban, amikor a kislány az útjába került. Petra ugyanis könnyelműen sétált föl s alá a telefonfülkék előtt, hogy. Gerhardtól, amilyen gyorsan csak lehet, megtudjon valamit a kihallgatott beszélgetés tartalmáról..

- Gasparik félóra múlva megint akcióra készül! - közölte vele a fiú, amikor Gasparik lesújtó pillantásával együtt már elpárolgott. - De folytonosan azért mégsem hanyagolhatom el a szolgálatot.

- Tulajdonképpen miért is nem? - kerekítette nagyra babaszemeit Petra.

- Mert Gutkeis ki fog vágni, ha még sokáig távol rnaradok.

- Na és? Zörrer valószínűleg úgyis kidob benneteket. Ez okos válasz volt. Vigasznak ugyan gyenge, de helyénvaló okoskodás. Láthatólag Márkus is hasonlóan gondolkodott jövőbeni kilátásaikról, mert egyszerre csak fölbukkant, és lélegzet után kapkodva így kiáltott:

- Azt mondtam Süninek, hogy meg akarlak keresni, mert olyan sokáig távol vagy! - Majd érdeklődve így szólt: - Na, mi van?

Gerhard elismételte a kihallgatott beszélgetés leglénye-

gesebb pontjait, *és* úgy vélte, most végre eljutottak addig, hogy leleplezhessék Gasparikot és cinkosait.

- Pontosan 25 perc múlva eljön az idő. Ez annyit jelent, hogy már előbb ott kell lennünk, hogy a bűnöző urak ne halljanak minket!

- És hogyan akarjuk kihallgatni őt és a Nagy Ismeretlent, anélkül hogy észrevennének bennünket?

- Mindenesetre menjünk föl liften, és vizsgáljuk meg a helyszínt - parancsolta Gerhard, és úgy tett, mintha társai vezetőjükké választották volna őt. - Azt hiszem, van egy ötletem ...

A szálloda emeletein a szobaajtók között voltak kis beugrók. Ezek tulajdonképpen csak az épület díszéül szolgáltak, de szükséghelyzetben „őrkunyhónak" is lehetett használni őket.

Gerhard azt javasolta, bújjanak el a keresztfolyosó legközelebbi beugrójában, hogy Gasparik és társa ne vehesse észre őket, és így hallgassák ki a bandatalálkozót.

- Almás! - vetette el Márkus a tervet. - Ha suttognak, egy hangot se fogunk érteni.az egészből!

- Én is szívesebben fülelnék három lépésre az uraktól, de hogyan álcázzuk magunkat? - utalt Gerhard a vállalkozás nehézségére.

- Hadd gondolkozzam kicsit! - szólt Márkus teljes komolysággal, azzal néhány másodpercre teljes hallgatásba burkolódzott. Majd hirtelen ráütött a homlokára, és mint valami varázsigét kinyilatkoztatta:

- Homlokomra kipp-kopp - s máris megvan, hipp-hopp!

Azt találta ki, hogy kérjenek a szobaasszonytól valami mozdítható bútordarabot, és tolják a beszögellés elé. Príma ötlet volt, hogy így alakítanak ki maguknak tökéletes búvóhelyet.

Elmasíroztak tehát a szobaasszonyok öltözőjébe. Köröskörül egy lélek se volt. A szobában ott állt egy fehérne-

műsszekrény. Hármójuknak megint csak egy és ugyanaz ötlött az eszébe. A szekrény azonban túl súlyos volt ahhoz, hogy megemeljék.

De ott az a spanyolfal vagy paraván, olyan hordozható kerítésféle, amely mögött a régi időkben egy hölgy akkor is átöltözhetett, ha férfi volt a szobában! Petra összehajtogatta a hasznos berendezési tárgyat, Márkus és Gerhard fölemelték, és kivitték a folyosóra. A 320-as és 330-as szobák közötti beszögellés elé állították. :

A három kis kalandor bepréselte magát a falmélyedésbe. Közben el-elnevették magukat. De hát komikus is volt, ahogy ott küszködtek, kiforgatták karjukat, lábukat, nyújtogatták a nyakukat, majd újra a válluk közé húzták, hogy valahogy beférjenek. Ügy érezték magukat, mintha kofferbe csomagolták volna őket, akár az ingeket meg a nyakkendőket és valami folyton kilógna, ami miatt nem lehet lezárni a koffert. A két fiú balról és jobbról állt, Petra közöttük. Ha megtalálták a helyes látószöget, akkor mindhárman kileshettek a paraván nyílásain.

Néhány perc múlva búvóhelyüktől jobbra kinyílt egy ajtó. Izgalmukban egyikük sem tudta volna megmondani, hogy melyik. Röviddel ezután balról léptek zaja hallatszott, és Gasparik sétált el előttük. Olyan közel járt hozzájuk, hogy szinte érintette a paravánt. Persze ki kellett kerülnie. Lépéseit a felé a szoba felé vette, amelynek ajtaja az előbb kinyílt.

A folyosón teljes csönd uralkodott. Amikor Gasparik suttogni kezdett titokzatos beszélgetőpartnerével, a hallgatózó gyerekek megállapíthatták, hogy a két férfi csak néhány lépésnyire áll rejtekhelyüktől. Minden szavukat tisztán ki lehetett venni. Csak a hangjukat nem lehetett pontosan megkülönböztetni, minthogy igen halkan beszéltek. Milyen dühítő volt, hogy mindent hallanak, de semmit nem látnak a két jómadárból! A paraván nyílása éppen csak egy kis szabad teret engedett a szemlélőnek. Megint

810

a kezükben volt egy döntő bizonyíték, de fogalmuk sem volt arról, hogy ki beszél Gasparikkal.

- Nem mehetnénk be a szobádba? -kérdezte valamelyikük, nyilvánvalóan Gasparik.

- Jó nagy ostobaság lenne. Mi semmiképp sem ismerhetjük egymást! Itt kint kevésbé veszélyes.

- Hát nem is tudom. Engem figyelnek.

- Gänseklein? Az annyit ért a szakmájához, mint a tyúk az ábécéhez!

- Öt kirúgták. Én a boyokról beszélek;

- A boyokról?

- Igen, és a kicsiről a virágüzletből. Folyton a nyomomban járnak. Nem tudhatnak semmit, mert arra ügyelek, de gyanúsítanak. Ma éjszaka például...

- Mi volt ma éjszaka? ...

- Á, semmi. Magánügy. Beszéljünk inkább rólad — tudtál valamit végezni a Rockiban, vagy csak leittad magadat?

- Beszéltem a tulajjal. A levél csak háromnapos késéssel érkezett meg.

- Hm. Érdekes.

Minthogy azok ott hárman a mesterségesen előállított fal mögött vissza tudták tartani a lélegzetüket, de a gondolataikat annál kevésbé, rögtön beléjük nyilallt a felismerés: ezek arról a levélről beszélnek, amit Gerhard csak három nap múlva adott postára!

- De hát nyomatékosan megírtam a levélben, hogy Spinner, az összekötőnk azonnal jöjjön el az ékszerekért, és vigye ki őket külföldre! Akkor miért nem jött legalább három nappal később, amikor végre megérkezett a levél?

- Azért, mert úgy rendelkeztél, hogy ha nem jön utasítás, akkor Spinner utazzék el, és értékesítse a régebbi dolgokat. Már elutazott, amikor végül befutott az a levél.

- Szeretném tudni, miért jött három nappal később ...

- Te magad adtad föl?

- Nem, mert éppen kijárási tilalom volt, és nem tudtam kijutni a szállodából. Meg aztán fogalmam sem volt arról, vajon meddig tarthat ez az állapot. A levelet egyetlen módon adhattam föl, ha a portásra bízom. Az általános izgalomban lehet, hogy elkeverte valahová, és csak három nap múlva találta meg. Az a fekete hajú volt, aki mindig úgy összehunyorítja a szemét. Ki nem állhatom!

- Most végérvényesen és visszavonhatatlanul tudjuk; hogy Vogelbauer ártatlan - suttogta Márkus.

Bocsáss meg nekem, szegény, igaztalanul gyanúsított Vogelbauer - mondta Gerhard gondolatban.

- Na, nem megmondtam! - mormogta Petra elégtétellel. .

A két láthatatlan egyén újra felvette a beszélgetés fonalát:

~ Még semmi sem veszett el! Spinner holnap reggel visszajön, és délelőtt meglátogat téged. Holnap végre megszabadulunk azoktól az átkozott ékszerektől!

A rejtekhelyen megbúvó három detektív hangtalanul kitátotta a száját, hogy legalább ily módon kapjon elegendő levegőt. Tehát az ékszerek itt vannak!

A mormogás megint elkezdődött:

- Sajnos nem olyan egyszerű a dolog. Holnap már késő. Sőt már ma is késő . . .

- Mindjárt kifekszem a röhögéstől! Egyszerre beijedtél?

- Ne játszd a hülyét, te patkány! Házkutatás lesz! A másik füttyentett egyet a foga között.

- Mikor?

- Még a mai nap folyamán. Előzetes bejelentés nélkül, csak úgy hirtelen, zitty-zutty.

- Honnan tudod?

- A főportástól. Az ilyen „öreg bútordarab" mindent rögtön első kézből tud. Az mesélte, hogy Zörrer a vezérigazgató megbízásából mégiscsak feljelentést tett a rend-

őrségen, miután ez a mihaszna Gänsekleín ilyen csúfos kudarcot vallott a vizsgálat során. Tulajdonképpen kár érte. Az Isten is megáldja őt!

- Miért, meghalt?
- Számunkra legalábbis, sajnos. Olyan remek hülye volt.
- Még jó, hogy olyan bizalomgerjesztő tudsz lenni, hogy mindent elmond neked a főportás.
- Az ész, kedvesem, ésszel kell élni! Az talán nem a század nagy ötlete volt, hogy előzőleg betörést rendeztem a bácsikám ékszerüzletébe, amelyet aztán ugyancsak én magam bátran megakadályoztam, és ezáltal tiszta lett körülöttem a levegő? Ugyan ki gyanúsítana engem valaha is? Ja igen, visszatérve a főportásra, azt mondja, hogy a rendőrség meg fogja motozni a szálloda személyzetét.
- Akkor az ékszerek nálad jó helyen vannak.
- Ebben nem vagyok olyan biztos. Végül is mint az üzletsoron dolgozó kereskedő, a szállodához tartozom. Biztosabb helyen lennének nálad.
- Ahogy akarod.

Szünet következett, majd nehezen kivehető zajok. Kendősuhogás? Gasparik éppen a zsebébe nyúlt? Koppanás zaja? Kezébe vette a dobozt? Csattanás? Éppen átnyújtotta az ékszert?

- Hol akarod eldugni őket?
- Majd találok nekik valami biztos rejtekhelyet. A fűtőtestben vagy az ágytakaróba varrva ...
- Rossz. Ha a rendőrség mégiscsak bemegy a vendégekhez is, akkor éppen azokat a helyeket fogja átkutatni, amelyeket különösen titkosnak tartasz. A rejtekhely ki kell, hogy szúrja a szemüket, akkor majd átsiklanak felette. Mert föl sem tételezik, hogy valaki ekkora kincset csak ú*gy* ott hagyjon heverni valahol.
- Kezdem érteni. Szóval akkor hol? Hagyjam az asztalon?

- Azért azt nem, de például valami zsebben, vagy ilyesmi..

- A fürdőszobában van egy köntös. Mit szólnál annak a zsebéhez?

- A fürdőköpeny zsebe, jó! - hagyta helyben Gasparik a javaslatot.

- Fürdőköpeny - ismételte Gerhard némán a spanyolfal mögött.

- Fürdőköpeny - véste agyába Márkus is.

- Fühürdöhőköhöpeny - reszketett Petra az izgalomtól.

Hirtelen egészen közel kinyílt egy ajtó. A három rejtőzködő hősnek már-már a torkában dobogott a szíve. Azt remélték, hogy Gasparik és rejtélyes cimborája most majd elsétál előttük. És akkor végre lehull a fátyol a titokzatos cinkostársról!.

Az ajtót újra becsukták, ők pedig két férfit láttak, amint elhaladnak a paraván előtt, és jól hallhatóan csupa udvariassággal traktálják egymást. Többek között ilyenekkel-, hogy „Szép időnk van ma ..." meg hogy „Hogy van mindig?". A két férfi... Gasparik és ... Kasimir professzor volt!

Egy „ékszeres" fürdőköpenyt mosodába kell vinni

A három „láthatatlan" mesterdetektív még fel sem ocsúdhatott megdöbbenéséből, máris újra léptek közeledtek rejtekhelyük felé. Szinte sóbálvánnyá dermedtek. A következő pillanatban összerezzentek: Védelmüket, a spanyolfalat valaki elvette előlük.

- Ilyen nagy gyerekek, és bújócskát játszanak! - morgott a szobaasszony.

- Fogadtunk ... - próbálta Márkus félénken menteni a helyzetet.

- Csak azt akartuk tudni, vajon beférünk-e oda mind a hárman - segítette ki Gerhard.

- Nahát, most lesztek szívesek visszavinni a szobámba ezt a válaszfalat. De nem is, vigyétek inkább rögtön a műhelybe, mert oda való, javításra!

Petra sietett vissza az üzletbe, a két jóbarát pedig ezalatt elvitte a falat a műhelybe, és alig tíz perccel később már jelentkeztek is Süni Gutkeisnél a szolgálat újrafelvételére.

- Elment a józan eszetek? - sziszegett, mert a hallban a sok vendégtől nem tudott kiabálni.

- Elájultál a klotyiban talán, bogaram? És te, szívem csücske, neked kellett a mentőket hívni, mi?

- A szobaasszony a harmadik emeletről megkért bennünket, hogy szállítsunk át egy spanyolfalat a műhelybe - magyarázta a két ártatlan bárány olyan képpel, amilyet a csecsemők vágnak, amikor két bömbölés között elégedetten pillantanak a világra.

-Hogy hova szállítsátok? Spanyolországba? Az idő ugye kényelmesen elég volt az oda-vissza úthoz! Nem jósolok nagy jövőt nektek. A helyetekben én ebben a házban már nem kezdenék bele folytatásos regény olvasásába, remélem, értitek, mire gondolok.

Értették. Ez megint csak vaskos célzás volt arra, hogy repülnek, ha nem hagyják abba a nyomozást.

Mindenesetre egyelőre tovább csinálták a hamutartó-ürítést és a prospektusszétosztást, ami a hallban végzett szolgálathoz tartozott. - Hogyan tovább? - suttogta Márkus.

Csak egészen halkan beszélgethettek, mert Süni le nem vette róluk a szemét.

- Tudnék egy s mást mondani .- válaszolt Gerhard fojtott hangon -, de már soha az életben nem szabadulunk innen.

- Másodszorra biztosan nem - értett egyet Márkus, hogy aztán rögtön ki is javítsa saját magát: - Vagy mégis. Azt hiszem, meg vagyunk mentve! - Éppen fölfedezett ugyanis egy ismerőst, aki most lépett be az utcáról a forgóajtón keresztül: Kovács rendőrfelügyelőt! Márkus odaugrott a bejárathoz, lefékezte a forgóajtót, és szalutált a detektívnek.

A kapitány gyanakvóan pillantott rá, majd megnyugodva könyvelte el, hogy a boy csak a kötelességét teljesíti.

- Jó napot, ifjú kollégám! - köszöntötte Márkust Kovács felügyelő. - Te se gondoltad volna, hogy ilyen gyorsan viszontlátjuk egymást, ugye?

- Örülök, hogy éppen ön vezeti a házkutatást! - ez volt Márkus meglepő válasza a kérdésre.

Kovács úr szólni sem tudott. Vajon honnan vette fiatal barátja ezt az információt?

- Nézze meg az ember - mondta egy pillanatnyi ijedt szünet után. - Amint látom, nagyon tehetséges utódunk van. Sokan tudnak már erről?

- Nem hiszem... - nyugtatta meg őt az ifjú detektív. hogy aztán megint hideg zuhanyt zúdítson Kovács úr nya kába. - De a főkolompos tudja.

- Hogy mit nem mondasz! És ki a főkolompos? Márkus úgy döntött, hogy inkább nem válaszol a kérdésre, hanem helyette újabb kéréssel hozakodik elő:

- Parancsnok úr, megtenné nekem azt a szívességet, és megmondaná a főnökünknek, annak, aki ott, annál az asztalkánál áll, hogy sürgősen szüksége van rám? És a kollégámra is, aki ott a pálma mellett éppen a hamutartót üríti ki, jó? Higgyen nekem, igazán csakis a nyomozás érdekében!

Kovács jóindulatúan végigmérte a fiút, mosolygott és odament Gutkeis úrhoz. Megmutatta neki az igazolványát, kicsit pusmogtak, majd Kovács Gerhardra és Márkusra, mutatott- A kapitány többször bólintott, és jelt adott a boyoknak. Mehettek a felügyelővel. Márkus a szolgálati helyiséget ajánlotta fontos megbeszélések lebonyolítására.

- Hacsak nem kell rögtön elkezdenie a házkutatást... - tette hozzá.

- Az csak egy óra múlva kezdődik, csak hogy mindent tudj - árulta el neki a nyomozó.

- Az biztosan elég lesz ... - gondolkodott Gerhard hangosan.

A boyszobában Kovács úr aztán rátért a tárgyra:

- Még mindig gyanúsítjátok Vogelbauer portást?

- Nem, ő ártatlan. Bocsánatot fogok kérni tőle.

Márkusnak a hivatásos rendőr elismerése kicsit a fejébeszállt.

- Kovács úr - mondta -, maga lesz az első, aki megtudja tőlünk a tényállást!

- Igen? Tőletek kell megtudnom? Komolyan mondod? Most Gerhard kért szót:

- Nyomában vagyunk a piszkos bandának, és nemsoká-

ra leleplezzük őket. Kovács úr azonban a házkutatással az utolsó pillanatban még mindent elronthat!

- Én??? Na ide figyelj, fiam, nem becsülitek ti kicsit túl sokra magatokat?

- A bandafőnök tudja, hogy a nyomában vagyunk, de kinevet minket, mondván, hogy gyerekek vagyunk. Kovács úr viszont komolyan veendő ellenség a számára. Ha ön most hivatalosan akcióba lép, akkor lehet, hogy a fickó az utolsó pillanatban fölborítja tervét, amit pedig pontosan ismerünk.

- Sajnálom, én viszont pontosan egy óra múlva hivatalosan akcióba lépek!

- Ennyi elég nekünk. Most elmehetünk?

- Azt csinálhattok, amit akartok. Szabad emberek vagytok! - mosolygott a detektív.

- Még valamit - emberelte meg magát Gerhard egy további kérés erejéig -, ha lehetséges, addig ne mutatkozzék nyíltan itt a házban!

— Meglesz. Van még valami óhaj ?

- Nem, semmi. Bocsásson meg, kérem, de .,.

- Mindent értek. Mindent tőletek fogok megtudni, ha itt lesz az ideje. Sok szerencsét.

Gerhardnak már kora reggel feltűnt, amikor megnézte a napirendet, hogy Martint és Martinit ma délelőtt a harmadik emeletre osztották be szennyesbegyűjtésre. A 320-as és 330-as közötti szobák valamelyikében az egyik fürdőköpeny időközben 30 000 dollárral lett értékesebb. És a fürdőköpenyeket is a mosodába viszik. Egy bizonyos fürdőköpeny zsebének tartalmát tehát mindezek előtt meg kell kaparintaniuk.

Az értékes darab a legnagyobb valószínűség szerint a 324-es szobában függ a fogason, ott, ahol Kasimir professzor lakik,..

- Két mesterdetektívünk tehát nyakába szedte a lábát, fölszaladt a harmadikra, ahol a két Martin a munka dandárját végezte. Egyikük éppen egy szobából jött ki, de az arcát nem lehetett látni, mert egy halom ágyneműt cipelt; Martin lehetett, mert Martini a folyosón állt, és egy szennyeskupacot rendezgetett a tolókocsin. Az újabb halom ágynemű ennek a tetejébe került.

- Na, ezzel kész! - mondta. - Hé, emberek, ti mit csináltok itt?

- Általunk üzenik, hogy a fürdőköpenyeket is gyűjtsétek be - felelte Gerhard.

Márkus elismerően pillantott barátjára. A szófordulat, hogy „általunk üzenik"; egyszerűen szuper volt! Ez a mondat magától értetődően és magabiztosan csengett. Az „általunk" mögött csakis egy feljebbvaló állhat, a főnökség, amelynek ugyebár szava van. A laundry-boyoknak sem jutott először eszükbe, hogy vissza merészeljék dobni a kérdést.

- Korábban kellett volna felkelnetek! - közölte Martini. - Mi se vagyunk már naposcsibék. Természetesen begyűjtöttük a fürdőköpenyeket is.

Martiniban mintha feltámadt volna a gyanú:

- Hogy van az, hogy nektek időtök van arra; hogy itt szórakoztassatok bennünket a harmadikon? A szolgálati rend szerint nektek most... várjunk csak, nem a hallban a helyetek? Vagy szabadságot kaptatok a házkutatás miatt?

Gerhard pillantást váltott Márkussal. - Miféle házkutatás miatt? Mit tudsz erről? - Rengeteget! - válaszolta Martin büszkén, - Végül is az embernek megvannak a maga kapcsolatai. - Milyen kapcsolatai?

- Hát Andreas. Az mindenről tud, ami csak. a házban történik. Alfréd úrtól hallotta, hogy jön a rendőrség, és

razziát, szóval egy rajtaütésszerű házkutatást rendez a házban. Az ékszerrablás miatt,

- Na, éppen itt az ideje! - tette hozzá Martini. – Ebben a házban egy s más nem tiszta. Például ez a Mr. Black. Nem is Blacknek hívják.

- Honnan tudod ezt?

- Természetesen Andreastól, Egyszer el kellett vinnie tisztítani ennek a csodabogárnak az ingét, és abban egy egészen más monogram volt.

- Milyen monogram?

- Azt már nem tudom, nem jegyeztem meg!

- Na és a professzor - tette hozzá a másik Martin -, az is olyan inget visel, amelybe W. H. van belevarrva. Vagy másképp hívják, vagy olyan szórakozott, hogy még az ingét is elcseréli. Ezt is csak Andreastól tudom.

Gerhard és Márkus között cikáztak a pillantások. Még éppen idejében jutott eszükbe, miért is vannak ők itt, és hogy az értékes perceket nem szabad eltékozolniuk. Márkus összeszedte magát, és „fentről" kezdett beszélni, már amennyire ezt kis termete lehetővé tette.

- Hát ha már úgyis tudjátok: a rendőrség már meg is szállta a házat, és a parancsnok az én egyik barátom. Gerhardot és engem kinevezett adjutánssá. Ne nézzetek olyan bárgyún, megkérdezhetitek Sünit, ő bocsátott minket a főparancsnok rendelkezésére. Most pedig szüneteljetek egy kicsit a munkával! Derekasan dolgoztatok. Átvesszük tőletek a fennmaradó részt, és levisszük ezt a holmit itt a mosodába. De a kapitány lehetőleg meg ne lásson benneteket! Érthető ugyanis, hogy most kicsit meg van sértve, mert mi magasabb pozícióba kerültünk, mint ő. Elég, ha ebédszünet után jelentkeztek nála!

Martin és Martini le voltak fegyverezve. Nem győztek hálálkodni a segítségért, és rohantak az ebédlőbe, hogy limonádéval üdítsék fel magukat a cipekedés után.

Amikor mind a ketten eltűntek, Márkus mély lélegzetet vett, Gerhard pedig a vállára csapott.

- Reméljük, hogy a jó ügyért végzett detektívesdivel nemsokára felhagyhatunk. Különben még szélhámos lesz belőled!

Eltolták a szennyest a személyzeti liftig, beszálltak és megnyomták a legfelső gombot. Amíg a nehézkes, lassú mozgású lift vitte őket, ők a kincs után kutattak a fürdőköpenyekben.

Gerhard kihalászta őket a hatalmas ágyneműdarabok alól, ami azért sem volt egyszerű, mert a Martinok mindent egy kupacba dobáltak összevissza.

Márkus a zsebekben turkált. A legtöbbje üres volt: Egyikben-másikban egy-egy papírzsebkendő; valaki még egy igazi zsebkendőt is a zsebében felejtett. Egyszer egy csomag cigaretta is a kezébe akadt; aha, ez még a fürdőszobában sem tud lemondani a dohányzásról!

- Azt a fűzfán fütyülős rézangyalát! - kiáltott föl Márkus hirtelen.

A kezében, akárha odavarázsolták volna, hirtelen fekete doboz feküdt!

Óvatosan kinyitotta. Gerhard közelebb lépett. A dobozból gyönyörű briliánsok tűntek elő. Gyűrűbe, tűbe és fülbevalóba foglalva csodálatosan. Tehát ezek voltak azok a híres, 30 000 dollárt érő ékszerek!

Izgalmukban csaknem kihagyott a lélegzetük. A lift is megállt. Felért a legfelső emeletre. Gerhard megnyomta a gombot, erre megint lefelé kezdett menni.

Márkus becsukta a dobozt, és miközben átnyújtotta Gerhardnak, azt mondta:

- Őrizd meg te, neked nagyobb a zsebed, mint nekem!

Mielőtt kiszálltak volna, hogy a kocsit elgörgessék ter hével a mosodáig, Gerhard még megjegyezte:

- Most tulajdonképpen ujjonganunk kéne az örömtől, de én nem érzek semmit. Vajon miért van ez?

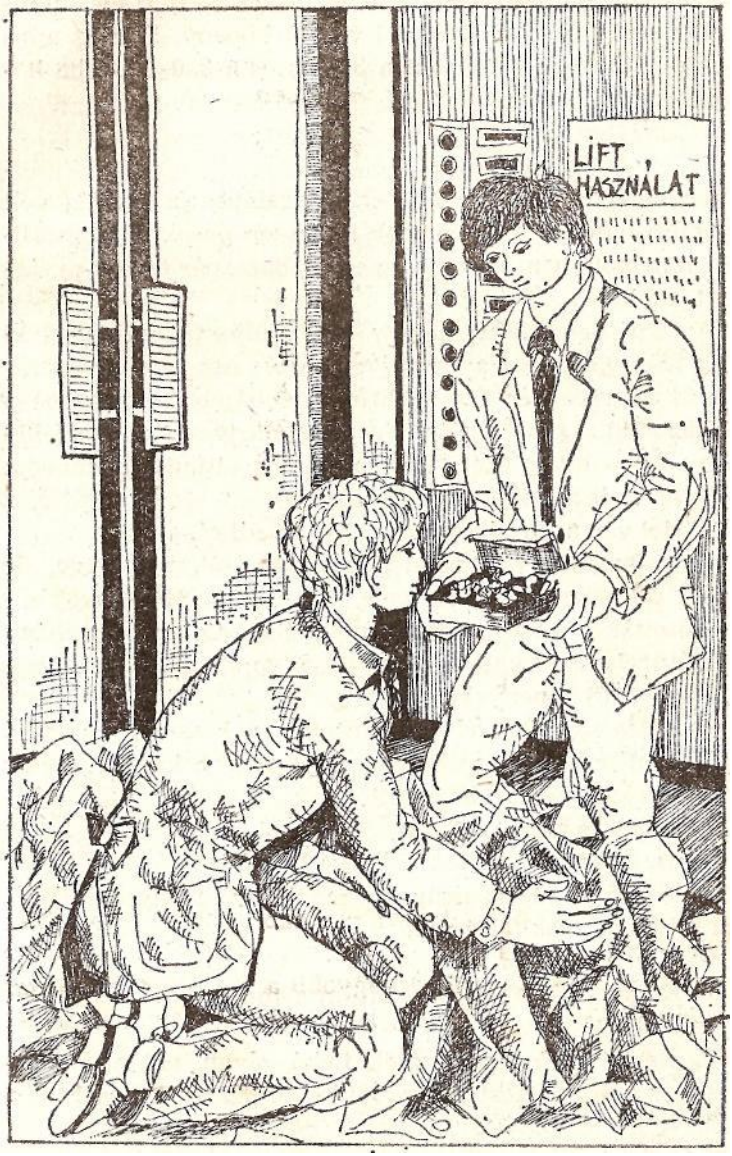
LIFT
HASZNÁLAT

- Attól van - világosította föl Márkus .-, hogy sejtelmünk sincs, melyik szobából való a köpeny. Elvileg mindenki cinkostárs lehet, aki a 320-as és a 330-as szoba között lakik!

Ezen meggondolás szerint tehát legalább tíz vendég volt gyanúsítható. Nem, még több is, hiszen párok is megszálltak itt a hotelban. Bizony, az egyik házaspár még a gyerekeit is elhozta...
Az ifjú detektívek éppúgy nem tudhatták azt sem, ki volt az igazi tettes a vendégek közül. Azt sem láthatták, amint az visszatér a reggeliről a szobájába, egyenesen a fürdőszobába siet, hogy megnézze, megvan-e a fürdőköpeny. Nem hitt a szemének: a köpeny eltűnt! Kirohant a folyosóra, és a szobaaszonyért kiáltott.

- Hol van a fürdőköpenyem? - támadt rá.

A szobaasszony a vendég hangsúlyától megsértve, de azért udvariasan közölte vele, hogy a laundry-boyok elszállították a köpenyeket a mosodába. Az úrnak néhány perc türelemmel kell csak lennie, ő éppen azon van, hogy kiossza az új köpenyeket.

A tettes elgondolkodva pillantott a. szobaasszonyra, majd szótlanul bement a szobájába. Felemelte a kagylót, és az ékszerüzletet kérte a központtól.

- Halló, te vagy az, Gasp .. . ?
- Megmondtam neked, hogy ne hívj fel!
- Tudom, tudom; nem is személyesen megyek hozzád, amint látod, csak felhívlak.
- Miért, te ökör?
- Katasztrófa történt... Eltűnt a köpeny!
- Miiii???

A rabló, különben dörzsölt fickó, olyan, aki már megért egy s mást, most messze el kellett, hogy tartsa fülétől

a kagylót; Gasparik úgy ordított, hogy a dobhártyáját féltette.

- Szóval ellopták tőled! Te átkozott senkiházi, és te hagytad ... Hol voltál, te átokfajzat?

- Reggeliztem, aztán visszamentem a szobámba. Le akartam feküdni ez után a hosszú éjszaka után...

- Hol van a köpeny, te észkombájn?

- A szobaasszony azt mondja, hogy a laundry-boyok vítték magukkal. Ismersz te olyan srácokat, akiket Laundry-nak hívnak?

- A boyok voltak. Mindennek vége!

- Ne kérdezzem meg esetleg, hogy nem találtak-e valamit a zsebében?

- Ha nem tudod kivárni, amíg dutyiba kerülsz, akkor tedd ezt! Ezek csak arra várnak, hogy leleplezzük magunkat! Úgy vág az agyuk, hogy ha idősebbek lennének, szívesen bevenném őket a bandába.

- És most mit csinálunk? - Lelépünk! - De én éppen le akartam feküdni...

- Azt teszed, amit mondok: pucolás! Én is eltűnök, amint lehet!

Egy házkutatásnál nincs biztos rejtekhely

A két kis zseni eközben egyetértett abban, hogy nem elégszenek meg az elért eredménnyel, és nem mondanak le arról, hogy továbbra is kövessék a tettest, illetve Gasparik cinkosát.

Sajnos az nem sikerült, hogy leleplezzék, vagy rábizonyítsák a bűnösségét. Amit azonban föl tudtak hozni ellene, éppen eléggé kézzelfogható volt:

1. A zsákmányt biztonságba helyezték.
2. Gasparik bűnössége cáfolhatatlanul bebizonyosodott
3. Gyanújuk, hogy a tettestárs Kasimir professzor, szintén megalapozottnak tűnt.

A nyomozás eme örvendetes mérlegét végül is háromnegyed sikernek lehetett elkönyvelni. Most már az volt soron, hogy Kovács felügyelőt haladéktalanul felkeressék, és minderről beszámoljanak neki. Gerhard és Márkus tehát felkerekedtek, hogy megkeressék. Az egyiknek ott volt a fő bizonyíték a zsebében, a másik a házkutatás irányítójának jóbarátja volt. Majd szétfeszítette őket a fontos közlendő. Gondolatban már ki is színezték a jelenetet, amint a felügyelő égig dicséri őket, és nagy szemeket mereszt, amikor a filmsztár elrabolt ékszereit egyszerűen előhúzzák a zsebükből...

A boyszobában nem volt senki. Eszükbe ötlött újra a titkárság, amely már egyszer detektív-főhadiszállásul szolgált.

Megint csak jól számítottak: a teremben csak úgy nyüzsgött a sok titkosrendőr, akikről már messziről lehetett lát-

ni, mi a foglalkozásuk. Olyan feltűnőek voltak, ahogy észrevétlenül viselkedtek.

- Hívattak benneteket?

Egy kedélyes, barátságos arcú kövér szegezte nekik a kérdést. Nem is hangzott barátságtalanul, csak éppen nagyon határozottan. Egyszerűen azt a tényt akarta tisztázni, hogy mit keresnek itt a fiúk.

- Kovács úrral akarunk beszélni! - felelte Márkus éppoly barátságosan, de határozottan.

- Én képviselem őt - mondta a kövér. - Azt, amit vele akartak közölni, velem is megbeszélhetitek.

- Sajnos nem megy - magyarázta Márkus. - Mikor jön vissza?

- Egyáltalán nem jön vissza, sürgős ügyet kellett átvennie.

Ez természetesen döntő mértékben megváltoztatta a helyzetet.

Az ékszeresdobozka Gerhard zsebében egyszerre csak nehéz lett, és elkezdte nyomni az oldalát. Azon se csodálkozott volna, ha hirtelen lyukat éget a nadrágjába. Ha ez a vadidegen detektív megtalálja nála az ékszereket, akkor őt fogja leleplezni mint tettest! Akkor aztán soha többé nem bizonyíthatja be az ártatlanságát!

Rengeteg nyomozó járkált ki-be. A házkutatás úgy látszik már megkezdődött. Gerhard, aki előreengedte Márkust, és megállt az ajtóban, most észrevétlenül hátrálni kezdett, majd hirtelen kisurrant. Márkus zavartan állt a kedélyes kövér előtt. Lassan kezdte kényelmetlenül érezni magát.

- Szóval akkor... - kezdett bele valamibe, és megint csak hátrább akart lépni.

- Hogy hívnak? - kérdezősködött a barátságos rendőr.

- Klein Márkusnak. -

Aha!

- Tessék...?

- Kovács kolléga mesélt rólad. Tudom, hogy önként dolgozol nekünk. De ha már itt vagy, talán nem veszed rossz néven...

Azzal fölállt, és egészen közel ment Márkushoz, miközben a legbarátságosabban kommentálta, mit is csinál most:

- A kötelesség az kötelesség. Ugyanúgy át kell vizsgálnunk téged is, akár a többieket. Állj csak meg egy pillanatra .., így ... köszönöm, fiam, ne vedd zokon!

És végigtapogatta Márkust. Mindkét kezével, mindkét oldalán. A feje búbjától a lábáig. Aztán mosolyogva bólintott. Semmi gyanúsat nem talált. Ahogy azt várta. Se fegyvert, se kábítószert, semmit.

- Tulajdonképpen arra is meg kellene hogy kérjelek, hogy a jelenlétemben ürítsd ki a zsebeidet... - tette hozzá még Kovács úr helyettese jóindulatúan. - De hát egy kollégánál nem vesszük ezt olyan szigorúan.

Márkus csodálkozva állapította meg, hogy remeg. Tulajdonképpen miért is? És ha már igen, akkor miért csak most?

- Most elmehetek? - kérdezte hangosan. Közben megbicsaklott a hangja az izgalomtól, de a jelenlévők bizonyára mutálásnak vélték, ami egy jövendőbeli titkosrendörnél természetes.

- Nem akarunk feltartani - rnondta a kövér -, de szívesen állunk a rendelkezésedre, ha szükséged van ránk.

Márkus megköszönte, és azon volt, hogy kijusson a szobából. A folyosón meg kellett állnia, hogy megvárja, míg elmúlik a remegése...

Gerhard ezenközben azon törte a fejét, hogyan szabadulhatna meg az ékszerektől. Csak most fogta fel igazán, hogy a lopott holmit az alvilágiak miért is hívják „forró árunak" Amíg tartott a házkutatás, túl veszélyes lett volna, hogy

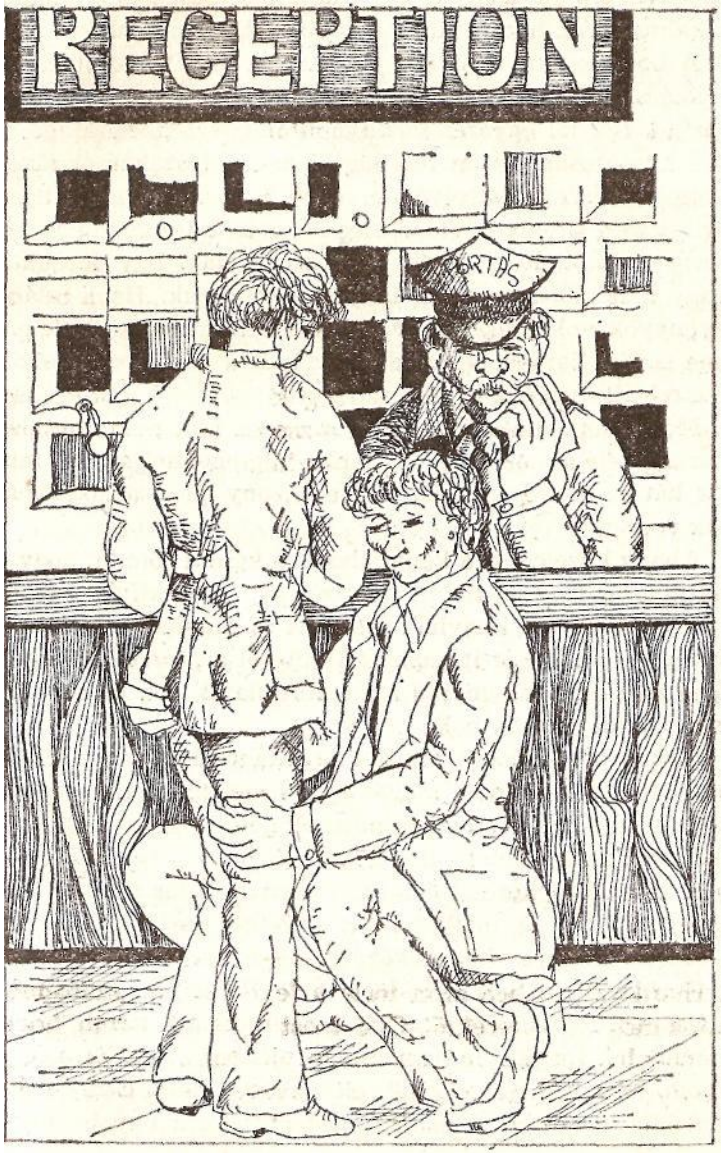
RECEPTION
PORTAS

magával cipelje a skatulyát. Utána majd csak talál valami alkalmat arra, hogy eljuttassa a kincset Kovácsnak.

A hotelkonyha irányába vette útját. Eszébe jutott a főszakács, apja barátja. Eddig mindig ő adott neki egy csomagot, ezúttal egyszer fordítva is megtörténhet. Maga se tudta pontosan, vajon fölvilágosítsa-e a főszakácsot arról, hogy mi van a skatulyában, vagy csak kérje meg, hogy őrizze meg titokban. Talán elég is lenne, ha eldugná az ékszert anélkül, hogy szólna a főszakácsnak. Egy fazékban vagy a tálalóban, ahol a tányérokat tartják. Ha legalább gyöngyök volnának, akkor eldughatná őket egy osztrigában is. Na, fiam, aztán csodálkoznának a vendégek, amikor felszolgálnák nekik azt az osztrigát!

Most már bolondságokon járt az esze. Már nem volt elég tiszta a feje ahhoz, hogy logikusan végiggondoljon valamit. De hát az utolsó órák eseményei bizony igencsak izgalmasak voltak!

Ahogy közeledett a konyhához, rá kellett jönnie, hogy a házkutatás már itt is folyamatban van. Detektívek tartották megszállva a konyhát, mindent és mindenkit alaposan átvizsgáltak. Tehát itt sem rejthette el a „forró" köveket Meg sem. állt, hanem 180 fokos fordulatot tett, és ezzel ki is húzta magát a bajból.

Úgy érezte, üldözik, mintha a sarkában lennének. Mindamellett egyelőre csak magamagát heccelte ezzel a gondolattal. Mindenesetre nem minden ok nélkül.

Most a virágüzletet vette célba.

A kirakaton keresztül látta, amint Schäfer asszony ki-szolgál egy vevőt, mialatt Petra mindkét karjával a pultra támaszkodik, és a virágok között álmodozik.

.Gerhard meglehetősen ideges volt. Reméljük, Petra mamája nem fog akadékoskodni! A végig nem gondolt, kusza gondolatok forgása le nem állt a fejében! „Tisztelt asszonyom, felügyelne az ellopott ékszerekre addig, csak addig, ameddig vége nincs a házkutatásnak?" Csak úgy bűzlik a

dolog! Nem szabad a jóságos hölgyet megijeszteni. Legfeljebb meg lehet kérni arra, hadd rejtse el az értékeket egy Vázában. „Tessék vigyázni, ha vizet tetszik cserélni benne!" De nem, természetesen semmit nem tudhat erről..« Gerhard bizonytalanul megállt Petra előtt. A kislány ábrándosan nézett rá.

- Csúcs volt ott a rejtekhelyen, a spanyolfal mögött! De még egyszer nem csinálnám! És te is jobban tennéd, ha kivonnád magad az egészből, mert még megjárod! Inkább gyűjts autogramot, az is kalandos és kevésbé veszélyes. Nekem is akartál szerezni néhányat, nem? ...

- Hogy beszélhetsz most autogramokról? Nem is tudod, mi történt közben . ..

- Nem is akarom tudni. Hallgass rám: tűnj el, mielőtt még mamsi kiszolgálja a vevőt!

- Ugyan miért?

- Irtó dühös rátok, mert ilyesmire bujtottatok föl! Nem kell olyan bárgyún nézned, nem árultam el semmit, de meglátott, ahogy visszajöttem, egész testemben reszketve...

- Tipikus női tulajdonság! Miért kell rögtön reszketni? Nézz meg engem, én maga vagyok a nyugalom!

Petra Gerhardra nézett. Verejtékben úszó arcára, a tincsre, amely a szemébe lógott, remegő ajkaira. A száját megpróbálta mosolyra húzni.

- Mindamellett Lucy Smart ellopott ékszerei itt vannak a zsebemben! - közölte a fiú halkan, nehogy mamsi elájuljon, ha meghallja. És végül is a virágvásárlónak sem volt semmi köze hozzá. Petrának e hír hallatára megbicsaklott az egyik karja úgy, hogy majdnem lekönyökölt a pultra.

- Nem lehetne véletlenül itt az üzletetekben tárolni az ékszeresdobozt, ameddig a házkutatás ... - próbálta meg Gerhard kibökni, mi is nyomja a lelkét.

Petra fejével az üvegfal felé intett, amely a virágost és

az ékszerüzletet választotta el egymástól. Mellettük éppen most kezdtek bele Gasparik kihallgatásába. Csak beszélt, beszélt, és szóhoz sem hagyta jutni a rendőröket. Az üvegen keresztül nem lehetett érteni a szavait, csak a gesztusait lehetett látni. Túlontúl is szélesek és elnagyoltak voltak. Gasparik leleplezte, hogy milyen rossz színész. Hogy nem szúrta ez ki a szemét a detektíveknek?!

Gasparik ekkor észrevette, hogy a gyerekek szeme rá szegeződik. Ujjával Gerhardra és Petrára mutatott és mondott valamit. Talán azt, hogy: „Ezek is úgy ragadnak rám, akár a piócák. Miért zaklat mindenki?" Vagy talán azt: „Az a boy ott, az a tettes! Most már ott van nála a zsákmány is! Járjanak csak utána, igazat mondtam-e!"

Bármit mondott is az ékszerész, Gerhard hirtelen kétszer olyan kényelmetlenül kezdte érezni magát a saját bőrében.

- Tudod mit? Én eltűnök! - mondta Petrának, azzal visszahúzódott a virágüzletbe beépített „szükségkvártély"-ba, amelynek örvendetes módon volt egy hátsó kijárata is. Amikor a nyomozórendőrség a virágüzlethez ért, Gerhard már réges-rég eltűnt a helyszínről.

Épp a hallon vágott keresztül, amikor Süni intette oda magához.

- Nagy hősöm, volnál szíves néhány percet a munkádnak szentelni ?

Gerhard nem volt éppen lelkes, de be kellett ismernie, hogy tud időt szentelni e célra.

- A 321-esből elutazik a vendég. Szaladj föl, szemem fénye, és segíts neki csomagolni! Egy egész csomó elutazás van küszöbön, minden emberre szükségem van a fedélzeten!

- Igenis, kapitány! - harsogta Gerhard, és elpárolgott.

Öt perccel később belépett a sarkkutató, Eisbjörn szobájába.

- Jó napot, azért jövök, hogy a segítségére legyek a csomagolásnál.

A bajuszost mintha kellemetlenül érintette volna a dolog, de nem utasította vissza Gerhardot.

- Noha direkt kértem, hogy ... de ha már itt van ,.. - törte a nyelvet furcsa akcentusával. - Bizonyára, ugye a hotel szolgáltatása? Én viszont nagyon sietek!

Gerhard hasznossá akarta tenni magát, megragadott hát néhány holmit, ami egy széken hevert, és ügyesen elhelyezte őket az ágyon lévő nyitott kofferban. Ezúttal azonban a különben barátságos ember láthatólag dühös lett.

- Mit csinál? - kiáltotta, majd újra megismételte a mondatot helytelenül. - Mit maga csinál? Azt csinálni, amit mondok, én dirigálni!

Ahhoz képest, hogy sarkkutató, igen izgatott ez az Eisbjörn, gondolta Gerhard. Vajon van-e ennek valami jelentősége?

Most Eisbjörn mindent a boy kezébe adott, hogy az a ruhadarabokat és a használati tárgyakat egyenként gyömöszölje a kofferba.

A fiú hirtelen megszólalt:

- Mester, az elutazása előtt kérhetek még öntől egy autogramot?
- Egy autogramot? Tőlem? - csodálkozott a kutató.
- Két autogramot, ha lehet.

Gerhard előhúzta az autogramos füzetét. Majdnem kihúzta a másik zsebéből a dobozt is, leleplező tartalmával együtt! Eisbjörn kétszer odafirkantotta nevét a füzetbe, aztán folytatták a bőrönd csomagolását.

Már majdnem végeztek, amikor hirtelen felnyílt az ajtó ... és Gasparik lépett be rajta.

Gerhardra lesújtó pillantást vetett.

- Bocsásson meg, kérem, hogy nem kopogtam, de nem

voltam biztos abban, Hogy itt van-e ... - fordult Eisbjörnhoz.

Átlátszó kifogás, szögezte le magában Gerhard. Micsoda neveletlen ember, nem kopog, mielőtt belép egy szobába!

Gasparik előhozakodott a mondókájával:

- Hallottam, hogy elutazik, Eisbjörn úr. Nemrég érdeklődött az üzletemben egy nyakék iránt a kedves édesanyja számára, ha jól emlékszem , .. Nos, jövök az árajánlattal... Talán még van annyi ideje, hogy megbeszélhessük a dolgot.

- Ja, a mama nyaklánca ... Jó, hallgassam utolsó ajánlat ... Jöjjön, menjünk a másik szoba... - felelte a meglepett sarkkutató. És miközben átmentek, még egyszer Gerhardhoz fordult, és megparancsolta neki:

- Tegye még ezeket az ingeket a kofferba, aztán mehet, És küldje a londinert, az vigye le a bőröndömet!

- Nagyon szívesen! - hajolt hétrét Gerhard, miközben a szélhámos Gasparik arcátlanságán csodálkozott. Már a körmére ég a dolog, de még egyre új és új lehetőségeken spekulál, hogyan csaphatna be embereket. Merthogy e körül a nyakék körül is valami bűzlik, arra Gerhard mérget vett volna.

Bepakolta az ingeket a kofferba, s közben egyre az ékszerészen gondolkodott. Már biztosan régóta tudja, hogy ő, Gerhard kicsente a dobozt a fürdőköpenyből! Ha csak sejtené, hogy még mindig magánál hordja!

És mi van akkor, ha a fickó most valahogy megszabadul Eisbjörntől, egyedül visszajön, és rajtakapja őt? Egy szempillantás alatt magához ragadhatja megint az ékszereket! Ha nem babra megy a játék, ahogy azt mondani szokták, akkor az ilyen bűnözők levetik az álarcukat. Mindenre képesek, aztán futásnak erednek és eltűnnek a tömegben. Ilyen körülmények között tulajdonképpen megbocsáthatatlan könnyelműség egy gengszterbanda zsákmányát csak úgy a nadrágzsebben hordozgatni! De mit tehetne mást?

Leghőbb vágya, hogy megszabaduljon az ékszerektől! Csak hát hogyan?

Mi lenne, ha ez a szoba lenne a rejtekhely? A vendég éppen elhagyja a hotelt, a személyzet biztos nem jön mindjárt, hogy kitakarítson. Átmenetileg, amíg Kováccsal összeköttetésbe lép, ez megoldás lehetne.

Gerhard automatikusan benyúlt a zsebébe, és előhúzta az ékszeres dobozt. Hirtelen megmozdult a kilincs. Villámgyorsan, ösztönösen becsúsztatta a kis ékszertartót a nyitott kofferba, az ingek közé. Eisbjörn és Gasparik már be is léptek a szobába.

- Még nincs készen? - kérdezte a vendég mogorván;

- De igen, uram.

- Akkor, kérem, csukja be a koffer, és menjen. És nem elfelejteni, a londinert küldje!

A fiú simára egyengette az ingeket, hogy össze tudja csukni a koffert, bekattintotta a zárat rajta, meghajolt, és már nem tudott semmi okot arra, hogy tovább maradjon;

A két férfi némán állt mellette, és úgy néztek rá, mintha alig várnák már, hogy eltűnjön onnan.

- Kérem, becsukja ajtó! - mondta Eisbjörn.

- A tévedések elkerülése végett, kívülről! - parancsolta Gasparik.

Gerhard eltávozott. Olaf Eisbjörn és Gasparik, a gengszterfőnök ott maradtak a szobában. Lucy Smart ékszerei pedig a kofferban!

Kapd el a tolvajt, és tartsd a szád!

A lépcsőházban Gerhard a detektívekbe ütközött, akik már órák óta tevékenykedtek a szállóban. A már ismert kedélyes kövér vezette le őket a hallba.

Beszélgetésükből kivehető volt, hogy éppen elhagyni szándékoznak a hotelt, minthogy a házkutatás eredmény nélkül zárult.

- Ohó, itt jön a fiú, aki meglógott előlünk! - kiáltotta Kovács úr helyettese.

- Segítenem kellett egy vendégnek a csomagolásnál! igazolta magát Gerhard.

- Most már mindegy! - intette le a jóindulatú rendőr.- feltételezem, hogy te vagy annak a kicsinek a társa, akit Kovács kolléga ismer. Szóval sok szerencsét, és ne lógassátok az orrotokat, ha a nyomozás nem megy úgy, mint a karikacsapás. Tudjátok, hol találtok meg bennünket: az egyes rendőrparancsnokságon! - Azzal a detektívek folytatták útjukat.

Hans, a londiner jött le a lépcsőn. Micsoda véletlen! Gerhardnak most nagyon is kapóra jött.

- Hans úr! - kiáltotta. - A 321-es szobában egy koffer arra vár, hogy lehozzák!

A londiner elmosolyodott Gerhard kicirkalmazott szavain, majd kissé erőltetett humorral válaszolt:

- Akkor a tisztelt koffernak még egy kis türelemmel kell lennie. Mert én most a kantinba megyek ebédelni!

- Hans úr, várjon egy pillanatra!

Gerhard utánarohant a londinernek.

- Ide tudná adni egy kis időre a zöld kötényét? Fogadtam valakivel...

- Londinert akartok játszani? - Hans elvigyorodott — Na jó, hát felőlem, ha ez nektek örömet okoz „.. Csak ne hogy észrevegyék, mert a házirend megtiltja, hogy boyok végezzék a londiner munkáját!

Hans kihámozta magát a kötényéből, miközben azt mormolta:

- Mindenki mindig mást akar, mint ami van neki... Én meg sokkal szívesebben viselnék boyuniformist!

- Megkaphatja! - jelentette be vidáman Gerhard, azzal elvette a londinerkötényt, és abban a szempillantásban kibújt a kabátjából. Hans vállára akasztotta, és a fejébe nyomta a boysapkát is.

- Hé, várj csak! - Hans csak. ennyit tudott mondani, de ekkorra már Gerhard kettesévei-hármasával szedve a lépcsőfokokat, eltűnt a látóteréből.

Márkus a boyszobában kuksolt. Gerhard éppen erre számított.

Barátja magában mormogott:

- Tudjuk, ki a tolvaj, de nem hozhatjuk nyilvánosságra, mert a gyanúnkat nem tudjuk bebizonyítani. Helytálló bizonyítékok nélkül nevetségessé válunk, akár a kopó!

- Na és?

- Azt mondtad, na és? Nagyon jó! Ide hallgass:

Na és, ez a dolog nem kevés.
Szövetségünk titka hát: fogd a
tolvajt, tartsd a szád!

- Légy szíves, most hagyd abba a költészetet, és tegyél bele könyvjelzőt, majd később visszatérhetsz rá. Most fontos dolgod van! Ide figyelj, te kis Goethe, vedd föl ezt a köténytt, és légy londiner!

- Meglesz. Egy zokszavam sincs ellene, csupán annyit szeretnék tudni: miért, hogyhogy, minek, mikor és hol ?

~ Azért, hogy visszaszerezzük a zsákmányt! Ugyanis az; ékszeres ládikát be kellett csempésznem a 32l-es kofferébe!

- Miii??? Hogy hol vannak az ékszerek?

- A kofferben. Éppen ezt mondom! Eisbjörn, az a tudós, hiszen tudod már, most londinerre vár, hogy lehozzák a csomagját. Te fogod eljátszani a londinert, méghozzá úgy, hogy a koffert lehozod a recepció mögötti kis csomagmegőrzőbe. Ott majd kivehetjük belőle a dobozt!

- A pasas föl fog ismerni engem. Vagyis hát *olyan* felnőttnek mégsem nézek ki, hogy feltételezné rólam a londinerséget!

- Neki tökmindegy, hidd el. Végre kell hajtanod ezt a létfontosságú feladatot.

- És ha Süni rajtakap?

- Az nem történhet meg. Gondod legyen rá.

Alig tíz perccel később a két barát a csomagmegőrző helyiségben találkozott. Márkus lecipelte a nehéz koffert; Eisbjörn szó nélkül tudomásul vette, hogy ő a londiner, más pedig úgysem látta. Márkus legalábbis így hitte.

Hogy mekkorát tévedhet az ember, az nemsokára kiderült. Rademacher személyzeti főnök épp a legkedvezőtlenebb pillanatban dugta be a fejét az ajtón. Kopogás nélkül, rajtaütésszerűen tört rájuk. Feltűnt neki ugyanis a kis boy a nagy kofferrel és a londinerköténnyel. Észrevételenül a nyomába eredt, hogy kiderítse a dolog nyitját. Alkalmazottjelöltjeit, Gerhard Berget és Márkus Kleint pedig azon kapta, hogy éppen egy vendég bőröndjeit nyitogatták!

Most aztán tényleg leleplezték a két fiút. Az ijedtségtől megmerevedve, némán bámultak a belépő főnökre.

- Bocsánatot kérek! - mondta Rademacher úr udvariasan. Ám a két „gonosztevőnek" nem maradt ideje arra,

hogy ezekből a szavakból reményeket kovácsoljanak, mert a személyzeti főnök máris folytatta mondanivalóját: - Természetesen nem tőletek kérek bocsánatot, hanem Gänseklein úrtól. Úgy látszik, mégiscsak igaza volt: ti egész egyszerűen tolvajok vagytok!

Itt volt a legfőbb ideje annak, hogy Gerhard és Márkus hozzálásson a magyarázkodáshoz. Összevissza kezdtek beszélni, mert még mindig nem tértek magukhoz. Csak dadogni tudták, hogy „ez nem így van", meg hogy „hadd magyarázzuk *meg", R*ademacher azonban egy kézmozdulattal leintette őket.

- Mostantól fogva szolgálaton kívül helyezlek benneteket. Egyenruhát levetni.... De hisz egyáltalán nincs is rajtatok egyenruha! Valószínűleg azt is elloptátok, zálogházba tettétek, eladtátok, vagy tudom is én ... Erről majd máskor. Most tűnjetek el a szállodából, és beszélni akarok a szüleitekkel. Ha holnap nem jelentkeznek nálam, akkor tudom, hol keressem őket. Ti ketten a legnagyobb csalódás vagytok számomra, amit pályafutásom alatt megéltem.

Az ajtó újra kinyílt, és ezúttal sem előzte meg kopogtatás. Hans, a londiner dugta be rajta a fejét.

- Na, itt vagy végre! - mondta Gerhardnak, és felé nyújtotta a boyegyenruhát meg a sapkát. - Szükségem van a kötényemre . . .

Kicsit bizonytalanul a személyzeti főnökre sandított; akit csak most vett észre.

- Mi ez a. jelmezbál? - lépett fel Rademacher energikusan. Nem is várt rá feleletet, hanem rátért a „feketeleves re". -.Még majd erről is beszélünk! Most vegye át azt a koffert! És először is legyen szíves csukja be!

A londiner felkötötte zöld kötényét, becsukta a koffert, és csöndben távozott vele.

A személyzeti főnök még utoljára végigmérte a két boyt, Pillantása mélységesen szomorú volt. Aztán megfordult, *és*

erőteljesen be akarta vágni az ajtót. Nagyon fel volt indulva. Mégis egészen gyengéden tette be maga után. Végül is a tiszteletreméltó Hotel Sztár vezető beosztottja volt, és itt az ember nem csapkodta csak úgy az ajtókat.

Miután Süninél lejelentkeztek, aki a meglepődéstől csak némán csóválta a fejét, levetették a boyruhát, és Márkus azt kérdezte:

- Miért nem védekeztünk mi egy szóval sem?

Gerhard egy igazi „Klein"-idézettel szerelte le barátját!

- „Fogd a tolvajt, tartsd a szád!" Ez a te szerzeményed, nem?

Csak most jutott az eszükbe, természetesen megint ugyanabban a pillanatban, hogy hiszen a koffert nem szabad kiereszteniük a markukból! Hacsak nincs már túl késő ehhez!

Felkerekedtek hát, hogy megkeressék Hansot, a londinert Éppen akkor jött be a forgóajtón. Amikor meglátta őket, elkezdett szitkozódni a ruhacsere miatt.

- Hol van a koffer? - szakították félbe a fiúk izgatottan.

- Azt épp most pakoltam be egy taxiba. Tulajdonosával együtt már a pályaudvar felé tart! Én még egy ilyet nem csinálok a köténnyel, és nehogy azt higgyétek, hogy ...

A folytatást már nem hallották, mert Gerhardnak és Márkusnak megint csak ugyanaz az ötlete támadt: gyorsan, Petrához!

Az üzletsoron az üvegfalakon keresztül láthatták, ahogy Schäfer asszony egyedül ül a pult mögött. Mellette pedig az ékszerüzletben az a rémséges Gasparik folytat elmerült beszélgetést a bácsikájával. Minthogy közben ide-oda járkáltak és nézegették az egyes ékszerdarabokat, nyilvánvaló volt: Gasparik visszaadta az üzletet tulajdonosának.

Petrát a háromkerekűjénél találták. Éppen indulni ké-

szült. A fiúk egymás szavába vágva igyekezték elmesélni neki mindazt, ami időközben történt. A legfontosabb teendő most az volt: valamelyikőjük sürgősen kerekezzen el a pályaudvarra, hogy biztonságba helyezze a koffert, illetve még inkább a benne lévő ékszeres dobozt.

A kislány már indult volna is, feltéve, ha ő kapja a feladatot. Gerhard azonban meggyőzte, hogy a szállodában fontos feladat várja: meg kell akadályoznia, hogy Gasparik elhagyja a házat.

- De hát hogyan? - tudakolta Petra.

- Szükség esetén minden eszközünket bevetheted. Kovácsot hívhatod, vagy Rademachernek szólhatsz, vagy Süninek...

Petrának imponált ez a szerep. Most már csak ketten voltak versenyben, Gerhard és Márkus. Feldobtak egy érmét a levegőbe - fej vagy írás —, és Márkus nyert. Mehetett a háromkerekűvel kofferra vadászni.

- Találkozunk a pályaudvaron, én taxival megyek! - kiáltott Gerhard a barátja után.

Miután Márkus már elindult, akkor jutott eszébe, hogy őt is magával vihette volna ...

A tábornoki egyenruhás portás igencsak elcsodálkozott, amikor a boy a szeme előtt intett egy taxinak, és maga szállt be a kocsiba.

- A pályaudvarra! És kérem, gyorsan, borzasztóan sietek ! - kérte a taxisofőrt.

- Hogy milyen gyorsan tudok menni, azt még nem tudom. Ebben a hőségben mindenki lebénul, és én sem nyertem még Forma-1-et. Ne feledje, hogy 28 fok van árnyékban - mondta a sofőr.

- Akkor ne árnyékba menjünk! - oldotta meg Gerhard a problémát.

- Jó vicc - állapította meg a taxis a mosoly leghalvá-nyabb jele nélkül.

Nemcsak hőség, hanem a város fő közlekedési vonalain kialakult dugók is próbára tették a vezetőt. Csigatempóban haladhattak csak előre.

Így hát nem csoda, hogy Márkus, aki a virágokkal megrakott háromkerekűjével úgy festett, mint aki ballagásra megy, orrhosszal előzte meg Gerhardot a pályaudvaron. Kis, kormányozható járművével ügyesen kacskaringózott az autók között.

Leparkolt, Gerhard pedig kifizette a taxit, és elkérte a számlát. Abban reménykedett, hogy valami illetékes helyen egyszer majd megtérítik neki ezt a költséget.

Aztán együtt rohantak ki a peronra, hogy megnézzék, mikor indul a legközelebbi vonat. Azt az információt kapták, hogy öt perc múlva a kettes vágányról.

Mint az őrültek kezdtek rohanni a kettes vágány irányába. Valaki utánuk kiáltott:

- Álljanak meg, kérem!

De ügyet sem vetettek rá.

Nyomozásuk folyamán már sokszor elhatározták, hogy semmin sem fognak csodálkozni. Ám ami most tárult szemük elé, az beléjük fojtotta a szót! Földbe gyökerezett tőle a lábuk.

Néhány lépésre tőlük ott állt Lucy Smart és Mr. Black. Veszekedtek. Blacken kivételesen utcai ruha volt. Minden fajta kabát, kalap, szemüveg, egyszóval minden inkognitó nélkül.

Gerhard és Márkus pillantásokat váltottak, hunyorítottak, akárcsak Vogelbauer. Teljesen össze voltak zavarodva; Mit keresnek ezek itt? És honnan ismerik egymást?

Feszülten füleltek, mit beszél a furcsa pár. Ezúttal nem volt olyan egyszerű a hallgatózás, mint a szálloda harmadik emeletén, a rejtekhelyen. Itt a pályaudvari lárma elnyomta a szavakat. Azonkívül angolul beszéltek. De a fiúk pontosan értették, mit mondanak, A következőket hallották:

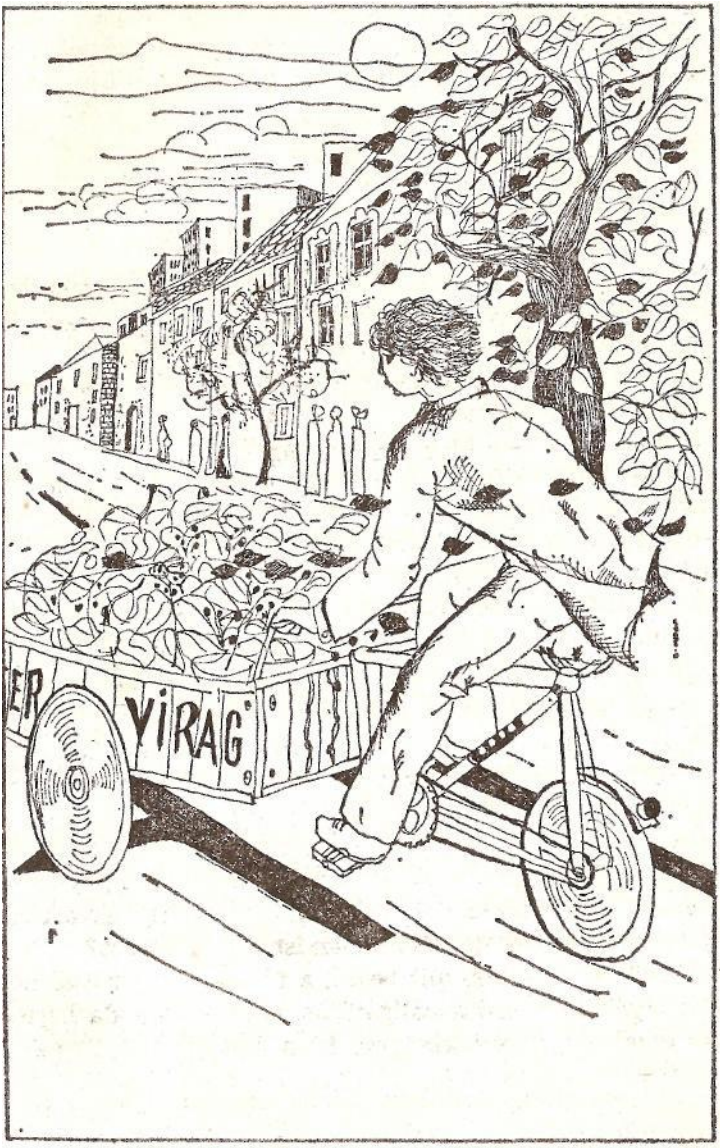
ER
VIRAG

- Figyelmeztetem - fenyegetőzött Lucy Smart -, hogy bármely pillanatban átadhatom magát a rendőrségnek!

- Kacagnom kell! - felelte Black gúnyosan. - Ugyan mit akár rám bizonyítani ?

Lucy:

- Kezemben van a cinkosa!

Black:

- Azt tanácsolom, ne hagyja odáig fajulni a dolgokat, hogy valami baja essék! Ellenkező esetben kénytelen lennék a nálam lévő fegyvert használni!

Ez a gazember tehát tud valamit Lucy Smartról, és. a színésznő azért nem meri feljelenteni a bandát! - dolgozott lázasan a fiúk fantáziája.

Ekkor Márkus kissé meglökte Gerhardot. Szemével egy bizonyos irányba intett. A veszekedőkkel szemben ott állt Kasimir, aki akárcsak ők, feszülten figyelt minden szóra. Ezenkívül még néhány kétes alak is őgyelgett a professzor körül.

Most aztán minden kétséget ki lehetett zárni: Black és Kasimir a Casparik-féle bandához tartoznak. Mindketten az „Erős ököl" tagjai!

- Ne tegyen tönkre! - könyörgött Lucy Smart kínzójának.

- Nincs kegyelem! Öt perc múlva indul a vonatom, addig adok gondolkodási időt!

Az induló vonat említésére Gerhard felocsúdott, hogy miért is vannak ők itt. Eisbjörn majdnem a feledés homályába merült. Először leleplezem a bandát, gondolta Gerhard, aztán még mindig lesz időm arra, hogy az ékszereket hajkurásszam!

- Mit tegyek? - kiáltotta Lucy Smart kétségbeesetten. - Nem marad más hátra, szabadon engedem az átkozott cinkosát!

- Így beszél egy úrihölgy. Elismerésem, nagyságos asszonyom!

- Most az egyszer győzött, mert a sors gyakran igazságtalan. Szerencséje van. De ha csak egyetlen ember létezne a világon, aki ismerné az ékszerlopás hátterét, és följelentené magát, mindjárt vége lenne!

Márkus keze ökölbe szorult, fogát összeharapta. Gerhard azonban nem bírta tovább elviselni, hogy a csodált Lucy Smartot így kínozza az ördögien mosolygó Black és az elégedetten szemlélődő Kasimir.

- Hallja csak - szólította meg a megdöbbent Blacket angolul, miközben remegett a hangja -, szemtanúja voltam annak, milyen szégyenletesen viselkedett Lucy Smarttal szemben. És a barátom is! Egész csomó dolgot tudunk magáról! Engem nem fenyegethet meg, én ártatlan vagyok, és akkor jelenthetem föl magát, amikor nekem tetszik. Maga és a bandája ezennel befejezték tevékenységüket!

Gerhard szavait követően hirtelen mindenfelől nevetés harsant. Olyan nevetőhullám tört ki, amely nemsokára orkánná fokozódott. Ilyen általános derültséget még sohasem váltott ki a két barát. Még a legjobb vicceikkel sem!

Egyesek filmeznek, mások vallanak, vagy menekülni akarnak

Gerhard azt hitte, álmodik, Márkus pedig azt gondolta, hogy bizonyára megbolondult.

A nevetés lassanként csillapodott. Az egyik csoportból kivált egy fémkeretes szemüvegű, kopasz fejű, zömök ember, a tarkóját verdeső hajjal. Szitkozódni kezdett:

- A jelenet már bent lett volna a dobozban, most emiatt a kölyök miatt a kukába kerül!

A kezében filmfelvevő kamerát tartott.

Mellette Kasimir professzor állt, és néha-néha egy nagy könyvbe pillantott, amelyet egy lány tartott az orra alá. Mellette pedig egy férfi állt, kezében mikrofonnal.

Gerhard számára a legkellemetlenebb az volt, hogy mindenki őt bámulta. Az egyik mosolygott közben, mint amikor olyanra mosolyog az ember, akit nem kell egészen komolyan venni. A másik megcsodálta, akár valami múzeumi tárgyat. A harmadik szemrehányóan nézett rá, mintha valami igen nagy kárt okozott volna.

Ekkor Black felkiáltott:

- Heavens! That's the boy from our hotel !* Fölismerte Gerhardot. Egy inkognitó lehullt, legalább: Erre már Lucy Smart, Kasimir és Peter Curtis, aki hirtelen szintén ott termett, is tudták már, ki is valójában ez a két fiú, akik oly ismerősnek tűntek.

Olyan nagy volt az általános zűrzavar, hogy Mr. Szivárványt eddig észre sem Vették! Pedig égszínkék nadrág, mé-

* Egek! Ez a boy a mi hotelünkből!

regzöld ing és egy cinóbervörös sál volt rajta. Bizony, egy sál! 28 fokban árnyékban.

Lucy Smart titkára félrevonta a két fiút, és elmagyarázta nekik a tényállást német-amerikai zagyvalék nyelvén és sok rágógumival a szájában.

Szavai szerint Lucy Smart nem azért jött ide, hogy nyaraljon, hanem hogy dolgozzék. Egy kalandos ékszerrablásról szóló filmben. A producer, a filmvállalkozás legfőbb főnöke, meg akarta akadályozni, hogy erről a nyilvánosság tudomást szerezzen. Minthogy így titokban gyorsabban, jobban tudott volna dolgozni. Az újságok csak arról számoltak be, hogy a népszerű filmsztár, Lucy Smart a Hotel Sztárban óhajtja kipihenni magát. Azt elhallgatták, hogy ezenkívül még két éppoly világhíres személyiség is vele van: Lucy partnere, Fred Bailey, aki Mr. Blacknek adta ki magát, és Walter Hardt, a német származású hollywoodi rendező, aki Kasimir professzor álnéven lakott a hotelban. Ezzel a Kasimir ingén lévő W. H. kezdőbetűk rejtélye is megoldódott. Az ifjú detektíveknek most egymás után gyúlt világosság a fejükben.

Márkus hagyta, hadd zúduljanak rá a mesés tények, és megérett benne az elhatározás, hogy a történet legújabb fordulatáról verset fog írni. Csak azon mérgelődött, hogy a „film" szóra nem talált rímet.

Gerhard szégyenkezett, hogy mint autogramgyűjtő és mozirajongó, nem ismerte föl két filmideálját. Fred Bailey korának legnagyobb átváltozóművésze volt, és mindig más maszkban szerepelt. Az ember egyszerűen nem tudhatta, hogyan néz ki valójában! És a rendezőket, azokat csak névről ismeri az ember, ha mégoly híresek is.

Az, hogy nem vette észre, hogy egy filmforgatás közepén van, azzal magyarázható, hogy itt a rejtett kamera módszerével dolgoztak. Ez annyit jelent, hogy a színészek kötetlenül elvegyültek az utazók, kísérők, érkezők és a pályaudvari személyzet között. A kameramann pedig elbújt

a társai között, hogy ne tűnjön fel. Így a leforgatott jelenet sokkal természetesebben hatott. Jobban mondva hatott volna, ha Gerhard nem keveredik bele. Most már minden hiába volt! A filmesek is ki voltak már merülve, mert előző nap éjszakai jelenetet forgattak.

Így hát szünetet tartottak. Lassan mindenki köréjük gyűlt. Kasimir, aki mint Walter Hardt rendező lepleződött le, meg akarta végre tudni, hogy tulajdonképpen hogy került ide a két boyfiú.

Így hát most Gerhardon és Márkuson volt a sor, hogy beszámoljanak hőstetteikről. Miközben némán figyelő hallgatóságuknak elmesélték izgalmas élményeiket, mindenki előtt világossá vált, hogy ki a két gonosztevő, aki elrabolta Lucy ékszereit: Gasparik volt a tettes, Eisbjörn pedig a bűntársa. Gerhard tehát az ékszereket, Eisbjörn fürdőköpenyéből kivéve, annak kofferjában „rejtette el". Pedig nem is szánta viccnek! És Gasparik csakis azért jött be Eisbjörn szállodai szobájába, hogy átadjon neki más ellopott értéktárgyakat, mielőtt még nagy hirtelenjében elutazik. Többek között Kasimir, vagyis Hardt cigarettatárcáját és Black-Bailey óráját!

Részletes beszámolójukat követően a körülöttük állók már egész más szemmel néztek rájuk. Előadásukat növekvő érdeklődéssel és tetszéssel fogadták. Az utóbbit szó szerint kell érteni. A művészek legtöbbje jó közönség is: a végén megtapsolták a két fiút!

Érthető módon Lucy Smart volt a legjobban meghatva: Azt kérdezte, milyen kívánságukat teljesítheti, bármi légyen is az.

- Szeretnék egy autogramot! - felelte Gerhard szerényen, és előhúzta füzetecskéjét, amelyet állandóan magánál hordott.

Lucy Smart a titkáráért kiáltott, hogy hozzon a fiúknak sztárfotókat. Nem is vették észre, hogy közben Peter Curtís elment.

- Jövök már! - hallatszott a távolból, és tényleg, Mr. Szivárvány sietett feléjük.

- Már meg is van rendezve! - lihegte, amint futólépésben közeledett. Bizonyára azt akarta mondani, hogy elrendeztem vagy megcsináltam. - Eisbjörn úr tartóztatva lesz föl a határon! Sorry, de expresszvonatja előbb nem áll meg!

Mindenki megnyugodott e hír hallatán, kivéve a két kis detektívet. Ök, csakúgy mint azelőtt, meglehetősen izgatottak voltak, még ha nem mutatták is. Még egy csomó mindennel meg kellett küzdeniük. Például a legutolsó percek új felfedezéseivel! A társaság, amelyről nemrég még azt, hitték, hogy egy bűnbanda tagjai, egyszerre csak rangos, neves hírességek csoportjává alakult!

- És ha szabad kérdeznem - fordult Gerhard Walter Hardthoz -, a szórakozottsága is csak tettetés volt?

- Hát persze! - felelte a rendező büszkén.

Ezenközben Eisbjörn vidáman és mit sem sejtve utazott idegen országok felé. Minél távolabb került utolsó működési területétől, annál felszabadultabbnak érezte magát Honnan is sejthette volna, hogy a határállomás táviratot kapott a következő szöveggel: „Olaf Eisbjörnt feltartóztatni. Stop. Lucy Smart filmszínésznő ékszerei a birtokában. Stop. Főpályaudvari-igazgatóság."

Annál jobban meglepődött, amikor a határon egyszerre három egyenruhás lépett be a fülkéjébe. Az egyik mintha rendőr lett volna?

- Jó napot, útlevél- és vámvizsgálat! - tisztelgett az el ső. - Kérem az útlevelét!

A „sarkkutató" átnyújtotta az okmányt.

Az első egyenruhás csak egy pillantást vetett rá, azzal továbbadta az útlevelet a másodiknak. Az megkérdezte: - Maga Olaf Eisbjörn?

- Hát persze hogy én vagyok! - felelte Eisbjörn bizonytalanul. Közben még az akcentust is elfelejtette használni, amelyet pedig úgy betanult.

A harmadik egyenruhás megszólalt:

- Letartóztatom!

- Hogyhogy? - háborodott föl a sarkkutató, és elsápadt;

- Az ékszerek miatt, melyeket Lucy Smart filmszínésznőtől lopott el.

Erre a vádaskodásra már megeredt Eisbjörn nyelve:

- Higgyenek nekem, az ékszerügyben teljesen ártatlan vagyok! Ha szabadon engednek, mindent bebizonyítok. Én csak elloptam az ékszereket, mert Gasparik ragaszkodott hozzá. Tényleg egyedül csak az ő ötlete volt, és ekkor kontárkodtak bele a dologba a gyerekek. Azért kellett menekülnöm, mert az ékszer Gaspariknál volt, aztán a gyerekek a zsákmányt... vagyis hát az ékszereket magukhoz vették, egyszerűen kicsenték a fürdőköpeny zsebéből, amikor megkezdődött a házkutatás ...

- Ne próbáljon ámítani bennünket! - mondta a vámos. -Tudjuk, hogy az ékszerek most is a maga birtokában vannak!

- Hamis nyomon járnak! Rossz lóra tettek! Halvány sejtelmem sincs, ki köphetett, akarom mondani, ki tehetett rólam feljelentést. De hogy nálam lennének az ékszerek, hát ez nem igaz! Hiszen mondom, a gyerekek magukhoz vették a szajrét, az úgy volt, hogy ...

- Elég!. Mutassa a bőröndjét!

- Kérem, csak tessék... - Eisbjörn úgy meg volt bántva, mint az olyan feddhetetlen polgár, akinek szavahihetőségében valaki kételkedni merészel.

Az egyik vámos felkattintotta a bőrönd zárját, kicsit beletúrt a holmik közé, és fél perc múlva már meg is találta az ékszeres dobozt. Fölnyitotta, és az ékszereket Eisbjörn orra elé tartotta.

- És ez itt mi?

Eísbjörn úgy elképedt, olyan gyámoltalanul kapkodott levegő után, hogy attól kellett félni, mindjárt elájul. És még csak meg se játszotta magát, épp ellenkezőleg! Tényleg nem tudhatta, hogy az ékszerek a bőröndben vannak!

A vámosok nem elégedtek meg az első sikerrel. A másik kissé megrázta a koffert, mintha a súlyát akarná megbecsülni. Aztán minden művészete latba vetésével „ízekre szedte" a csomagot, és ugyancsak sikerrel járt: a bőröndnek dupla feneke volt! A rejtekhelyről aranyórák, ezüst cigarettatárcák és egy csomó más értéktárgy került elő.

Ezek után Eisbjörn már csak igen halk hangon tiltakozott, azt is csak azért, hogy megőrizze a látszatot, amikor leszállásra szólították föl.

Nemsokára visszafelé vette az útját. Ez az út azonban nem volt sem olyan kényelmes, sem olyan jó hangulatú, mint az előző, ám garantáltan biztonságos volt. Eisbjörnt ugyanis rendőrségi autóban Szállították visszafelé.

- Mára végeztünk! - jelentette be Hardt rendező úr a pályaudvaron. - Holnap folytatjuk! - Aztán a fiúkhoz fordult. - Meghívlak benneteket ebédre!

Gerhard engedélyt kért, hogy gyorsan telefonálhasson. Fel akarta hívni Petrát, hogy megtudja, hogy állnak a dolgok a szállodában.

- Az illető még itt van! - adott felvilágosítást Petra a virágüzlet fogságából. - Látom őt az üvegfalon keresztül. Ha most hallana engem, azonnal olajra lépne!

- Semmilyen körülmények között sem lóghat meg előlünk ! - figyelmeztette Gerhard a lányt.

- Ezt most nekem mondod? Egyébként Kovács parancsnok úr már útban van idefelé. Felhívtam telefonon! De most leteszem, mert az illető itt mellettünk tényleg úgy néz ki, mint aki menni készül. Azonkívül van még egy fantasztikus ötletem! Szia!

És Petra azonmód meg is valósította tervét. Fölment lifttel a tizenkettedik emeletre, és bekopogott az 1203-as szoba ajtaján. A bokszoló otthon volt. Petrának nagy kő esett le az szívéről.

- Világbajnok úr - mondta kapkodva, mert az idő igen rövid volt -, világbajnok úr, fontos ügyben keresem önt Valamit tisztáznom kell, kérem, higgyen nekem, mert mi már egynéhány nap óta detektívként működünk közre, a boyok, Gerhard és Márkus, meg én, és már nagyon sok mindenre rájöttünk. Tudom, hogy gyűlöli Vogelbauer portást, mert az nem ébresztette fel pontosan, és mi is meggyanúsítottuk őt, de nem ő volt az, hanem egy bizonyos Gasparik, az unokaöcs ékszerésze ... fordítva, az ékszerüzlet unokaöccse ... De a lényeg az, hogy ez a Gasparik írta önnek a zsaroló levelet, méghozzá kémiai módszerrel, hogy eltűnjék az írás, miután elolvasták. Ja, de hát minek is mondom ezt, hiszen ön ezer dollárt fizetett a fickónak, és most végérvényesen minden kizáró kétségen túl... nem, minden kétséget kizáróan megállapítottuk: Gasparik hívatásos bűnöző, és már a rendőrséget is értesítettük, és most meg akar lógni, amit persze minden körülmények között meg kell akadályozni... Ezért nagyon kérem, jöjjön velem.

A fekete bokszoló, mialatt Petra szájából csak úgy ömlött a szó, egész idő alatt a gyakorlólabdáját ütögette. Végül csak ennyit mondott:

- Vezess hozzá, kicsi! - És ment, úgy, ahogy volt, tréningruhában. Még a bokszkesztyűt sem vetette le.

Gasparikot az üzletsoron találták. Éppen elbúcsúzott a bácsikájától, és készült, hogy elhagyja a hotelt.

- Gasparik úr! - kiáltott Petra, ahogy a torkán kifért. - Várjon, Gasparik úr!

A semmirekellő unokaöcs összerándult, gyorsan megfordult, és meggyorsította lépteit.

Bácsikája kijött az üzletből, és utánakiáltott:

- Nem hallod, hogy szólt neked az a kislány, állj már meg!

Gasparik lelassította a lépteit, és megnyugtatta.a bácsikáját;

- Bizonyára nem olyan fontos, nekem pedig nagyon kell sietnem!

- Azt te soha nem tudhatod - csökönyösködött az öreg. - Ne viselkedj undokul egy ilyen elragadó gyermekkel. Tégy a kedvére!

Gasparik abbahagyta a rohanást, és kelletlenül bevárta Petrát.

- Mit akarsz, te kis minden lében kanál? Mit akarsz tőlem?

- Én - kérdezte Petra ártatlanul. - Talán valaki más!

Azzal Mac Johnra mutatott, Gasparik mögött. A bűnöző villámgyorsan megfordult, és félénk fisztulahangon megszólalt :

- Maga mit akar tőlem? Én nem csináltam semmit.

- Nem is állította senki - mondta a bokszoló, és közelebb lépett Gasparikhoz. Közben lassan lehámozta kezéről a. bokszkesztyűt. Érdekes módon így sokkal félelmetesebb volt, mintha felvette volna őket a puszta öklére.

- Engedjen utamra! - sziszegte rá az ékszeres Gasparik a fekete sportoló felé. - Ha engem is le akar ütni, mint azt a portást, akkor előbb gondolja meg, mennyibe került *ez* magának!

- Úgy? Ezt meg honnan tudja?

Mac John szeme vészjóslóan villámlott.

- A ... a portás mesélt nekem ... mesélt róla. Figyelmeztetem, ha bántani merészel, feljelentem!

El akart surranni Mac John elől. Az azonban csak kinyújtotta a karját, és megragadta a szalmaszőke fiatalember gallérját. Nem ütötte meg, egyáltalán nem is bántotta, csak éppen vasmarokkal tartotta fogva.

Épp ekkor állt meg egy autó a hotel főbejáratánál. A tá-

bornoki egyenruhás portás igencsak elcsodálkozott, amikor, kinyitotta az ajtaját. Érdekes társaság szállt ki az autóból: Gerhard és Márkus, a „titokzatos" Mr. Black, Lucy Smart, a világhíres filmszínésznő és Kasimir, a „szórakozott professzor". Vajon hogyan kerültek össze egy autóba?

Az üzletsor felől hirtelen lárma hallatszott. Ott valami furcsa dolog történhetett.

- Még idejében érkeztünk! - állapította meg Márkus, Gerhard pedig bátran átvette a vezetést.

- Utánam! - intett az illusztris csoportnak, és megindult az üzletsor felé. A filmesek követték.

Előttük már Kovács detektív szaladt ugyanabba az irányba.

- Személyi szabadságom megsértése miatt fel fogom jelenteni! - üvöltötte Gasparik, az őt kérlelhetetlenül szorongató bokszvilágbajnok felé.

Teljesen félreismerte helyzetét, de rögtön észre is vette magát, amint meglátta a futólépésben közeledőket.

Ereje végső megfeszítésével sikerült kitépnie magát a bokszoló kezéből. Fejét előreszegte, mintha át akarná fúrni a levegőt, és utolsó erejével menekülni próbált. Azt remélte, hogy elfuthat Mac John elől.

A bokszvilágbajnok azonban elzárta a menekülés útját, Csupán a karját nyújtotta ki egy kicsit, az azonban acélból volt, vagy betonból, vagy mindkettőből. Gasparik teljes lendülettel nekirohant a néger félelmetes keze fejének, és eszméletlenül rogyott össze abban a szempillantásban. Minden jelenlevő egyhangúlag tanúsíthatta: ezúttal a bokszoló egyetlen ujját sem mozdította. Gasparik maga ütötte ki önmagát!

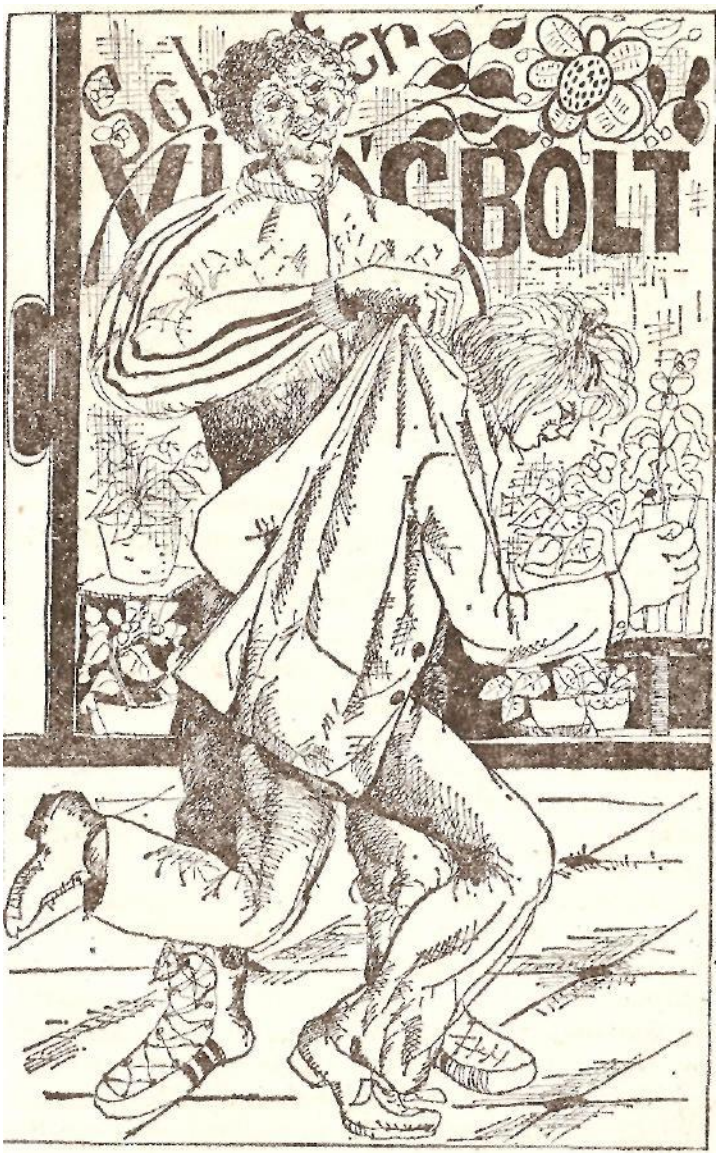
BOLT

Evés, dicséret, kihallgatás, magyarázat és végül a búcsú következik

Mielőtt még Gasparikot elszállította volna a mentő egy hordágyon - ja bizony, aki érintkezésbe lépett Jack Mac John öklével, annak meg kellett alkudnia az agyrázkódás tényével - Gerhard óvatosan meghúzogatta az ájult gonosztevő haját.

- Nem visel parókát - oktatta ki Kovács parancsnok -, de festve van a haja. Gyere csak ide, fiam, itt a választéknál látod, a lenőtt hajszálak sokkal sötétebbek.

A boyok már beavatták a detektívet megfigyeléseik legfontosabb részleteibe. Az meg volt elégedve a munkájukkal, de óvakodott attól, hogy túlzott lelkesedést mutasson.

- Az ilyen hétpróbás fickók - magyarázta - csak azt vallják be, amit az ember a fejükre olvas. Az ujjlenyomatai el fogják árulni, ha valóban hivatásos bűnöző, és már büntetve is volt. Ezenkívül azonban még kézzelfogható bizonyítékokra is szükségünk van. A zsaroló levelet olyan ügyesen tüntette el, hogy az nem használható fel ellene. Hanem a pénznek, amit bűnös módon szerzett, még itt kell lennie. Pillanat...

Kovács úr, mint akit zsinóron húznak, egyenesen az ékszerüzlet felé indult. A gonosztevő nagybácsikája még föl sem ocsúdott az iménti, szeme előtt lejátszódott eseményekből.

- Házkutatási parancsom nincs, megengedné mégis, hogy bepillantsak a kasszába? - kérte Kovács úr.

- Miért ne? - vonta meg vállát az ékszerész. - Semmi rejtegetnivalóm nincs, és még mindig azt remélem, hogy

ezek a nyomatékos vádak az unokaöcsém ellen csak félreértésen alapulnak. Velem szemben ő mindig korrekt volt, Félórával ezelőtt számolt el itt az üzletben. A pénzt pontosan meg fogja találni a kasszában!

- Épp ez a kísérlet célja! - magyarázta a parancsnok a megrökönyödött ékszerésznek.

Az öregember kinyitotta a kasszát. Kovács beletúrt a bankjegyek közé, miközben még egyszer elmondta, hogy:

- Megengedi, ugye ... Aha, dollárok! - állapította meg egy idő múlva.

- Az a pénz is az unokaöcsémtől származik! - bizonyította a kereskedő. - A ház egyik vendége dollárral fizetett. Ez csak nem tilos, avagy ... ?

- Ez nem ... - hagyta helyben Kovács, és hol a kezében tartott cédulára, hol a bankjegyekre pillantott, amelyeket most egyenként átlapozott. Mac John volt olyan okos, hogy feljegyezze a Gaspariknak kifizetett bankjegyek számát.

- Megegyezik! - bólintott a detektív. - Lefoglalok nyolcszáz dollárt. Nem kell félnie, adok róla elismervényt!

Most hát Gasparikot mint a bokszvilágbajnok zsarolóját végérvényesen leleplezték. Amikor Kovács úr kijött a hírrel az üzletből, a két fiú és Petra fogadta. Éppen egy levelet hasonlítgattak össze az autogramos füzettel.

- Tetszik látni? - szolgált Márkus az újabb győzelem hírével. - Ugyanaz az írás!

A levél az a bizonyíték volt, amelyet Márkus annak előtte nem megengedhető módon, de a nyomozás érdekében Lucy lakosztályából tulajdonított el, és amelyet mindeddig elmulasztott visszaadni a színésznőnek. Éppen ma akarta visszajuttatni neki. Ekkor azonban Gerhardban megint isteni szikra gyúlt, és kikereste az autogramos füzetében Olaf Eisbjörn aláírását. A kissé dülöngélő és nem éppen szárnyaló elméről tanúságot tévő betűk elárulták, hogy egy és ugyanazon kéztől származnak, mint a levél.

- Eisbjörn tehát együttműködött Gasparikkal! - foglalta össze Gerhard. - Persze hogy ezért pusmogtak akkor a másik szobában! Eisbjörn soha nem volt sarkkutató, csak egész egyszerűen zsaroló, valószínűleg tolvaj is. És én éppen ennek csempésztem bele a bőröndjébe az ékszereket:

A parancsnok átvette tőlük a levelet meg az autogramot; és ezzel máris úgyszólván megdönthetetlen bizonyítékok voltak a kezében a két csirkefogó ellen.

- Jó munkát végeztetek! - dicsérte meg a három önjelölt detektívet. - Ám most egyelőre el kell búcsúznunk egymástól, számomra ugyanis csak most kezdődik igazán a munka! Legyetek jók, és adjátok át szívélyes üdvözletemet a külföldi társaságnak ... Tényleg, hova lettek ezek?

- A filmesekkel és a színészekkel tíz perc múlva találkozunk az étteremben! - dicsekedett Petra. —. Meghívtak bennünket ebédre. És Mr. Mac Johnt... Tényleg, ő hol is van?

A világbajnok, aki közben visszament a szállodába, most meglátta Vogelbauer portást, aki először jelent meg újra a munkahelyén. Most szemüveget viselt, miáltal horgas orra már nem uralta olyan feltűnően az arcát, és minthogy hunyorítania sem kellett ahhoz, hogy lássa maga körül a világot, kifejezetten barátságosnak hatott. Rokonszenves volt, és semmiben sem hasonlított a „régi" Vogelbauerra.

Vagy lehet, hogy csak annak nyerte meg a szimpátiáját, akinek rossz volt vele szemben a lelkiismerete.

Ezek közé tartozott mindenekelőtt a fekete bokszoló, aki olyan bőszen elbánt Vele. Mac John már régen arra az elhatározásra jutott, hogy ártatlan áldozatát fájdalomdíjjal jutalmazza. Vogelbauer azonban köszönettel visszautasította az ajánlatot. Megvesztegetésnek tűnhetne, annál is inkább, mivel járt az ökölvívó-szövetségnél, és szót emelt a bajnok felmentése érdekében.

- Akkor legalább hadd térítsem meg az orvosi ellátás költségeit! - ragaszkodott elképzeléséhez Mac John.

Erre az ajánlatra a portás már nem mondott rögtön nemet, minthogy a betegbiztosító nem vállalta át teljes egészében a fogorvos honoráriumát, és végül is ő nem volt gazdag ember.

A következők, akik lelkiismeret-furdalásukkal Vogelbauerhoz zarándokoltak, Gerhard és Márkus voltak. Petra vezette őket, akinek nem lehetett rossz a lelkiismerete, hiszen ő olyan sokszor megmondta, hogy Vogelbauer oké,

A fiúk tehát sűrűn bocsánatot kértek a portástól, majd nagy kézrázás következett, aminek nem akart vége szakadni. Pedig egyszer vége kellett hogy legyen, hiszen várták őket az étteremben.

Gerhard végre megkapta Lucy Smart hőn óhajtott képét, kedvenc színésznőjének személyes ajánlásával.

Az asztalnál beszélgetés közben Márkus felvetette:

- Hogyhogy ma reggel Gasparikkal együtt láttuk Hardt urat?

Hardt először nem fogta fel egészen, miről is van szó.

- Úgy értem, amikor elbújtunk egy fülkében a szálloda 'folyosóján, hogy kihallgassuk Gasparikot *és* ismeretlen cinkostársát, akkor maga vonult el előttünk a fickóval. Noha Gasparík valószínűleg Eisbjörnnel csevegett és nem önnel!

- Ki tudja? - felelte a rendező titokzatosan. De mindjárt ezután megnyugtatta a kedélyeket: - Pontosan Gasparik és Eisbjörn beszélgetésének kellős közepébe csöppentem, amikor kijöttem a szobámból. Még láttam, amint Eisbjörn gyorsan bemegy a szobájába, hiszen egymással szemben laktunk. Gasparik úgy tett, mintha csak véletlenül járt volna arra, és megszólított. Ezért láthattatok engem az ő kétes társaságában.

Megkönnyebbülten fellélegeztek, mert most már mindenre megvolt a magától értetődő magyarázat.

Mr. Curtis hamarjában összehívott egy sajtókonferenciát: Nyilvánosságra kellett hozni az ékszerlopás szerencsés kimenetelének örvendetes hírét, mint ahogy annak sem volt már értelme, hogy titokban tartsák Fred Bailey és Walter Hardt ottlétét.

A sajtókonferencia sztárjai azonban egyértelműen a boyok voltak, Gerhard Berg és Márkus Klein, no meg a csinos Petra Schäfer. Őket fényképezték, filmezték, interjúvolták, ünnepelték hősként a leginkább, akiknek a bűnügy leleplezése volt köszönhető.

Az első riportot Fischer úr csinálta velük, a Napi Hírek riportere, aki egy idő óta a házban lakott. Az újságírónak jó szimata volt, ami az újdonságokat illeti, és megsejtette, hogy a luxushotelban, ahol annyi sok híres és érdekes ember fordul meg, sok anyag kínálkozik az újságolvasó számára. Tehát egyszerűen bekvártélyozta magát a szállodába, és hegyezte a fülét. Még csak a nevét sem változtatta meg. És a három kis detektív nem is jött rá, hogy kicsoda is ő valójában!

Fischer szerkesztő úr viszont arra nem jött rá, hogy a városban filmforgatás folyik, és nem ismerte föl sem Baileyt, sem Hardtot...

A Napi Hírek már este nagydobra verte a három gyerek hőstettét. A többi újság is beszámolt róluk.

A Sztár hotel neve is fölbukkant számos cikkben. A titoktartásra többé nem volt szükség. Hatalmas reklám volt ez a háznak, a vendégek csak úgy özönlöttek utána a szállodába. Mindenki látni akarta a tehetséges boyokat és kolléganőjüket.

A kíváncsiskodóknak azonban az elkövetkezendő napokban nem volt szerencséjük. A virágüzletet átmenetileg bezárták, mert Schäfer asszony szabadságot vett ki. A boyokat is szabadságolták.

Igen, szabadságolták. Rademacher úr még aznap este, a Napi Hírek megjelenése után felhívta Bergéket és Már-

kus édesanyját, gratulált a szülőknek sikerült csemetéikhez, azonnali hatállyal visszavonta a felmondást, a boy-jelölteknek különszabadságot engedélyezett, és jutalmat helyezett kilátásba.

És nem is ő volt az egyetlen. A büszke szülők szünet nélkül kényeztették a gyerekeket, A kedvenc ételeiket tálalták elébük; szabad volt moziba menniük, cirkusziba, diszkóba. Egyre-másra kapták az ajándékokat. Gerhard nagymamája csak csóválta a fejét, és egyre azt mondogatta:

- Az én időmben ilyen nem volt, sajnos ...

Gaspariktól közben ujjlenyomatot vettek a rendőrségen. Nem találták mását a bűnügyi nyilvántartásban, ami nem jelentett mást, mint hogy eddig még nem volt büntetve. Eddig tehát úgy folytatta bűntevékenységét, hogy nem került a rendőrség keze közé. Letartóztatása valóban nagy fogásnak számított.

Kovács nyomozó most már a többszörösen büntetett, 35 éves Adolf Batzenmuchler kihallgatására összpontosított, mert ez volt Eisbjörn igazi neve.

Mielőtt még bármit is kérdezhettek volna tőle, mindent a „rossz szellem" Gasparikra kent. Ő kényszerítette, hogy együttműködjön vele.

- Mivel kényszerítette?
- Megkért rá ... merthogy . .. tartozom neki ...
- Pénzt kölcsönzött magának?
- Nem, nem úgy... Egyszer-egyszer megmentette az életemet.
- Hagyja ezeket a dajkameséket! Megmentette magát a rendőrség elől, erre maga beszállt a bandájába, tehát a cinkosa lett.
- Hát ha ilyen nyersen tetszik fogalmazni...
- Miért adta ki magát sarkkutatónak?
- Ja, hát valaminek csak ki kellett adnom magamat!

És Gasparík egy olyan szép bundát lopott az egyik betöréskor, hogy így legalább használhattuk! De aztán mégsem viseltem, mert túl nagy volt a meleg ahhoz, hogy bundában járjak.

- Térjünk rá az ékszerekre! Hogyan jutott hozzájuk?

- Megtudtam, hogy a művésznő az ékszereit a hotel széfjében akarja elhelyezni. Ezt mindenáron meg kellett akadályoznom. Na hát amikor éppen az ajtaja előtt leskelődtem, az kinyílt, és egyszerre csak nagy ide-oda szaladgálás kezdődött. Maga a sztár, a titkár úr, a szobalány, a szobapincér, mindenki összevissza szaladgált. Hallottam, hogy az ékszereket keresik. Smart asszony a dobozt az értékes tárgyakkal letette egy fiókos szekrénykére, és most egyszerre nem volt ott. Egyszerűen csatlakoztam a keresgélőkhöz, így bejutottam a lakosztályba anélkül, hogy feltűntem volna, és megtaláltam a dobozt a padlón a szekrényke mögött. Leesett. Puszta véletlen volt, hogy éppen én találtam meg!

A koronatanúk, Petra Schäfer, Gerhard Berg és Márkus Klein kihallgatása egészen másképp folyt le. Miközben jegyzőkönyvbe diktálták az eseményeket, és Kovács úr kérésére kiemelték benne saját szerepüket, fagylaltot szolgáltak föl nekik. Ott aztán volt minden: zöld és piros és világosbarna és sötétbarna és sárga és „fehér csipke" minden mennyiségben.

Ez alkalomból Kovács úr azt is közölte velük, hogy beszámolójuk alapján razziát rendeztek a hírhedt Rocki eszpresszóban, és letartóztatták az egész bandát. Spinnert is, aki a legértékesebb lopott holmikat időről időre külföldre szállította, és ott értékesítette őket. Mindegyikük azt vallotta, hogy Gasparik a bandavezér, és súlyosan megvádolták őt...

Ezek után a hét hősei szüleik kíséretében átvehették a kítűzött jutalmat. Ez időközben tizenötezerre emelkedett, olyan összegre, amelyet gyengébb matematikusok is könnyen oszthattak háromfelé…

A szállodában is ünnepség volt a mesterdetektívek tiszteletére; pénzjutalmakkal meg Popp vezérigazgató beszédével, aki közben megint csak a mandzsettáit húzogatta, és Alfréd úrral, a főportással, aki ugyanezt tette ezüstös bajuszával. Mindenki gratulált nekik: Zörrer úr és Radernacher úr és Süni Gutkeis, kedves kapitányuk és Franz Vogelbauer és a főszakács és a boykollégák, mert a teljes személyzet jelen volt. Hogy a hotel hogyan üzemelt eközben, az rejtély maradt.

Martin és Martini csinos kis ajándékkal lepték meg őket: egy emlékkönyvvel rögtön három példányban, amelyben saját kezűleg örökítette meg a teljes szállodai személyzetet.

És Buta August azt mondta:

- Tulajdonképpen miért csak ti? Én is szeretnék megoldani egy bűnesetet!

Márkus saját versét olvasta fel, amelyben megköszönte az ünnepélyes tiszteletadást. Azzal az ígérettel zárta, hogy „ilyen bűntény soha többé nem fordulhat elő a Hotel Sztárban".

A nagy esemény, amely alkalom volt még egy utolsó együttlétre, a világbajnoki címért vívott ökölvívó-mérkőzés volt, Jack Mac John és Heinrich Hannemann között.

A filmesek is ott voltak, Lucy Smarttal az élen; Gerhard az édesanyjával, Márkus az édesapjával és Petra mamsival. Petra lélekben már máshol járt, mert a meccset követően anyjával a tengerre utazott.

A sportcsarnok dugig tele volt. A filmesek és a Hotel Sztár kis detektívjei egészen elöl ültek, úgy, ahogy az a hírességeknek dukált. A pénz nem számított, Lucy Smart filmtársulata hívta meg őket. A fellépő színes bőrű bokszolót orkánszerű taps köszöntötte, mely Hannemann megje-

lenésekor még nagyobbra növekedett. A német sem volt nyiszlett fickó. Rettentő erősnek látszott.

Jack Mac John azonban a harmadik menetben kiütéssel győzött. Megint csak világbajnok lett, és egyáltalán minden a legnagyobb rendben folyt.

Most eljött a búcsúzkodás ideje. Bailey kezet rázott a fiúkkal, olyan erősen, mintha Jack Mac John ereje szállt volna belé. Hardt szívélyesen átölelte őket. Mr. Szivárvány azt mondta: „Legyetek jók!" Lucy Smart azonban megpuszilta őket, és Gerhard tudta, hogy ő ezt még az unokáinak is el fogja majd mesélni!

Petra is elbúcsúzott mindenkitől, természetesen Gerhardtól és Márkustól is. De az elfogódottan és szomorkásan rábámuló fiúk úgy érezték, lélekben már nincs egészen velük. Bizonyára kiábrándultak volna, ha sejtik, hogy Petra gondolatban már a strandruhatárát állítja össze.

Kimenetkor Márkus megbökte Gerhardot. Egy kislány felé intett a fejével, aki körülbelül egyidős lehetett vele, vagy valamivel fiatalabb. Előttük ment, és maga elé mosolygott. Nem, nem is maga elé, hanem valaki felé. Most lehetett látni: egy barátnőjével vagy nővérével, szóval egy másik csinos lánnyal beszélget.

- Neked melyik tetszik jobban? - kérdezte Márkus, A vörös hajú lófarkos vagy a barna, duzzadt ajkú?

- Még nem döntöttem el - felelte Gerhard. - De fogadok, hogy nem mered egyiket sem megszólítani!

- Előbb, mint te!

- Na meglátjuk!

És habár kissé bizonytalanul, de a két csinos lány után eredtek.

Tartalom

Miért és hogyan lett Gerhard Bergből boyfiú egy szállodában? 5
Botrány a Sztár hotelben 21
A rendőrkopó akcióba lép 31
Két és fél mesterdetektív 41
Egy fenyegető levél 49
Az első nyom 55
A kopó bakot lő 62
Egy kiütés és annak következményei 74
A „professzor" sem az, aki 82
Petra kétszer beteglátogatóba megy 92
Éjszakai műszak, ingyen. 100
Lehallgatott beszélgetések - már-már célhoz érünk 112
Egy „ékszeres" fürdőköpenyt mosodába kell vinni . 124
Egy házkutatásnál nincs biztos rejtekhely 134
Kapd el a tolvajt, és tartsd a szád! 144
Egyesek filmeznek, mások vallanak, vagy menekülni akarnak 154
Evés, dicséret, kihallgatás, magyarázat és végül a búcsú következik 164

HU ISSN 0324-3222

ISBN 963 11 5059 3

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Sziládi János igazgató
Szikra Lapnyomda (86-3043), Budapest, 1986
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Szakonyi Csilla
A szöveghűséget ellenőrizte: Németh Tibor György
Műszaki vezető: Szakálos Mihály
Képszerkesztő: Szecskó Tamás
Műszaki szerkesztő: Szántai Ágnes
75 300 példány
Terjedelem: 10,67 (A/5) ív. IF 5-659